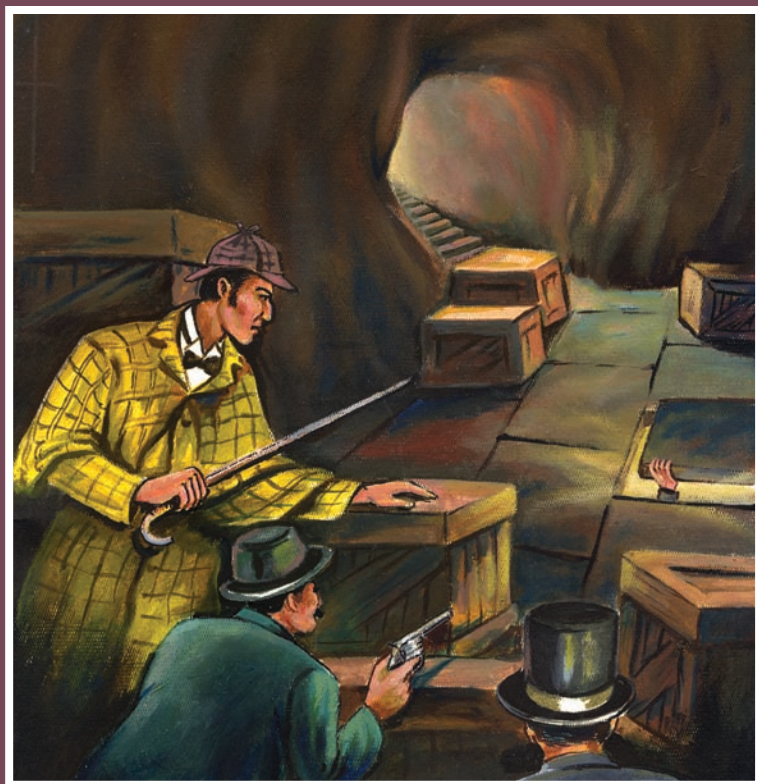

ສະໝາຄົນຜົນແດງ ແລະເລື່ອງອື່ນໆ

The Red-Headed Club, and other stories

ຂຽນໂດຍ: ອາເທີ ຄໍແນນ ດອຍ

ແຕ້ມໂດຍ: ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ

ເຊື້ອກໂຮມສ ມີໜ້າຕາເປັນແນວໃດບໍ່ມີໃຜຮູ້
 ຢ່າງຊັດເຈນ. ແຕ່ນີ້ຄືຮູບທີ່ ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ ໄດ້
 ແຕ້ມຂຶ້ນມາ. ຈະງາມຊຳໃດນັ້ນ ລອງເປີດເຂົ້າໄປ
 ຊົມໄດ້! ຖ້າຜູ້ໃດເຄີຍຕິດຕາມປຶ້ມຂອງ ອ້າຍຫນູ
 ນ້ອຍມາກ່ອນ ກໍ່ຄົງຈະຮູ້ດີວ່າ ອຸ່ນຫຼ້າແມ່ນໃຜ...
 ລາວມີຈິນຕະນາການແບບໃດ... ມີພອນສະ
 ຫວັນດ້ານໃດແດ່... ເພາະລາວໄດ້ແຕ້ມຮູບປະ
 ກອບປຶ້ມຂອງ ອ້າຍຫນູນ້ອຍ ມາແລ້ວຫຼາຍໆ
 ຫົວ. ສ່ວນຫຼາຍລາວຈະແຕ້ມໃນຮູບແບບກາ
 ຕູນ... ຕະຫຼົກ... ເຮຮາ... ໜ້າຢາກຫົວ... ປຶ້ມຫົວ
 ນີ້ ແມ່ນເລື່ອງທຳອິດທີ່ລາວແຕ້ມໃນຮູບແບບນີ້.

ປຶ້ມຫົວນີ້ສາມາດພິມອອກໄດ້ ກໍ່ຍ້ອນການ
 ສະໜັບສະໜູນຂອງ
 ຈູລີ ແມກອິນໄທເອີ, ດອນ ເຟວາໂຣ, ເອັມມີ
 ມໍຣິທາ, ແພດີ ວຸດເວີດ, ທຣິສ ລອງ, ເຈນ
 ເມັລວິນ, ແລະ ລິນ ສິນພິລດ.
 ຂໍຂອບໃຈຫຼາຍໆ!

This book was made possible by
 donations from Julie McIntyre,
 Don Favareau & Emi Morita,
 Paddy Woodworth, Trish Long,
 Jane Melvin, and Lynn Sonfield.
 Thank you!

And a big thank-you to Aine Cassidy for helping our staff learn the
 desktop publishing skills to prepare the book, and to Candice for careful
 proofreading of the English.

ສະໝາຄົມຜົນແດງ

ແລະເລື່ອງອື່ນໆ

ຂຽນໂດຍ: ອາເທີ ຄໍແນນ ດອຍ • ແຕ້ມໂດຍ: ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ
ແປໂດຍ: ທອງຄໍາ ຈັນທະວົງ

The Red-Headed Club and other stories

by Arthur Conan Doyle, illustrated by Ounla Santi
translated by Thong Kham Chanthavong

ອ້າຍຫນູນ້ອຍ

ສະມາຄົມຜົມແດງ ແລະເລື່ອງອື່ນໆ

ຂຽນໂດຍ: ອາເທີ ຄໍແນນ ດອຍ

ແຕ້ມໂດຍ: ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ

ແປເປັນລາວໂດຍ: ທອງຄຳ ຈັນທະວົງ

ຜູ້ກວດແກ້ພາສາລາວ: ຄະນະບັນນາທິການ ອ້າຍໜຸ່ມ້ອຍ

ຜູ້ກວດແກ້ພາສາອັງກິດ: ລຸງຊາຊາ

ສະຫງວນລິຂະສິດ ບົດແປ © 2008 ອ້າຍໜຸ່ມ້ອຍ

ສະຫງວນລິຂະສິດ ຮູບແຕ້ມ © 2008 ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ

ຈັດພິມໂດຍ: ຮ້ານປຶ້ມ ອ້າຍໜຸ່ມ້ອຍ, ຫຼວງພະບາງ

ທະບຽນອະນຸຍາດ: ລທບ 213/ພຈ 18122007

ພິມຄັ້ງທີ 1, ທີ່ ໂຮງພິມ ເອສເອັມພີ ການພິມ, ວຽງຈັນ, 2008

ຈຳນວນ 6000 ຫົວ

The Red-Headed Club, and other stories

by Arthur Conan Doyle

Adapted by Sasha Alyson

Illustrations by Ounla Santi

Published by Big Brother Mouse, Luang Prabang, Lao PDR

www.BigBrotherMouse.com

English adaptation copyright © 2008 by Sasha Alyson.

Illustrations copyright © 2008 by Ounla Santi.

All rights reserved.

First edition, first printing, February, 2008

ສາລະບານ

Contents

ຄຳນຳ

Introduction

5

ສະມາຄົມຜົມແດງ

The Red-Headed Club

9

ເລື່ອງອັບອາຍຂາຍໜ້າແຫ່ງໂບຮີເມຍ

A Scandal in Bohemia

56

ຄົນເຕັ້ນລຳ

The Dancing Men

105

ຄຳນຳ

Introduction

ໃນປີ 1887 ບັນດາທ່ານຜູ້ອ່ານໃນລອນດອນ ປະເທດອັງກິດ ໄດ້ພົບກັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີສະເໜ່ທ່ານໜຶ່ງ ນັ້ນກໍຄື: ເຊັລອກ ໂຮມສ. ພວກເຂົາມັກອ່ານກ່ຽວກັບການປະຈົນໄພທີ່ຂຽນລົງໃນວາລະສານລອນດອນເປັນປະຈຳ. ເຊັລອກ ໂຮມສ ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຫ້າ ຫຼື ຫົກຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດໃນອັງກິດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ລາວບໍ່ເຄີຍມີຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງ.

ເຊັລອກ ໂຮມສ ເປັນນັກສືບໃນຈົນຕະນາການ ເຊິ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໂດຍນັກຂຽນຊາວສະກັອດແລນ ຊື່ວ່າ: ອາເທີ ຄໍແນນດອຍ. ລາວແກ້ບັນຫາປົດສະໜາໂດຍອາໄສສິ່ງທີ່ລາວເອີ້ນວ່າ: “ພະລັງແຫ່ງການແກ້ບັນຫາດ້ວຍເຫດຜົນ.” ລາວສັງເກດການທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍຄວາມລະອຽດອ່ອນແລະ ເຫັນປະເດັນທີ່ຄົນອື່ນເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ຈາກປະເດັນທີ່ວ່ານັ້ນ ລາວສາມາດໃຫ້ຂໍ້

In 1887, readers in London, England, met a fascinating man: Sherlock Holmes. They read about his adventures regularly in a London magazine. Within five or six years, Sherlock Holmes was one of the most famous people in England. And yet, he never existed.

Sherlock Holmes was an imaginary detective, created by a Scottish writer named Arthur Conan Doyle. He solved mysteries by using what he called his “powers of deduction.” He looked carefully at everything, and saw details that other people didn’t see. Then, from those details, he

ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ. ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ສາມາດແກ້ຄະດີອາດຊະຍາກຳ ດ້ວຍການສັງລວມຂໍ້ສະຫຼຸບເຂົ້າກັນ ແລະ ພົບເຫັນຄຳຕອບປິດສະໜາທີ່ເຮັດໃຫ້ຕຳຫຼວດມືດແປດດ້ານ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄໍແນນ ດອຍ ຈະເປັນຜູ້ຂຽນເລື່ອງທີ່ແທ້ຈິງ ແຕ່ລາວພັດທຳທ່າວ່າເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ ຖືກຂຽນໂດຍບຸກຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈົນຕະນາການ ນັ້ນກໍຄື: ດ້ອກເຕີ ຈອນ ວັດສັນ. ດ້ອກເຕີ ວັດສັນ ອາໄສຢູ່ຮ່ວມອາຄານຫຼັງດຽວກັນກັບ ໂຮມສ ແລະ ມັກຈະຊ່ວຍ ໂຮມສ ສືບສວນເລື່ອງຄະດີອາດຊະຍາກຳຕ່າງໆ. ຫຼັງຈາກທີ່ ໂຮມສ ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຕ່ອງໂສ້ຂອງການໃຫ້ເຫດຜົນໃນຄະດີ, ວັດສັນມັກຈະເວົ້າວ່າ: ເບິ່ງມັນຄືຊິບໍ່ຍາກເກີນໄປ, ແຕ່ແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜຈະມີຄວາມສາມາດເທົ່າທຽມກັບ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສໄດ້ແມ່ນກະທັ້ງ ດ້ອກເຕີ ວັດສັນກໍເຊັ່ນກັນ.

ຄໍແນນ ດອຍ ໄດ້ຂຽນ 56 ເລື່ອງ ແລະ ອີກ 4 ເລື່ອງແມ່ນນະວະນິຍາຍກ່ຽວກັບການປະຈົນໄພຂອງ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ. ເລື່ອງລາວເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃນລອນດອນປະເທດອັງກິດ ໃນຕອນທ້າຍຂອງສະຕະວັດທີ 19. ລອນດອນ ນັບວ່າເປັນເມືອງໜຶ່ງທີ່ໃຫຍ່ໂຕໃນໂລກ ແຕ່ມັນແຕກຕ່າງຈາກເມືອງແຫ່ງຕ່າງໆໃນປະຈຸບັນ, ເພາະລົດຍັງບໍ່ທັນຖືກຜະລິດຂຶ້ນເທື່ອ; ຜູ້ຄົນເດີນທາງດ້ວຍລົດໄຟ, ລົດໄຟໃຕ້ດິນ ຫຼືບໍ່ກໍລົດກວຽນທຽມມ້າ. ຜູ້ຄົນຢູ່ລອນດອນໃນສະໄໝຂອງ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ບໍ່ໄດ້ມີໂທລະພາບ, ວິທະຍຸ ຫຼື ໂທລະສັບ. ພວກເຂົາມີແຕ່ຂຽນຈົດໝາຍສິ່ງທາງໄປສະນີ ຫຼືບໍ່ກໍ

could form conclusions about things that had happened in the past. By putting those conclusions together, Sherlock Holmes solved crimes and found the answers to mysteries that had puzzled the police.

Although Conan Doyle wrote the stories, he pretended they were written by another imaginary person: Dr. John Watson. Dr. Watson shared an apartment with Holmes, and often accompanied Holmes to investigate a crime. After Holmes explained his chain of reasoning in a case, Watson often said it seemed easy. But neither Dr. Watson nor anyone else could match the abilities of Sherlock Holmes.

Conan Doyle wrote 56 stories and 4 novels about the adventures of Sherlock Holmes. They take place in London, England, late in the 19th century. London was one of the world's great cities, but it was different from the cities of today. Cars had not been invented yet; people traveled on trains, or underground trains, or in horse-pulled carts. The people in Holmes's London had no televisions, or radios, or telephones; they sent messages by mail, or by telegraph

ໃຊ້ໂທລະເລກ ເພື່ອສື່ສານຫາກັນ.

ເລື່ອງກ່ຽວກັບ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສ ໄດ້ຮັບການແປເປັນຫຼາຍໆພາສາ. ທຸກມື້ນີ້ເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສຕົວຈິງແຕ່ລາວກໍ່ເປັນນັກສືບທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດໃນໂລກ.

ກ່ຽວກັບເລື່ອງຊຸດນີ້: ສະມາຄົມຜົມແດງ

ແມ່ນເລື່ອງຊຸດທຳອິດຂອງ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສ ທີ່ອ້າຍທນູນ້ອຍໄດ້ຈັດພິມ. ປຶ້ມແຕ່ລະເຫຼັ້ມ ພວກເຮົາໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຕົ້ນສະບັບໃນພາສາອັງກິດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈງ່າຍຂຶ້ນ. ສ່ວນບາງຄຳສັບທີ່ຂ້ອນຂ້າງຍາກ ແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍຢູ່ປຶ້ມທ້າຍຂອງປຶ້ມ.

ປຶ້ມເຫຼັ້ມຕໍ່ໄປ ພວກເຮົາກໍ່ຈະປ່ຽນແປງຕົ້ນສະບັບໃນພາສາອັງກິດຄືກັນ ແຕ່ພວກເຮົາຈະໃຊ້ຄຳສັບໃໝ່ຈຳນວນໜຶ່ງເຂົ້າມາເພີ່ມເຕີມ; ປຶ້ມໃໝ່ແຕ່ລະເຫຼັ້ມຈະຍາກກວ່າເກົ່າໜ້ອຍໜຶ່ງ. ຖ້າທ່ານຫາກອ່ານປຶ້ມຊຸດນີ້ຕາມລຳດັບ, ທ່ານກໍ່ຈະສາມາດພັດທະນາທັກສະໃນການອ່ານພາສາອັງກິດໃຫ້ດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຍັງຈະໄດ້ສະໜຸກສະໜານກັບເລື່ອງລາວ ກ່ຽວກັບນັກສືບຜູ້ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດໃນໂລກນຳອີກ.

over a wire.

The Sherlock Holmes stories have been translated into many languages. Today, although there never was a real Sherlock Holmes, he is the most popular detective in the world.

About this series: *The Red-Headed Club* is the first in a series of Sherlock Holmes stories that Big Brother Mouse will publish. In each book, we will revise the original English, to make it easier to understand. Some of the harder words are defined at the end.

In the next book, when we revise the original English, we'll use some new words. Each new book will be a little more difficult than the one before it. By reading the books in order, you can improve your English reading skills, and also enjoy the world's most famous detective stories.

1

ສະນາຄົມຜົມແດງ

THE RED-HEADED CLUB

ມື້ໜຶ່ງປີກາຍນີ້ ຂ້ອຍໄດ້ໄປຍ້ຽມຢາມ ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ເຊີລັອກ ໂຮມສ. ຂ້ອຍ ເຫັນລາວຢູ່ບ້ານທີ່ຖະໜົນ ເບເກີ ເຊິ່ງພວມ ລົມກັບຜູ້ຊາຍຮ່າງໃຫຍ່, ໃບໜ້າສີຊົມພູ ແລະ ຜົມແດງຄົນໜຶ່ງ. ຂ້ອຍວ່າຈະກັບຄືນ ແຕ່ ໂຮມສ ດຶງແຂນຂ້ອຍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ແລ້ວກໍປິດປະຕູ.

“ໂຕມາຖືກເວລາດີແລ້ວ ວັດສັນ ເພື່ອນ ຮັກ,” ລາວເວົ້າພ້ອມທັງຍິ້ມ.

“ເຮົາຍ້ານວ່າໂຕກຳລັງຫຍຸ້ງວຽກຢູ່,” ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາພວມຫຍຸ້ງວຽກຢູ່ ແລະ ກໍຫຍຸ້ງຫຼາຍອີກດ້ວຍ.”

“ຄັນຊັນ ເຮົາຊິຖ້າຢູ່ຫ້ອງຖັດໄປນີ້,” ຂ້ອຍບອກລາວ.

“ບໍ່ຕ້ອງດອກ,” ໂຮມສ ຫັນໜ້າໄປຫາ ແຂກຂອງລາວ. “ທ່ານວິລສັນ, ຂ້ອຍຢາກ ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກກັບເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ດ້ອກເຕີ

I went to visit my friend, Mr. Sherlock Holmes, one day last year. I found him at his home on Baker Street, talking to a big man with a pink face and red hair. I started to leave, but Holmes pulled me into the room, and closed the door behind me.

“You came at a very good time, my dear Watson,” he said, and he smiled.

“I was afraid that you were busy,” I said.

“Yes, I was. I was very busy.”

“Then I can wait in the next room,” I told him.

“Not at all.” Holmes turned to his visitor. “Mr. Wilson, I would like you to meet my friend, Dr. Watson. He

ວັດສັນ, ລາວໄດ້ຊ່ວຍຂ້ອຍ ມາຫຼາຍຄະ ດີແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍຄິດວ່າ ລາວຈະຊ່ວຍ ເລື່ອງຄະດີຂອງເຈົ້າໄດ້ເຊັ່ນກັນ.”

ແຂກຮ່າງໃຫຍ່ຄົນນັ້ນຍິນຂຶ້ນ ແລະ ຍິ້ມໃສ່ຂ້ອຍ ແຕ່ໃນດວງຕາມ້ອຍໆຂອງ ລາວ ຂ້ອຍເຫັນໄດ້ເຖິງການເບິ່ງທີ່ແຜງໄວ້ ດ້ວຍຄໍາຖາມ.

“ເຊິນນັ່ງລົງ,” ໂຮມສ ເວົ້າ. ລາວນັ່ງລົງ ແລ້ວເອົາມືສານກັນຄືກັບທີ່ເຄີຍເຮັດຜ່ານ ມາເວລາລາວໃຊ້ຄວາມຄິດ.

“ວັດສັນ ເພື່ອນຮັກ, ເຮົາຮູ້ວ່າໂຕໂຕ ຮ່ວມສຸກ-ທຸກກັບເຮົາ ໃນທຸກເລື່ອງທີ່ ແປກໆ ເຮົາເຊື່ອວ່າ ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮັດ ໃຫ້ໂຕຂຽນຫຼາຍໆເລື່ອງກ່ຽວກັບການປະ ຈົນໄພເລັກນ້ອຍຂອງເຮົາ.”

“ແມ່ນແລ້ວ, ເລື່ອງຄະດີຂອງໂຕເປັນທີ່ ໜ້າສົນໃຈທີ່ສຸດສໍາລັບເຮົາ,” ຂ້ອຍຕອບ.

ໂຮມສເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: “ຄືກັບທີ່ເຮົາເຄີຍ ເວົ້າໃນມື້ຜ່ານມາທັນແຫຼະ ຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ລ້ວນແຕ່ມີສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ແປກປະ ຫຼາດຫຼາຍກວ່າທີ່ເຮົາຈົນຕະນາການໄດ້.”

“ແຕ່ເຮົາວ່າ ເຮົາບໍ່ເຊື່ອດອກວ່ານັ້ນຈະ ເປັນຄວາມຈິງ.”

“ດ້ອກເຕີ, ໂຕບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ມື້ໜຶ່ງໂຕຈະ ຕ້ອງເຫັນດີກັບເຮົາ, ຖ້າໂຕບໍ່ເຊື່ອ ເຮົາຈະ ຍົກຕົວຢ່າງໃຫ້ໂຕຟັງຕໍ່ໄປ ຈົນກວ່າໂຕຈະ ເຫັນດີວ່າເຮົາເວົ້າຖືກ. ຕອນນີ້ມັນເປັນ ການດີຫຼາຍທີ່ທ່ານແຈັກ ວິລສັນ ໄດ້ມາ ຍ້ຽມຍາມເຮົາຕອນເຊົ້ານີ້. ລາວເລີ່ມເລົ່າ ເລື່ອງຂອງລາວ ເຊິ່ງເຮົາຄິດວ່າເປັນເລື່ອງ ທີ່ແປກທີ່ສຸດທີ່ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນມາຊ້າ ນານ, ໂຕເຄີຍໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າແລ້ວແມ່ນບໍ່

has helped me in many of my cases, and I think he will be very helpful in your case, too.”

The tall man stood and smiled at me. But in his small eyes, I could see a questioning look.

“Please, be seated,” said Holmes. He sat in his chair, and put his fingers together, as he often did when he was thinking.

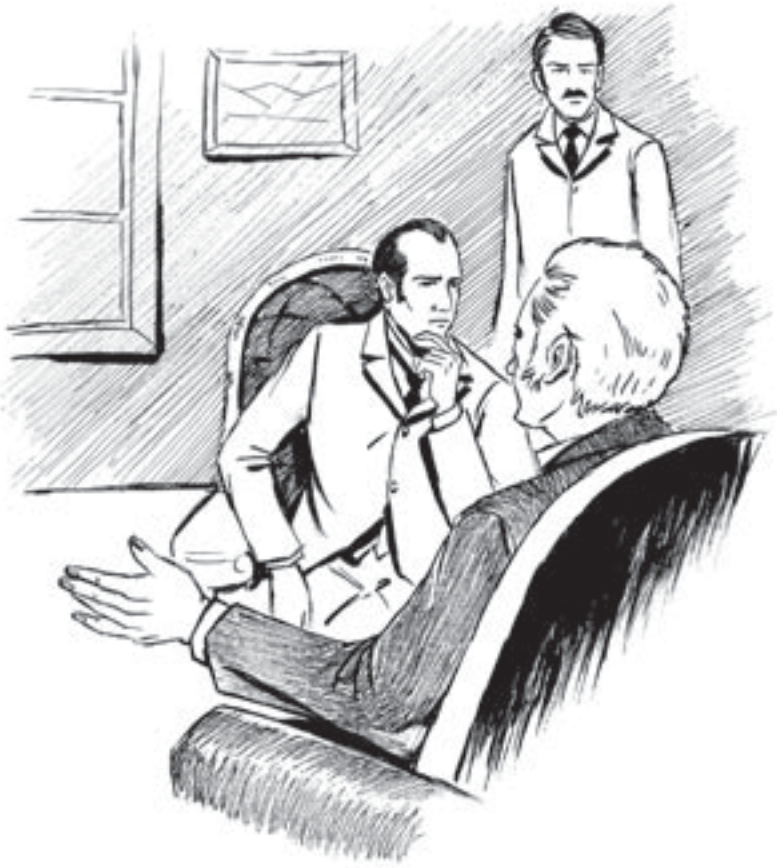
“My dear Watson, I know that you share my love of all that is unusual. That, I believe, is why you have written about so many of my little adventures.”

“Yes, your cases have been of great interest to me,” I said.

Holmes went on: “As I said just the other day, real life itself is always far more interesting and unusual than anything we can imagine.”

“And I said I did not believe that was true.”

“You did, Doctor, but one day you will agree with me. If you don’t, then I will show you more and more examples, until you will agree that I’m right. Now, Mr. Jack Wilson has been good enough to come and visit me this morning. He began to tell a story that I think will be one of the most unusual that I have heard for

ວ່າ ເລື່ອງທີ່ຜິດປົກກະຕິ ແລະ ແປກ
ທີ່ສຸດ ມັກຈະເຊື່ອມໂຍງກັບເລື່ອງ
ອາດຊະຍາກຳທີ່ນ້ອຍກວ່າ, ບໍ່ແມ່ນ
ເລື່ອງໃຫຍ່. ຈາກເລື່ອງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນ
ມາ ເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄະດີ
ຂອງທ່ານ ວິລສັນ ກ່ຽວຂ້ອງກັບອາດ
ຊະຍາກຳຫຼືບໍ່ ແຕ່ມັນກໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່
ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍ ແລະ ກໍ່ແປກອີກ
ດ້ວຍ.

“ທ່ານວິລສັນ, ທ່ານຊ່ວຍເລົ່າເລື່ອງ

a very long time. You have heard me
remark that the strangest and most
unusual things are very often con-
nected with the smaller crimes, not the
larger crimes. From what I have heard
already, I cannot say if Mr. Wilson’s
case is connected to a crime or not.
But it is a very interesting and unusual
story.

“Mr. Wilson, would you be so kind as

ທັງໝົດອີກເທື່ອໜຶ່ງຈະໄດ້ບໍ່? ທີ່ຂ້ອຍ
ຖາມທ່ານບໍ່ໄດ້ແມ່ນເພາະວ່າເພື່ອນຂອງ
ຂ້ອຍ ດ້ອກເຕີ ວັດສັນ ບໍ່ໄດ້ຍິນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ
ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນເພາະວ່າທຳມະຊາດອັນ
ແປກໆຂອງເລື່ອງ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຢາກໄດ້
ລາຍລະອຽດທຸກຢ່າງທີ່ອອກຈາກປາກ
ຂອງເຈົ້າ, ຂ້ອຍມັກຈະແກ້ໄຂເລື່ອງປິດສະ
ໜາໄດ້ຍູ່ເລື້ອຍ ດ້ວຍການອ້າງອີງເຖິງຄະ
ດີອື່ນໆ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນເປັນພັນໆຄະດີທີ່
ຂ້ອຍເຄີຍຮູ້ມາ ຖ້າຂ້ອຍຫາກໄດ້ຮູ້ລາຍລະ
ອຽດບາງຢ່າງ. ໃນເລື່ອງຄະດີຂອງທ່ານ
ວິລສັນ ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍພົບເລື່ອງໃດທີ່ຄ້າຍຄື
ນີ້ເລີຍ.”

ແຂກຮ່າງໃຫຍ່ຂອງເຮົາເຮັດໜ້າເອິກຢຶດ
ໃຫຍ່ຂຶ້ນຄ້າຍກັບວ່າ ໂຮມສ໌ໄດ້ເວົ້າບາງ
ຢ່າງທີ່ດີກ່ຽວກັບລາວ, ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຕົງ
ເອົາໜັງສືພິມສະບັບໜຶ່ງ ທັງເກົ່າ ແລະ
ເປື້ອນ ອອກມາຈາກຖົງເສື້ອທາງໃນເສື້ອ
ໃຫຍ່ຂອງລາວ.

ຂະນະທີ່ລາວກື່ມຫົວລົງເບິ່ງໄປທີ່ຊ່ອງ
ໂຄສະນາ ແລະ ວາງໜັງສືພິມໄວ້ຫົວເຂົ້າ
ຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ສັງເກດເບິ່ງຊາຍຄົນນັ້ນຢ່າງດີ.
ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ໌ ມີຊື່ສຽງ
ໂດ່ງດັງ ເພາະຄວາມສາມາດຂອງລາວ ໃນ
ການຮຽນຮູ້ຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຄົນ ດ້ວຍ
ການສັງເກດເບິ່ງຢ່າງລະອຽດ, ຂ້ອຍພະ
ຍາຍາມເຮັດຄືກັບລາວ ໂດຍການວິເຄາະ
ເບິ່ງແຂກຂອງພວກເຮົາ, ຂ້ອຍສັງເກດເບິ່ງ
ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ໃບໜ້າຂອງລາວຢ່າງລະ
ອຽດ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ຫຍັງຫຼາຍ. ແຂກຂອງ
ເຮົາເບິ່ງເປັນຄົນເຮັດວຽກທຳມະດາ, ລາວ
ນຸ່ງເສື້ອໃຫຍ່ທີ່ເປື້ອນເລັກນ້ອຍ, ແຂນເສື້ອ

to begin telling your story again? I
ask you not only because my friend
Dr. Watson has not heard the begin-
ning, but also because the strange
nature of the story makes me want
to have every detail from your lips.
Often I am able to solve a mystery,
after I have heard a few details, by
remembering the thousands of other
similar cases that I already know
about. In Mr. Wilson's case, I have
never heard of any similar case.”

The chest of our big visitor grew
a big larger, as if Holmes had said
something very good about him.
Then he pulled an old, dirty news-
paper from the pocket inside his
coat.

As he looked at the advertise-
ments, with his head down and the
paper sitting on his knee, I took a
good look at the man. My friend,
Sherlock Holmes, had a reputation
for his ability to learn many things
about people just by looking at them
carefully. I tried to do the same. I
studied our visitor. I looked carefully
at his clothes, and his face. But I
could not learn much. Our visitor
seemed to be an ordinary worker. He
was wearing a coat that was a little
dirty. One shirt sleeve was shiny. A

ເບື້ອງໜຶ່ງເຫຼື້ອມ, ມີໂລຫະເປັນຮູບສີ່
ລ່ຽມຫ້ອຍຢູ່ຖົງເສື້ອ, ມີໝວກເກົ້າງວາງ
ຢູ່ຕັ້ງຂ້າງລາວ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເປັນໜ້າ
ສັງເກດກ່ຽວກັບຕົນຕົວຂອງລາວ ນອກ
ຈາກຜິມສີແດງ.

ເຊີລັອກ ໂຮມສ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຂ້ອຍກຳ
ລັງພະຍາຍາມເຮັດຢູ່, ລາວແກວ່ງຫົວ
ພ້ອມທັງຍື່ມຂະນະສັງເກດເຫັນສາຍຕາ
ທີ່ແຜງດ້ວຍຄຳຖາມຂອງຂ້ອຍ. “ມັນ
ເກີນຄວາມເປັນຈິງທີ່ຮູ້ກັນດີວ່າ ບາງຄັ້ງ
ລາວກໍ່ເຮັດວຽກດ້ວຍມື, ເຄີຍໄປປະເທດ
ຈີນ ແລະ ທຸກມື້ນີ້ລາວຫັນມາຂີດຂຽນ
ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ເຫັນຫຍັງຕື່ມ
ອີກ.”

ທ່ານແຈັກ ວິລສັນ ຍຶດຄົງຊື່ຂຶ້ນຈາກ
ຕັ້ງທັນທີ ມືຂອງລາວຍັງຊື່ຢູ່ກັບໜັງສື
ພິມ ແຕ່ຕາເບິ່ງໄປທີ່ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ.
“ເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງທັງໝົດນັ້ນໄດ້ແນວໃດ,
ທ່ານ ໂຮມສ?” ລາວຖາມ. “ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ຈັ່ງ
ໃດວ່າຂ້ອຍເຄີຍເຮັດວຽກດ້ວຍມື? ມັນ
ເປັນແບບນັ້ນແທ້ ຂ້ອຍເຮັດວຽກຄັ້ງທຳ
ອິດຢູ່ກັບເຮືອ.”

“ທ່ານເອີຍ, ມີເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າ
ໃຫຍ່ກວ່າເບື້ອງຊ້າຍ ເພາະເຈົ້າໃຊ້ມັນ
ເຮັດວຽກ ແລະ ມັນກໍ່ແຂງແຮງກວ່າອີກ
ດ້ວຍ.”

“ແລ້ວເລື່ອງຂີດຂຽນນັ້ນເດ?”

“ສິ່ງອື່ນທີ່ຂ້ອຍຮູ້ຈາກການສັງເກດ
ເບິ່ງກໍ່ຄື ແຂນເສື້ອເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າມີ
ຮອຍເຫຼື້ອມປະມານຫ້ານິ້ວ ຂະນະທີ່
ແຂນເສື້ອເບື້ອງຊ້າຍມີຈຸດໜຶ່ງກ້ຽງໆ
ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້າວາງໄວ້ເທິງໜ້າໂຕະ

square piece of metal was hanging
from a pocket. An old hat lay on a
chair next to him. There was nothing
remarkable about the man except his
red hair.

Sherlock Holmes saw what I was
trying to do. He shook his head with
a smile as he noticed my questioning
looks. “Beyond the obvious facts that
he has at some time worked with his
hands, that he has been in China,
and that he does a lot of writing these
days, I can see nothing else.”

Mr. Jack Wilson quickly straight-
ened up in his chair. His finger was
still on the newspaper, but his eyes
were on my friend. “How did you
know all that, Mr. Holmes?” he asked.
“How did you know, for example, that
I worked with my hands? It’s true, for
my first job I built things on a ship.”

“Your hands, my dear sir. Your right
hand is much larger than your left.
You have worked with it, and I can
see that it is stronger.”

“Well, then, what about the
writing?”

“What else could I learn from
seeing that the right sleeve of your
shirt is very shiny for five inches,
while the left sleeve has a smooth
spot, where you rest it on the desk.

ຕອນພັກຜ່ອນ. ສຳຫຼັບປະເທດຈີນ, ລາຍ
ເມັກຮູບປາຂອງເຈົ້າ ອາດຈະເຮັດແຕ່ໃນ
ປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນ. ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນກ່ຽວ
ກັບຮອຍສັກລາຍ ແລະຍັງໄດ້ຂຽນກ່ຽວ
ກັບການສັກລາຍນຳອີກ. ຮອຍສັກຮູບປາ
ຂອງເຈົ້າເປັນສີຊົມພູ ເຊິ່ງມີແຕ່ປະເທດ
ຈີນເທົ່ານັ້ນທີ່ເຂົາໃຊ້ກັນ, ຂ້ອຍຍັງເຫັນ
ຫຼຽນຮູບສີ່ລ່ຽມຫ້ອຍຢູ່ຖົງເສື້ອຂອງເຈົ້າ
ອີກ.”

“ທ່ານແຈກ ວິລສັນ ຫົວຂຶ້ນ. “ຂ້ອຍບໍ່
ເຄີຍ!” ລາວເວົ້າ. “ທ່ານອິດນັ້ນຂ້ອຍຄິດວ່າ
ເຈົ້າເປັນຄົນສະຫຼາດແທ້ໆ ແຕ່ມາຕອນນີ້
ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນວ່າ ມັນເປັນແບບນັ້ນຈັກ
ໜ້ອຍເລີຍ.”

ໂຮມສເວົ້າວ່າ: “ວັດສັນ, ເຮົາເລີ່ມຄິດ
ໄດ້ແລ້ວວ່າ ຄື່ງໜ້າເຮົາຈະບໍ່ອະທິບາຍ
ທຸກຢ່າງ ເພາະມັນຈະບໍ່ເປັນຜົນຕິຕໍ່ກັບຊື່
ສຽງຂອງເຮົາ. ເຈົ້າເຫັນໂຄສະນາແດ່ບໍ່
ທ່ານ ວິລສັນ?”

“ເຈົ້າ, ຂ້ອຍເຫັນແລ້ວ,” ລາວຕອບ.
ນີ້ວມີອັນໃຫຍ່ໜາຂອງລາວຊື່ໄປໃສ່ຈຸດ
ເຄິ່ງກາງຂອງໜັງສືພິມ. “ນີ້ເດ, ນີ້ແຫຼະຄື
ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເລື່ອງທັງໝົດ, ທ່ານ
ຄວນອ່ານດ້ວຍຕົວເອງຈະດີກວ່າ.”

ຂ້ອຍຈັບເອົາໜັງສືພິມຈາກລາວມາ
ອ່ານເບິ່ງ. “ເຖິງສະມາຄົມຜົມແດງ: ດຽວ
ນີ້ທາງສະມາຄົມໄດ້ເປີດຮັບເອົາສະມາ
ຊິກຄົນໃໝ່ ເຊິ່ງມີເງິນເດືອນໃຫ້ສິ້ນປອນຕໍ່
ໜຶ່ງອາທິດ ແລະ ວຽກກໍ່ເລັກນ້ອຍ, ຜູ້
ຊາຍຜົມແດງທັງຫຼາຍທີ່ມີສຸຂະພາບດີ
ແລະ ມີອາຍຸບໍ່ຕໍ່າກວ່າ 21 ປີ ເຊິນມາສະ
ໝັກໄດ້; ໃຫ້ມາດ້ວຍຕົນເອງໃນວັນຈັນ

As for China, your fish tattoo could
only have been done in China. I
have studied tattoo marks. I have
even written about them. The fish
in your tattoo is colored with a pink
that is only used in China. I also saw
a square Chinese coin hanging from
your pocket.”

Mr. Jack Wilson laughed. “Well,
I never!” said he. “I thought at first
that you were very smart, but now I
see that there was nothing in it, after
all.”

“I begin to think, Watson,” said
Holmes, “that next time, I will not
explain everything. It is not good
for my reputation. Can you find the
advertisement, Mr. Wilson?”

“Yes, I have got it now,” he
answered. His thick finger pointed to
the middle of the newspaper. “Here it
is. This is what began it all. You may
read it for yourself, sir.”

I took the paper from him and
read: “TO THE RED-HEADED
CLUB: There is now an opening for
a new person in the Club to be paid
4 pounds a week for very little work.
All red-headed men who are in good
health, and who are above the age of
twenty-one years, may apply. Apply
in person on Monday, at 11:00, to

ເວລາ 11 ໂມງເຊົ້າ, ພົວພັນກັບ ທ່ານ ດັນແຄນ ໂຣສ ທີ່ສໍານັກງານຂອງສະມາຄົມ, ເລກທີ່ 7 ໄພບສ ຄອດ, ຖະໜົນ ຟລິດ.”

“ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?” ຂ້ອຍຖາມ ຫຼັງຈາກໄດ້ອ່ານໂຄສະນາອັນແປກໆ ນັ້ນແລ້ວ ສອງຄັ້ງ.

ໂຣມສ ຫົວຂຶ້ນຄືກັບທີ່ລາວເຄີຍເຮັດຜ່ານ ມາເວລາລາວມີອາລົມດີ. “ມັນແປກໆໜ້ອຍ ດຽວບໍ່ແມ່ນຫວ່ະ?” ລາວເວົ້າ, “ທ່ານວິລສັນ, ບັດນີ້ເຈົ້າຊ່ວຍເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດກ່ຽວກັບຕົວເຈົ້າ ແລະ ໂຄສະນານີ້ມາເບິ່ງ ວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າປ່ຽນແປງໄປແນວໃດ. ດ້ອກ

Duncan Ross, at the offices of the Club, 7 Pope’s Court, Fleet Street.”

“What does this mean?” I asked after I had read the unusual advertisement two times.

Holmes laughed, as he often did when he was in a good mood. “It is a little strange, isn’t it?” he said. “And now, Mr. Wilson, please tell us all about yourself, and how this advertisement

ເຕີ, ສ່ວນໂຕຈະຕ້ອງຕຽມບັນທຶກເລື່ອງ
ກ່ຽວກັບໜັງສືພິມນັ້ນ.”

“ມັນເປັນໜັງສືພິມ ມໍນິງໂທມສ ສະບັບ
ວັນທີ 27 ເດືອນ 4 ປີ 1890 ເຊິ່ງຫາກໍ່ສອງ
ເດືອນຜ່ານມານີ້ເອງ.”

“ດີຫຼາຍ ທ່ານວິລສັນ.”

“ຄືດັ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າສູ່ເຈົ້າພັງນັ້ນແຫຼະ
ທ່ານເຊີລັອກ ໂຮມສ,” ທ່ານວິລສັນເວົ້າ.
“ຂ້ອຍມີຮ້ານນ້ອຍໆແຫ່ງໜຶ່ງໃນລອນ
ດອນ, ມັນບໍ່ແມ່ນຮ້ານໃຫຍ່ໂຕຫຍັງດອກ
ແລະ ໄລຍະນີ້ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຄ່ອຍຫາເງິນໄດ້
ຫຼາຍ, ເມື່ອກ່ອນຂ້ອຍສາມາດຈ້າງຄົນງານ
ໄດ້ສອງຄົນ ແຕ່ດຽວນີ້ ຂ້ອຍເອົາໄວ້ພຽງ
ຄົນດຽວ ແລະ ທີ່ຂ້ອຍຈ່າຍໃຫ້ລາວໄດ້ກໍ່
ເພາະວ່າ ລາວພໍໃຈເຮັດວຽກທີ່ມີເງິນເດືອນ
ພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເງິນເດືອນທົ່ວໆໄປ ແລະ
ກໍ່ເພາະວ່າລາວຢາກຮຽນຮູ້ປະສົບການ

has changed your life. You will
first make a note, Doctor, of the
newspaper.”

“It is *The Morning Times* of April
27, 1890. Just two months ago.”

“Very good. Now, Mr. Wilson?”

“Well, it is just as I have been
telling you, Mr. Sherlock Holmes,”
said Jack Wilson. “I am a shop-
keeper. I have a small store in
London. It’s not a very large shop,
and these days I do not make much
money. In the past, I could keep
two assistants, but now I only keep
one. And I have enough to pay him
only because he is willing to work
for half of the ordinary pay, because

ກ່ຽວກັບການເຮັດທຸລະກິດ.”

“ຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ຊື່ຫຍັງ?” ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສຖາມ.

“ລາວຊື່ວ່າ ວິນ ຊິງເກີ ແລະ ລາວກໍ່ບໍ່ ເປັນຄົນໜຸ່ມດອກ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ແນ່ແທ້ ວ່າອາຍຸລາວເທົ່າໃດແລ້ວ, ລາວເປັນຜູ້ ຊ່ວຍຂອງຂ້ອຍທີ່ສະຫຼາດຫຼາຍ ທ່ານ ໂຮມສ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່າລາວສາມາດຫາເງິນ ໄດ້ເທົ່າສອງທົບທີ່ຂ້ອຍຈ່າຍໃຫ້ລາວ ແຕ່ ໃນເມື່ອລາວພໍໃຈກັບສິ່ງນີ້ ຂ້ອຍຊິໄປ ບອກລາວເຮັດຫຍັງແມ່ນບໍ່?”

“ເປັນຫຍັງ? ເຈົ້າຄວນຈະພູມໃຈທີ່ມີຜູ້ ຊ່ວຍເຮັດດວຽກ ດ້ວຍຄ່າຕົວພຽງເລັກ ນ້ອຍ, ນີ້ມັນບໍ່ຄ່ອຍມີໄດ້ໃນທຸກວັນນີ້. ຂ້ອຍວ່າຜູ້ຊ່ວຍຂອງເຈົ້າກໍ່ແປກເທົ່າໆ ກັບໂຄສະນາຂອງເຈົ້າຫັນແຫຼະ.”

“ເອີ! ລາວບໍ່ສົມບູນແບບດອກ,” ທ່ານ ວິລສັນເວົ້າ. “ລາວຕື່ນເຕັ້ນກັບການຖ່າຍ ຮູບຫຼາຍ, ລາວມັກຖ່າຍຮູບຢູ່ເລື້ອຍໆໃນ ເວລາທີ່ລາວຄວນເຮັດວຽກ. ຈາກນັ້ນ ລາວກໍ່ຈະແລ່ນລົງຂຶ້ນໄດ້ໄປທີ່ຫ້ອງໃຕ້ ດິນ ເພື່ອລ້າງຮູບຂອງລາວ. ແມ່ນແລ້ວ, ເວລາທີ່ລາວໝົກໝື່ນກັບການຖ່າຍຮູບ ກໍ່ມັກຈະມີບັນຫາ ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ລາວເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການເຮັດວຽກ.”

“ລາວຍັງຢູ່ກັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່?”

“ເຈົ້າ ທ່ານ, ລາວກັບຍິງສາວອີກຄົນ ໜຶ່ງທີ່ເປັນແມ່ຄົວ ແລະ ທຳຄວາມສະ ອາດບ້ານ, ໃນບ້ານກໍ່ມີຄົນເທົ່ານີ້ແຫຼະ; ສ່ວນພັນລະຍາຂອງຂ້ອຍເສຍຊີວິດແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ເຄີຍມີລູກຈັກຄົນ; ສາມ ຄົນເຮົາພາກັນຢູ່ແບບງຽບໆ ຕໍ່ມາກໍ່ປະ

he wants to learn the business.”

“What is the name of this young man?” asked Sherlock Holmes.

“His name is Vin Singer, and he’s not so young, either. I don’t know his exact age. He is a very smart assistant, Mr. Holmes. I know that he could earn twice as much as I am able to pay him. But, after all, if he is happy, why should I suggest that to him?”

“Why, indeed? You must be glad to have an assistant who will work for so little. That is unusual these days. I would say that your assistant is as unusual as your advertisement.”

“Oh, he’s not perfect,” said Mr. Wilson. “He is very excited by photography. He is often taking pictures, when he should be working. Then he runs down the steps into the cellar, to work on his pictures. Yes, the time he spends on his photography is sometimes a problem. But most of the time he’s a good worker.”

“He is still with you, is that right?”

“Yes, sir. He and a young girl, who does some cooking and cleans the house. That’s all I have in the house. My wife is dead, and I never had any children. We live very quietly, sir, the three of us. Then that advertisement

ກິດເຫັນໂຄສະນານັ້ນ, ຊິງເກີ ມາເຮັດ
ວຽກເມື່ອແປດອາທິດຜ່ານມານີ້ເອງ
ແລະ ລາວເອົາໜັງສືພິມນີ້ມານຳ ແລ້ວກໍ່
ເວົ້າວ່າ: ‘ທ່ານວິລສັນ, ຂ້ອຍຍາກເປັນ
ຄົນທີ່ມີຜົມແດງແທ້ເດ.’

“ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າຊັ້ນ?” ຂ້ອຍຖາມ.

ລາວເວົ້າວ່າ: “ເພາະວ່າທາງສະມາຄົມ
ຜົມແດງພວມເປີດຮັບສະໝັກຄົນງານ,
ທາງສະມາຄົມຈະຈ່າຍເງິນກ້ອນໃຫຍ່ໃຫ້
ກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງນີ້ ແລະ ຍັງມີຕຳ
ແໜ່ງຫວ່າງຫຼາຍກວ່າຜູ້ມີສິດສະໝັກຊັ້ນ
ອີກ, ສະນັ້ນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວ
ໃດກັບເງິນທີ່ມີຢູ່. ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ຮຽນສິຜົມໄດ້
ຂ້ອຍຈະຕ້ອງໄປສະໝັກແນ່ນອນ.”

ທ່ານວິລສັນ ຈ້ອງເບິ່ງໂຮມສ ແລະ
ຂ້ອຍເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ພວກເຮົາຟັງລາວ
ຢູ່ ແລ້ວລາວກໍ່ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: “ເຫັນບໍ່ ທ່ານ
ໂຮມສ, ຂ້ອຍໃຊ້ເວລາລ່ວນໃຫຍ່ຢູ່ໃນ
ບ້ານ ແລະ ຢູ່ຮ້ານຂອງຂ້ອຍ, ລູກຄ້າເຂົ້າ
ມາຫາຂ້ອຍເອງ ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຢູ່ກັບ
ບ້ານເປັນເວລາຫຼາຍໆອາທິດຢ່າງບໍ່ລະ
ເວັ້ນ; ຂ້ອຍບໍ່ຄ່ອຍຮູ້ເລີຍວ່າມີຫຍັງເກີດ
ຂຶ້ນຢູ່ພາຍນອກ ແລະ ຂ້ອຍຈະພູມໃຈ
ຫຼາຍເມື່ອໄດ້ຮັບຂ່າວຄາວ.”

“ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບສະມາຄົມ
ຜົມແດງບໍ່?” ຊິງເກີ ຖາມດ້ວຍຕາທັງ
ສອງ ມືນກວ້າງອອກ.

“ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ,’ ຂ້ອຍຕອບ.

“ຊັ້ນເບາະ? ຂ້ອຍແປກໃຈທີ່ໄດ້ຍິນ
ແບບນັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດໄປສະໝັກເອົາຈັກ
ໜຶ່ງຕຳແໜ່ງກໍ່ໄດ້.’

“ເຂົາຈະຈ່າຍໃຫ້ຫຼາຍປານໃດ?’

appeared. Singer came down into
the office, just eight weeks ago, with
this very paper in his hand, and he
said: ‘I wish, Mr. Wilson, that I was a
red-headed man.’

“Why?” I asked.

“Because,” he said, ‘here’s another
opening in the Red-Headed Club. It
will pay a lot of money to any man
who gets it, and there are more jobs
than there are men. So they don’t
know what to do with the money. If
my hair would only change color, I
would apply.’”

Mr. Wilson looked at Holmes and
me, to be sure we were listening.
Then he went on. “You see, Mr.
Holmes, I spend most of my time
in my home and shop. My business
comes to me, so I often go for many
weeks without leaving the house. I
didn’t know much of what was going
on outside, and I was always glad to
get some news.

“Have you heard of the Red-
Headed Club?” Singer asked, with his
eyes wide open.

“Never,” I answered.

“Why, I’m surprised to hear that,
for you could apply for one of the
jobs.’

“And what do these jobs pay?” I

ຂ້ອຍຖາມ.

“ໂອ, ພຽງແຕ່ 200 ປອນຕໍ່ປີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີວຽກຫຍັງຫຼາຍ ແລະ ຈະບໍ່ຕໍາກັບວຽກອື່ນທີ່ບຸກຄົນໆນັ້ນເຮັດຢູ່.’

“ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍໆ ເລີຍວ່າ ຂ້ອຍສົນໃຈຕໍ່ວຽກນີ້ຫຼາຍ,” ທ່ານວິລສັນ ເວົ້າຕໍ່, “ທຸລະກິດຂອງຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຄ່ອຍດຳເນີນໄປໄດ້ດີໃນຊ່ວງນີ້, ຖ້າໄດ້ອີກ 200 ປອນຕໍ່ປີກໍ່ຄົງຈະມີປະໂຫຍດກັບຂ້ອຍຫຼາຍ.”

“ບອກຂ້ອຍມາເບິ່ງດູ, ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ລາວຍິນໂຄສະນານັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍເບິ່ງ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ‘ເຈົ້າເບິ່ງເອົາເອງໂລດ ວ່າທາງສະມາຄົມໄດ້ເປີດຮັບສະໝັກ. ເທົ່າທີ່ຂ້ອຍຮູ້ມາ ສະມາຄົມນີ້ຖືກກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍຄົນອາເມລິກາຜູ້ລ້ຳລວຍ ແຕ່ກໍ່ເປັນຄົນແປກໆຢູ່ເຊັ່ນກັນ, ລາວເປັນຄົນມີຜົມແດງ ແລະ ລາວຢາກຊ່ວຍຜູ້ຊາຍທີ່ມີຜົມແດງທັງຫຼາຍ. ເມື່ອລາວເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ ລາວໄດ້ປະເງິນທັງໝົດໄວ້ ເພື່ອສ້າງວຽກງ່າຍໆໃຫ້ກັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີຜົມສີດຽວກັນກັບລາວ. ຕາມທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຍິນມາ ມັນມີລາຍໄດ້ດີ ແລະ ວຽກກໍ່ເລັກນ້ອຍ.’

“ແຕ່ວ່າມີຜູ້ຊາຍຜົມແດງນັບເປັນລ້ານໆຄົນ ທີ່ຈະມາສະໝັກວຽກນີ້, ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ມັນບໍ່ຫຼາຍຄືດັ່ງທີ່ທ່ານຄິດອອກ, ລາວຕອບ. ‘ເຫັນບໍ່ທ່ານ ເຂົາຮັບແຕ່ຜູ້ຊາຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນລອນດອນ ແລະ ຕ້ອງເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ. ຄົນອາເມລິກາຜູ້ນີ້ໄດ້ຕັ້ງຕົວຢູ່ລອນດອນຕອນ

asked.

“Oh, only a couple of hundred pounds a year, but not much work is needed, and it would not keep a person from working at another job.’

“Well, you can easily understand that I was very interested in all this,” Mr. Wilson went on, “for my business has not been good these days. Another two hundred pounds a year would have been very helpful.”

“Tell me all about it,’ I said.

“Well,’ he said, showing me the advertisement, ‘you can see for yourself that the Club has an opening. It tells where you should apply. As I understand it, the Club was started by an American who was very rich, but also quite strange. He was himself red-headed, and he wanted to help all red-headed men; so when he died, he left all of his money to make easy jobs for men whose hair is of that color. From what I hear, it is very good pay and very little to do.’

“But,’ I said, ‘there are millions of red-headed men who would apply.’

“Not as many as you might think,’ he answered. ‘You see, it is only for men who live in London, and who are grown men. This American had started in London when he was

ລາວຍັງໜຸ່ມ ແລະ ຂ້ອຍຍັງໄດ້ຍິນວ່າ ທາງສະມາຄົມຈະບໍ່ຮັບຄົນທີ່ມີຜົມສີແດງ ອ່ອນ, ແດງແກ່ ຫຼື ແດງດ່າງ ແຕ່ຈະຮັບຄົນ ທີ່ມີຜົມສີແດງລຶດໆເທົ່ານັ້ນ. ເອົາລະ ທ່ານ ວິລສັນ ຖ້າທ່ານຢາກສະໝັກກໍ່ຮີບໄປສະ ໝັກໄດ້ເລີຍ, ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າ ທ່ານຫຍຸ້ງ ຫຼາຍ ເພາະສະນັ້ນ ບາງທີມັນຄົງຈະບໍ່ມີ ຄ່າພໍກັບເວລາຂອງທ່ານ ທີ່ຈະໄດ້ເງິນມາ ພຽງສອງ-ສາມຮ້ອຍປອນ.’

“ເອົາລະ, ຄືດັ່ງທີ່ທ່ານເຫັນຢູ່ແລ້ວວ່າ ຜົມຂອງຂ້ອຍເປັນສີແດງລຶດ, ຂ້ອຍຄິດ ວ່າ ຂ້ອຍມີໂອກາດຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ ທີ່ ຈະໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງນີ້. ວິນ ຊິງເກີ ຮູ້ດີກ່ຽວ ກັບເລື່ອງນີ້ ເຊິ່ງຂ້ອຍຄິດວ່າລາວໜ້າຈະ ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຂ້ອຍ, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງສັ່ງ ລາວປິດຮ້ານໄວ້ມື້ໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ລາວໄປກັບ ຂ້ອຍ, ລາວຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ຈະເຮັດ ແບບນັ້ນ. ພວກເຮົາປິດຮ້ານ ແລ້ວໄປຕາມ ທີ່ຢູ່ທີ່ລະບຸໄວ້ໃນໂຄສະນາ.

“ຂ້ອຍບໍ່ນຶກເລີຍວ່າ ຂ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນ ເຫດການແບບນັ້ນອີກເລີຍ ທ່ານໂຮມສ, ມີ ຜູ້ຊາຍຜົມແດງທຸກຮູບແບບຈາກທຸກສາ ລະທິດ; ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາກເໜືອ, ພາກໃຕ້, ພາກຕາເວັນອອກ ແລະ ພາກຕາເວັນຕົກ ມາໂຮມຕົວກັນຢູ່ໃນເມືອງ ເພື່ອສະໝັກ ງານຕາມໂຄສະນາ. ຖະໜົນຟລິດ ເຕັມໄປ ດ້ວຍຄົນຜົມແດງ, ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍນຶກມາ ກ່ອນເລີຍວ່າ ຈະມີຄົນຜົມແດງໃນປະເທດ ນີ້ຫຼາຍຂະໜາດນັ້ນ! ຊ້ຳຍັງເປັນຍ້ອນໂຄ ສະນາພຽງອັນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຊັກຈູງໃຫ້ ພວກເຂົາມາທີ່ນີ້. ມີຄົນທີ່ມີຜົມແດງທຸກ ສາລະພັດແບບ, ລວມທັງແດງເຂັ້ມ, ແດງ

young. Also, I have heard that the club is not for men whose hair is light red, or dark red, or brick red, or anything but real bright red. Now, if you want to apply, Mr. Wilson, you can just walk in. But I know that you are a busy man, so maybe it is not a good use of your time, just for a few hundred pounds.’

“Now, as you can see, my hair is a bright red. I thought that I had as good a chance as any man to fill this opening. Vin Singer knew so much about it that I thought he might be useful, so I told him to close the shop for the day and to come with me. He was very willing to do so. We locked the door and went to the address that was given in the advertisement.

“I don’t think I will ever see such a sight as that again, Mr. Holmes. From north, south, east, and west every man who had any red in his hair had come into the city to answer the advertisement. Fleet Street was filled with red-headed men. I never knew there were so many red-headed men in the whole country! Yet a single advertisement brought them all here. Every kind of color could be seen, some dark

ອ່ອນ ແຕ່ມັນກໍ່ເປັນດັ່ງທີ່ ຊິງເກີ ເວົ້າ
ແທ້ໆ, ຄົນທີ່ມີຜົມສີແດງຄືແປວໄຟແບບ
ຂ້ອຍບໍ່ຄ່ອຍຈະມີຫຼາຍ.

“ພໍຂ້ອຍເຫັນວ່າມີຄົນຈຳນວນຫຼວງ
ຫຼາຍລໍຖ້າຢູ່ ຂ້ອຍກໍ່ຄິດຈະລົ້ມເລີກ
ຄວາມຫວັງ ແຕ່ຊິງເກີຄິດຈະບໍ່ຟັງ ຖ້າ
ຂ້ອຍຈະຊວນລາວກັບບ້ານ. ລາວທັງຍັງ
ທັງດົງຂ້ອຍຜ່າຜູງຄົນເຂົ້າໄປ ຈົນໃນທີ່

red, some light red. But, as Singer
had said, there were not many men
who had my true, flame-red.

“When I saw how many were wait-
ing, I would have given up hope; but
Singer would not listen when I said
we should just go home. He pushed
and pulled until he got me through

ສຸດກໍ່ໄປເຖິງຂັ້ນໄດທີ່ນໍາໄປສູ່ຫ້ອງສໍາ
ພາດ. ມີຄົນຍືນລຽນກັນເປັນສອງແຖວ
ຍາວຕັນຂັ້ນໄດຢູ່, ບາງຄົນກໍ່ຂຶ້ນໄປດ້ວຍ
ຄວາມຫວັງ ແຕ່ບາງຄົນກໍ່ກັບລົງມາ
ດ້ວຍສີໜ້າທີ່ຜິດຫວັງ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍ່
ຍັງດັນເຂົ້າໄປຈົນເຖິງຫ້ອງສໍາພາດໄດ້.”

“ປະສົບການຂອງເຈົ້າຄັ້ງນີ້ ຊ່າງເປັນ
ທີ່ໜ້າສົນໃຈແທ້ໆ,” ໂຮມສເວີ້າຂຶ້ນ ເມື່ອ
ແຂກຂອງພວກເຮົາຢຸດເວົ້າຊົ່ວຂະນະ.
“ຈົ່ງເລົ່າເລື່ອງຂອງເຈົ້າຕໍ່ໄປເບິ່ງດູ.”

“ບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍໃນຫ້ອງການນັ້ນ, ມີ
ພຽງຕັ້ງອີ່ໄມ້ສອງໜ່ວຍ ແລະ ໂຕະ
ນ້ອຍໆອີກໜຶ່ງໜ່ວຍ, ຢູ່ໂຕະນັ້ນມີຜູ້
ຊາຍຮ່າງນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງມີຜິມທີ່ແດງ
ກວ່າຜິມຂ້ອຍດ້ວຍຊໍ້າ. ລາວເວົ້າພຽງ
ສອງ-ສາມຄໍາກັບແຕ່ລະຄົນທີ່ເຂົ້າມາ
ສະໝັກ, ແລະແລ້ວລາວກໍ່ມີເຫດຜົນ
ບາງຢ່າງທີ່ປະຕິເສດຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ການ
ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຕໍາແໜ່ງດັ່ງກ່າວ ມັນບໍ່ແມ່ນ
ເລື່ອງງ່າຍເລີຍ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ເມື່ອ
ຮອດຄິວຂ້ອຍ ຊາຍຮ່າງນ້ອຍຄົນນັ້ນ
ເບິ່ງມີຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດ, ລາວປິດ
ປະຕູ ຫຼັງຈາກພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ
ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ລິມັກັບພວກຂ້ອຍ
ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄົນອື່ນໄດ້ຍິນ.

“ນີ້ແມ່ນ ທ່ານແຈັກ ວິລສັນ,’ ຜູ້ຊ່ວຍ
ຂ້ອຍເວົ້າຂຶ້ນ, ‘ແລະທ່ານເຕັມໃຈທີ່ຈະ
ສະໝັກຕໍາແໜ່ງນີ້ໃນສະມາຄົມ.’

“ແລະທ່ານກໍ່ຂ້ອນຂ້າງເໝາະສົມ
ງານນີ້ດີ,’ ອີກຄົນໜຶ່ງເອີ້ນຂຶ້ນ. ‘ຂ້ອຍຍັງ
ບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນຄົນທີ່ມີຜິມແດງສົມບູນ
ແບບນີ້ມາກ່ອນ.’ ລາວຖອຍຫຼັງໜຶ່ງກ້າວ

the crowd, and right up to the steps,
which led to the office. There were
two lines of people on the steps, some
going up in hope, and some sad faces
coming back down; but we pushed
in and soon found ourselves in the
office.”

“Your experience has been a most
interesting one,” remarked Holmes
as our visitor stopped talking for a
minute. “Please keep on telling your
story.”

“There was not much in the office
– just a couple of wooden chairs and
a small table. Behind the table sat a
small man with a head of hair that was
even redder than mine. He said a few
words to each man who came up to
apply, and then he always found some
reason to send them away. Filling this
opening did not seem to be such a
very easy thing, after all. However,
when our turn came the little man was
much more interested. He closed the
door as we entered, so that he could
talk to us without the others listening.

“This is Mr. Jack Wilson,’ said my
assistant, ‘and he is willing to fill an
opening in the Club.’

“And he is quite well suited for it,’
the other answered. ‘I cannot think of
a time when I have seen hair so fine.’

ແລ້ວສັງເກດເບິ່ງຜິມຂອງຂ້ອຍ, ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ຈັບມືກັບຂ້ອຍ ພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ ລາວຕ້ອງການໃຫ້ຂ້ອຍຮັບຕຳແໜ່ງນີ້. “ແຕ່ຂ້ອຍຫວັງວ່າເຈົ້າຄົງຈະເຂົ້າໃຈ ທີ່ຂ້ອຍຈະຕ້ອງຮອບຄອບໄວ້ກ່ອນ,’ ລາວເວົ້າພ້ອມທັງກຳຜິມຂອງຂ້ອຍດີໆແຮງດ້ວຍສອງມື ຈົນຂ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ.

“ນ້ຳຕາຂອງທ່ານໄຫຼອອກມາ,’ ລາວວາງມືອອກ ແລະເວົ້າ. ‘ຂ້ອຍເຫັນວ່າທຸກຢ່າງເປັນໄປຕາມທີ່ມັນຄວນຈະເປັນ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ລະວັງ ເພື່ອຊື່ສຽງຂອງ ພວກເຮົາ. ມີສອງເທື່ອແລ້ວທີ່ພວກເຮົາຖືກຫຼອກ, ເທື່ອໜຶ່ງເປັນຜິມປອມ ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງເປັນຜິມຍ້ອມສີ. ຂ້ອຍບອກເລື່ອງນີ້ກັບເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ຂ້ອຍຍ້ານວ່າເຈົ້າຄົງຈະບໍ່ເຊື່ອ.’ ລາວຍ່າງໄປທີ່ປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວຮ້ອງຂຶ້ນຍ່າງແຮງວ່າຕຳແໜ່ງນີ້ໄດ້ຄົນແລ້ວ. ສຽງຈິ່ມດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງດັງຂຶ້ນມາທາງລຸ່ມ ແລ້ວທຸກຄົນກໍ່ທະຍອຍໜີໄປ ຈົນບໍ່ມີຄົນຜິມແດງເຫຼືອຢູ່ຈັກຄົນ, ຍັງເຫຼືອແຕ່ຂ້ອຍກັບຜູ້ຈັດການຄົນນັ້ນ.

ລາວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: “ຂ້ອຍຊື່ວ່າ ດັນແຄນ ໂຣສ, ຂ້ອຍແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ຊາຍ ທີ່ໄດ້ຮັບເຂົ້າເຮັດວຽກງ່າຍໆໃນສະມາຄົມນີ້. ທ່ານມີຄອບຄົວແລ້ວບໍ່ ທ່ານວິລສັນ?’

“ຂ້ອຍຕອບວ່າຍັງບໍ່ມີ, ແລ້ວສີໜ້າຂອງລາວກໍ່ປ່ຽນໄປດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ.

He took a step back, and looked at my hair. Then suddenly he stepped forward, took my hand, and said he would like me to fill the opening. “But, I am sure you will understand that I must be careful,’ he said, and then he grabbed my hair in both of his hands, and pulled until I cried out in pain.

“There is water in your eyes,’ he said as he let me go. ‘I see that all is as it should be. But we have to be careful of our reputation. Two times we have been tricked by hair that was not real, and once by paint. I could tell you stories of tricks that would make you sick.’ He stepped over to the window and shouted at the top of his voice that the opening was filled. Sounds of disappointment came up from below, and the men all walked away in different directions until there was not a red head to be seen except my own and that of the director.

“My name,’ said he, ‘is Mr. Duncan Ross, and I am myself one of the men who has gotten an easy job from this Club. Are you a married man, Mr. Wilson? Do you have a family?’

“I answered that I had not. His face fell in disappointment.

“ຕາຍລະ’ ລາວເວົ້າ, ‘ນີ້ເປັນເລື່ອງທີ່ຈິງຈັງໄດ້, ມັນເປັນຂ່າວທີ່ບໍ່ດີເລີຍ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທາງສະມາຄົມກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນ ກໍ່ເພື່ອຫວັງຈະໄດ້ພົບເຫັນຄົນຜົມແດງເກີດຂຶ້ນມາອີກ ແລະ ຫວັງຈະຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ເກີດມາກ່ອນຢູ່ແລ້ວ, ມັນໂຊກຮ້າຍແທ້ໆທີ່ທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ.’

“ນີ້ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຂ່າວຮ້າຍກັບຂ້ອຍແທ້ໆ ທ່ານໂຮມສ. ຂ້ອຍຍ້ານວ່າຂ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງນີ້ ແຕ່ພໍຄິດຢູ່ບົດໜຶ່ງ ລາວກໍ່ເວົ້າວ່າບໍ່ເປັນຫຍັງ.

ລາວເວົ້າວ່າ: “ໃນກໍລະນີທາກເປັນຄົນອື່ນ ພວກເຮົາອາດຈະປະຕິເສດເພາະວ່າເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ ແຕ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມສຸດຂີດ ເພື່ອຊ່ວຍຄົນທີ່ມີຜົມແດງຄືກັບເຈົ້າ. ເມື່ອໃດທ່ານພ້ອມທີ່ຈະເລີ່ມວຽກໃໝ່ນີ້?’

“ມັນຂ້ອນຂ້າງຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງເພາະວ່າຂ້ອຍມີທຸລະກິດແລ້ວ,’ ຂ້ອຍເວົ້າ

“ໂອ, ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ ທ່ານວິລສັນ!’ ວິນ ຊິງເກີ ເວົ້າ. ‘ຂ້ອຍເບິ່ງແຍງທຸລະກິດແທນເຈົ້າໄດ້.’

“ແລ້ວເລື່ອງເວລາເຮັດວຽກເດ?’ ຂ້ອຍຖາມ.

“ສິບໂມງເຊົ້າ ເຖິງສອງໂມງຕອນປ່າຍ.’

“ຕອນເຊົ້າບໍ່ຄ່ອຍຈະຫຍຸ້ງສຳລັບຂ້ອຍດອກ ທ່ານໂຮມສ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ດີວ່າ ຜູ້ຊ່ວຍຂອງຂ້ອຍເປັນຄົນດີ ລາວໜ້າຈະເບິ່ງແຍງທຸລະກິດແທນຂ້ອຍໄດ້.

“ມັນເປັນເວລາທີ່ເໝາະສົມກັບຂ້ອຍ

“‘Dear me!’ he said, ‘that is very serious indeed! That is not good news. The Club was formed, of course, to see that more red-heads were born, as well as to help those already living. It is very unlucky that you are not married.’

“This sounded like bad news for me, Mr. Holmes. I was afraid that I was not to have the opening, after all. But after thinking it over for a few minutes he said that it would be all right.

“‘In the case of another man,’ said he, ‘we might have to tell him no, because he was not married, but we must try very hard to help a man with such a head of hair as yours. When will you be able to begin your new job?’

“‘Well, it is a little difficult, for I have a business already,’ I said.

“‘Oh, never mind about that, Mr. Wilson!’ said Vin Singer. ‘I can look after that for you.’

“‘What are the hours?’ I asked.

“‘Ten to two.’

“The mornings are not usually busy for me, Mr. Holmes. Also, I knew that my assistant was a good man, and that he would take care of my business.

“‘That would suit me very well,’

ແທ້ໆ, ແລ້ວເລື່ອງເງິນເດືອນເດ?’ ຂ້ອຍ
ຖາມ.

“ທ່ານຈະໄດ້ຮັບອາທິດລະ 4 ປອນ.’

“ແລ້ວເຮັດວຽກຫຍັງ?’

“ບໍ່ມີຫຍັງຫຍັງຍາກດອກ, ທ່ານພຽງ
ແຕ່ປະຈຳຢູ່ໃນຫ້ອງການ ຫຼື ຢ່າງນ້ອຍ ກໍ່ຢູ່
ພາຍໃນອາຄານຕະຫຼອດເວລາເຮັດວຽກ,
ຖ້າທ່ານອອກໄປຂ້າງນອກເມື່ອໃດກໍ່ໝາຍ
ຄວາມວ່າ ທ່ານຕ້ອງອອກຈາກວຽກນີ້ທັນ
ທີ, ກິດລະບຽບລະບຸໄວ້ຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວ.’

“ພຽງແຕ່ສີ່ຊົ່ວໂມງຕໍ່ມື້ເທົ່ານັ້ນ ຂ້ອຍບໍ່
ຈຳເປັນຕ້ອງອອກໄປນອກກໍ່ໄດ້,’ ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ຈະບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນໃດໆ,’ ດັນແຄນ ໂຮສ
ເວົ້າ. ‘ບໍ່ວ່າທ່ານຈະເປັນໄຂ້ ຫຼືວ່າມີທຸລະກິດ
ອື່ນຈຳເປັນ ທ່ານຈະຕ້ອງຢູ່ພາຍໃນອາຄານ
ບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຕ້ອງສູນເສຍງານນີ້ໄປ.’

“ແລ້ວຂ້ອຍຕ້ອງເຮັດວຽກຫຍັງ?’ ຂ້ອຍ
ຖາມ.

“ວຽກຂອງທ່ານກໍ່ຄືການຈົດກ່າຍ ‘ສາ
ລານຸກົມ ບຣິທານນິກາ.’ ທ່ານຈະຕ້ອງເອົາ
ປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍຂອງທ່ານມາເອງ ແຕ່
ພວກເຮົາຈະຈັດຕຽມໂຕະ ແລະ ຕັ້ງໃຫ້;
ທ່ານພ້ອມຈະເລີ່ມວຽກມື້ອື່ນນີ້ເລີຍບໍ່?’

“ແນ່ນອນ,’ ຂ້ອຍຕອບ.

“ຄັນຊັ້ນ ແລ້ວພົບກັນ ທ່ານແຈັກ ວິລ
ສັນ. ຂ້ອຍຂໍສະແດງຄວາມຍິນດີຫຼາຍໆ
ກັບເຈົ້າອີກຄັ້ງ ທີ່ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງອັນສຳຄັນ
ນີ້.’ ລາວພາຂ້ອຍອອກມານອກຫ້ອງ ແລ້ວ
ຂ້ອຍ ແລະ ຜູ້ຊ່ວຍຂອງຂ້ອຍກໍ່ພາກັນກັບ
ບ້ານ. ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເວົ້າ ແລະ ເຮັດແນວ
ໃດດີ, ຂ້ອຍດີໃຈທີ່ສຸດທີ່ໂຊກດີແບບນັ້ນ.

“ຂ້ອຍນຳເອົາເລື່ອງນັ້ນມາຄິດຢູ່ພືດມື້

said I. ‘And the pay?’

“You will be paid 4 pounds a
week.’

“And the work?’

“It is not difficult. You have to
be in the office, or at least in the
building, the whole time. If you
leave, you give up the whole job.
The rules are very clear about that.’

“It’s only four hours a day. I
should not need to leave,’ I said.

“No reason will be accepted,’
said Mr. Duncan Ross. ‘Even if you
are sick, or you have important
business, you must stay in the
building or you will lose your job.’

“And what is the work?’ I asked.

“Your job is to copy the Ency-
clopedia Britannica. You must bring
your own pen and paper, but you
can use this table and chair. Will
you be ready tomorrow?’

“Certainly,’ I answered.

“Then good-bye, Mr. Jack
Wilson. Let me say, again, how
happy I am that you have accepted
this important job.’ He led me out
of the room and I went home with
my assistant. I did not know what
to say or do, I was so pleased at my
own good luck.

“Well, I thought about the

ແລະ ພໍມາເຖິງຕອນແລງ ຂ້ອຍກໍຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈອີກ ເພາະຂ້ອຍເລີ່ມສົງໄສວ່ານີ້ຈະຕ້ອງເປັນເລື່ອງທີ່ມີເງື່ອນນຳ ເຖິງວ່າຂ້ອຍຈະບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂເລື່ອງລຶກລັບວ່າເປັນຫຍັງຈະຕ້ອງມີຄົນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ມາຍອມສະລະເວລາ ແລະ ວຽກງານ ເພື່ອກະທຳເລື່ອງຕະຫຼົກແບບນີ້. ນອກນີ້ຂ້ອຍຍັງບໍ່ຢາກຈະເຊື່ອເລີຍວ່າ ເປັນຫຍັງຕ້ອງມີຄົນຍອມຈ່າຍເງິນເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ກັບຂ້ອຍ ເພື່ອເຮັດວຽກງ່າຍໆ ໂດຍການຈັດກ່າຍ ‘ສາລານຸກົມ ບຣິທານນິກາ.’ ວິນ ຊິງເກີ ເຮັດທຸກຢ່າງ ທີ່ລາວເຮັດໄດ້ເພື່ອໃຫ້ຂ້ອຍສະບາຍໃຈຂຶ້ນ ແຕ່ເວລາຂ້ອຍເຂົ້ານອນ ຂ້ອຍກໍຍັງຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ.

“ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຕົ້ນເຊົ້າມາຂ້ອຍກໍຕັດສິນໃຈໄປເຮັດວຽກລອງເບິ່ງ ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ຂ້ອຍຊື້ປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍ ແລ້ວໄປບ່ອນເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ ພົບສຄອດ.

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກແປກໃຈ ເພາະທຸກຢ່າງເປັນໄປດ້ວຍດີ, ໂຕະຖືກຈັດຕຽມໄວ້ທີ່ນັ້ນ ແລະ ທ່ານດັນແຄນ ໂຣສ ກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນນຳ ເພື່ອຈະເບິ່ງວ່າຂ້ອຍໄປວຽກຫຼືບໍ່. ລາວບອກຂ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນກ່າຍແຕ່ຕົວອັກສອນ A ແລ້ວລາວກໍປ່ອຍໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດຕາມລຳພັງ ແຕ່ລາວຈະເຂົ້າມາຍ້ຽມເບິ່ງເປັນໄລຍະ ເພື່ອເບິ່ງວ່າທຸກຢ່າງຖືກຕ້ອງດີ. ພໍມາຮອດສອງໂມງຕອນບ່າຍ ລາວກໍເອີ້ນຊົມວ່າ ລາວດີໃຈທີ່ເຫັນຂ້ອຍກ່າຍໄດ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ວ່ອງໄວ. ລາວເວົ້າວ່າ ແລ້ວພົບກັນໃໝ່, ລາວຢ່າງມາສິ່ງຂ້ອຍຢູ່ນອກ ແລ້ວລາວກໍປິດປະຕູຫ້ອງການ.

matter all day, and by evening I felt sad again; for I had decided that this must be some trick, although I could not solve the mystery of why anyone would spend so much time and work to play such a trick. Yet I could not believe that anyone would pay so much money for me to do something so simple as copying out the Encyclopedia Britannica. Vin Singer did what he could to make me feel better, but by the time I went to bed I was still unhappy.

“However, in the morning I decided to go and see what happened. So I bought a pen, and some paper, and I started off for Pope’s Court.

“Well, to my surprise, everything was right. The table was sitting there, ready for me, and Mr. Duncan Ross was there to see that I got to work. He started me off with the letter A, and then he left me; but he would drop in from time to time to see that all was right with me. At two o’clock he said he was happy to see how much I had written. He said good-bye, walked me out, and locked the door of the office after me.

“This went on day after day,

“ເຫດການເປັນໄປດ້ວຍດີແບບນີ້ທຸກໆ ວັນເລີຍ ທ່ານໂຮມສ ແລະ ພໍ່ມາເຖິງວັນ ເສົາ ທ່ານຜູ້ອຳນວຍການກໍ່ເຂົ້າມາ ແລະ ຈ່າຍເງິນໃຫ້ຂ້ອຍສື່ປອນສຳລັບການເຮັດ ວຽກໃນໜຶ່ງອາທິດ. ອາທິດຖັດມາກໍ່ເປັນ ແບບນັ້ນ ແລະ ອາທິດຕໍ່ຈາກນັ້ນມາກໍ່ຍັງ ເປັນຢູ່ແບບເດີມ. ທຸກໆຕອນເຊົ້າ ຂ້ອຍກໍ່ ໄປເຖິງສຳນັກງານເວລາສິບໂມງ ແລະ ເລີກ ເວລາບ່າຍສອງໂມງ. ຫຼັງຈາກອາທິດທຳ ອິດ ທ່ານ ດັນແຄນ ໂຮສ ກໍ່ເຂົ້າມາເບິ່ງ ຂ້ອຍພຽງແຕ່ໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ວັນ, ຈາກນັ້ນບາງມື້ ລາວກໍ່ບໍ່ເຂົ້າມາເລີຍ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ໄດ້ອອກ ຈາກຫ້ອງນັ້ນໄປໃສໃນຊ່ວງນັ້ນ ເພາະຂ້ອຍ ບໍ່ຮູ້ວ່າລາວຈະເຂົ້າມາຕອນໃດ, ວຽກກໍ່ ເປັນວຽກທີ່ດີ ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຢາກຈະ ສ່ຽງອອກໄປນອກ ເພາະຢ້ານຈະເສຍງານ ໄປ.

“ເປັນແບບນີ້ຜ່ານໄປຈົນເຖິງແປດອາທິດ ຂ້ອຍໄດ້ຈິດກ່າຍຕັ້ງແຕ່ຄຳວ່າ: Aardvarks ໄປຈົນຮອດ America, Apples ແລະ Armor. ຂ້ອຍຫວັງວ່າຄົງຈະພໍແລ້ວ ແລະ ຈະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈິດກ່າຍອັກສອນ B. ແຫຼະ ແລ້ວ ທຸກຢ່າງກໍ່ຕ້ອງຈົບລົງຢ່າງກະທັນ ທັນ.”

“ຈົບລົງຫວ່ະ?”

“ແມ່ນແລ້ວ ທ່ານ, ມັນຫາກໍ່ເກີດຂຶ້ນ ຕອນເຊົ້ານີ້ເອງ. ຂ້ອຍໄປເຮັດວຽກຕາມ ປົກກະຕິໃນເວລາສິບໂມງ ແຕ່ເຫັນປະຕູ ປິດຢູ່ ແລະ ໃສ່ກະແຈໄວ້, ມີເຈ້ຍເປັນຮູບສີ່ ລ່ຽມຈະຕຸ້ລັດແຜ່ນໜຶ່ງຕິດຢູ່ເທິງປະຕູ. ນີ້ ເດ, ທ່ານອ່ານເບິ່ງເອົາເອງໂລດ.” ລາວຈັບ ເອົາເຈ້ຍສີຂາວໜາໆແຜ່ນໜຶ່ງອອກມາ,

Mr. Holmes, and on Saturday the director came in and gave me four gold coins for my week's work. It was the same the next week, and the same the week after that. Every morning I was there at ten, and every afternoon I left at two. After the first week, Mr. Duncan Ross started coming in only once each morning, and then, some days, he did not come in at all. Still, of course, I never left the room for a moment, for I was not sure when he might come, and the job was such a good one, that I would not risk losing it.

“Eight weeks passed like this. I had written about Aardvarks and America and Apples and Armor, and hoped with enough work that I might get to start the B's before long. And then suddenly the whole business came to an end.”

“To an end?”

“Yes, sir. Just this morning. I went to my work as usual at ten o'clock, but the door was shut and locked, with a little square of paper in the middle of the door. Here it is, and you can read it for yourself.” He held up a piece of heavy white paper. It read: ‘THE RED-

ໃນເຈ້ຍນັ້ນຂຽນວ່າ: ‘ສະມາຄົມຜົມແດງໄດ້
ປິດລົງແລ້ວ 9/10/1890.’

ເຊີລັອກ ໂຮມສ ແລະ ຂ້ອຍຈ້ອງເບິ່ງເຈ້ຍ
ນັ້ນ ແລະ ເບິ່ງສີໜ້າອັນເສົ້າຢູ່ຂ້າງໆ ແຕ່
ຊ່ວຍຫຍັງບໍ່ໄດ້ ແຕ່ກໍຮູ້ເຖິງດ້ານໜຶ່ງອັນໜ້າ
ຕະລົກຂອງເຫດການນັ້ນ. ພວກເຮົາທັງ
ສອງອິດຢາກຫົວບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຫົວອອກມາຢ່າງ
ແຮງ.

“ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນວ່າມັນຈະເປັນເລື່ອງໜ້າ
ຢາກຫົວແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ,” ແຂກຂອງເຮົາເວົ້າ
ຂຶ້ນແບບໂມໂຫ, ໃບໜ້າສີຂຽມພູຂອງລາວ
ແດງກໍາຂຶ້ນໄປເຖິງຮາກຜົມສີແດງຄືແປວໄຟ.
“ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງທີ່ດີກວ່າ

HEADED CLUB HAS STOPPED.
October 9, 1890.’

Sherlock Holmes and I looked
at the paper and the unhappy face
behind it, until we could not help
but see the funny side of the whole
business. We both started laughing,
very hard.

“I cannot see that there is any-
thing very funny,” cried our visitor.
His pink face got even pinker, right
up to the base of his flaming hair.
“If you can do nothing better than

ການຫົວຂວັນຂ້ອຍ ຂ້ອຍກໍ່ຈະໄປບ່ອນອື່ນ.”

“ບໍ່ດອກ, ບໍ່ດອກ,” ໂຮມສເວົ້າຂຶ້ນພ້ອມທັງຈັບບ່າລາວໃຫ້ນັ່ງລົງຕັ້ງບ່ອນທີ່ລາວຢືນຂຶ້ນ. “ຂ້ອຍຈະບໍ່ປ່ອຍວາງເລື່ອງລາວຂອງເຈົ້າໃຫ້ລຸດໂລກໄປໄດ້, ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ແປກທີ່ສຸດ ແຕ່ມັນມີບາງຢ່າງທີ່ເປັນຕາຍາກຫົວເທົ່ານັ້ນ. ກະລຸນາບອກຂ້ອຍມາເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າເຮັດແນວໃດ ຫຼັງຈາກເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຈ້ຍແຜ່ນນີ້ຕິດຢູ່ເທິງປະຕູ?”

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກປະຫຼາດໃຈເລີຍ ທ່ານ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດດີ ຂ້ອຍເລີຍຢ່າງໄປຖາມຄົນຢູ່ຕາມສຳນັກງານໃກ້ໆ ແຕ່ກໍ່ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ໃນທີ່ສຸດຂ້ອຍກໍ່ໄປຖາມເຈົ້າຂອງອາຄານ ເຊິ່ງອາໄສຢູ່ຊັ້ນທີ່ໜຶ່ງ ເພື່ອວ່າລາວອາດຈະບອກໄດ້ ວ່າສະມາຄົມຜົມແດງເປັນມາຄືແນວໃດກັນແທ້. ລາວກໍ່ຕອບຂ້ອຍວ່າ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບສະມາຄົມດັ່ງກ່າວເລີຍ ແລະ ຂ້ອຍຍັງຖາມຕໍ່ໄປວ່າ ແມ່ນໃຜທີ່ຊື່ ທ່ານດັນແຄນ ໂຮສ, ລາວກໍ່ຕອບວ່າ ນີ້ເປັນຊື່ໃໝ່ສຳລັບລາວ.

“ຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ຫ້ອງເບີ 4 ຫ້ນນາ, ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ແມ່ນຫຍັງ, ຜູ້ຊາຍຜົມແດງຫ້ນນາ ຫວ່າ?”

“ແມ່ນແລ້ວ.”

“ໂອ, ເຈົ້າຂອງອາຄານເວົ້າ, ຊື່ຂອງລາວແມ່ນ ວິນລຽມ ມໍຣິສ, ລາວໃຊ້ຫ້ອງຂອງຂ້ອຍພຽງແຕ່ສອງ-ສາມເດືອນ ຈົນກວ່າສຳນັກງານຂອງລາວຈະສຳເລັດເທົ່ານັ້ນ, ລາວຍ້າຍອອກໄປແຕ່ວານນີ້ແລ້ວ.”

laugh at me, I can go somewhere else.”

“No, no,” cried Holmes, pushing Wilson back into the chair from which he had started to stand. “I really wouldn’t miss your case for the world. It is most unusual. But there is still something just a little funny about it. Please tell me, what did you do after you found the card on the door?”

I was quite surprised, sir. I did not know what to do. I went to the other offices near mine, but no one in the other offices seemed to know anything about it. Finally, I went to the owner of the building, who lives on the first floor, and I asked if he could tell me what had become of the Red-Headed Club. He said that he had never heard of any such club. Then I asked him who Mr. Duncan Ross was. He answered that the name was new to him.

“‘Well,’ said I, ‘the man in room number 4.’”

“‘What, the red-headed man?’”

“‘Yes.’”

“‘Oh,’ said the owner, ‘his name was William Morris. He was using my room just for a few months, until his new office was ready. He moved out

“ແລ້ວຂ້ອຍຈະພົບລາວໄດ້ຍູ່ໃສ?”
ຂ້ອຍຖາມ.

“ເຈົ້າຕ້ອງໄປສຳນັກງານໃໝ່ຂອງ
ລາວ, ລາວບອກທີ່ຢູ່ກັບຂ້ອຍ, ມັນແມ່ນ
ຖະໜົນ ຄົງ ເອັດເວີດ ທີ່ 17.”

“ຂ້ອຍໄປຕາມທີ່ຢູ່ນັ້ນ ທ່ານໂຮມສ ແຕ່
ພໍໄປເຫັນແລ້ວມັນເປັນພຽງຮ້ານຂາຍ
ເຄື່ອງນ້ອຍໆ, ບໍ່ມີໃຜທີ່ນັ້ນເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່
ວິນລຽມ ມໍຣິສ ຫຼື ດັນແຄນ ໂຮສ.”

“ແລ້ວຕໍ່ມາເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່?”
ໂຮມສຖາມ.

“ຂ້ອຍກັບບ້ານ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ຜູ້
ຊ່ວຍຂ້ອຍເຄີຍແນະນຳ ແຕ່ລາວກໍ່ບໍ່ສາ
ມາດຊ່ວຍຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ, ລາວມີແຕ່
ເວົ້າວ່າ ຖ້າຂ້ອຍລິຈັກໜ່ວຍ ຂ້ອຍອາດ
ຈະໄດ້ຮັບຈົດໝາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ແຕ່
ມັນກໍ່ຍັງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສະບາຍໃຈໄດ້
ທ່ານໂຮມສ; ຂ້ອຍບໍ່ຢາກຈະສູນເສຍ
ວຽກດີໆ ແລະ ງ່າຍແບບນັ້ນໄປເລີຍ,
ຂ້ອຍໄດ້ຍິນຊື່ສຽງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບການ
ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນ ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຮີບມາ
ຫາເຈົ້າທີ່ນີ້.”

“ເຈົ້າເຮັດຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດແລ້ວ,” ໂຮມສ
ເວົ້າ. “ຄະດີຂອງເຈົ້າໜ້າສົນໃຈຫຼາຍ
ແລະ ກໍ່ແປກອີກດ້ວຍ, ຂ້ອຍຍິນດີທີ່ຈະ
ສືບສວນເລື່ອງນີ້. ເທົ່າທີ່ໄດ້ຍິນເຈົ້າເຫຼົ່າ
ມາ ຂ້ອຍຄິດວ່າອາດຈະເປັນໄປໄດ້ ທີ່ມັນ
ຈະມີການເຊື່ອມໂຍງໄປເຖິງເລື່ອງອື່ນ ທີ່
ໜັກໜ່ວງກວ່ານີ້.”

“ເທົ່ານີ້ກໍ່ໜັກໜ່ວງຢູ່ແລ້ວ,” ທ່ານແຈັກ
ວິລສັນ ເວົ້າຂຶ້ນ. “ລອງຄິດເບິ່ງດູ ຂ້ອຍ
ເສຍໄປຕັ້ງສິ່ງປອນຕໍ່ອາທິດ.”

yesterday.’

“Where could I find him?” I asked.

“Oh, at his new office. He did tell
me the address. Yes, 17 King Edward
Street.’

“I went to that address, Mr.
Holmes, but when I got there it was
a small shop. No one in it had ever
heard of either Mr. William Morris or
Mr. Duncan Ross.”

“And what did you do then?” asked
Holmes.

“I went home, and I did as my
assistant had suggested. But he could
not help me in any way. He could
only say that if I waited, I would
probably get a letter about it. But
that was not quite good enough, Mr.
Holmes. I did not wish to lose such
an easy job. I knew your reputation
for helping people, so I came right
away to you.”

“And you did the right thing,” said
Holmes. “Your case is a very interest-
ing and unusual one, and I will be
happy to look into it. From what you
have told me, I think it is possible
that very serious problems might be
connected to this case.”

“It is already serious enough!”
cried Mr. Jack Wilson. “Why, I have
lost four pounds a week.”

ໂຮມສເວີ້າຕໍ່ໄປວ່າ: “ຄວາມຈິງແລ້ວ ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນວ່າເຈົ້າມີເຫດຜົນພໍທີ່ໄປເວົ້າ ວ່າ ສະມາຄົມແປກໆນີ້ ປະຕິບັດບໍ່ດີຕໍ່ ເຈົ້າແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ, ມັນກົງກັນຂ້າມກັນ ດ້ວຍຊ້ຳ. ເທົ່າທີ່ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈ ເຈົ້າມີເງິນ ອີກຕັ້ງ 30 ປອນ, ນອກນີ້ເຈົ້າຍັງໄດ້ ຮຽນຮູ້ຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບ Aardvarks, Apples ແລະ ເລື່ອງອື່ນໆອີກທີ່ຂຶ້ນຕົ້ນ ດ້ວຍອັກສອນ A, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູນເສຍ ຫຍັງໄປຍ້ອນສະມາຄົມນີ້ເລີຍ.”

“ມັນກໍ່ຈົງຢູ່ ທ່ານ, ແຕ່ຂ້ອຍຢາກຮູ້ວ່າ ມັນແມ່ນຫຍັງກັນແທ້ ແລະ ພວກມັນ ແມ່ນໃຜ? ຂ້ອຍຢາກຮູ້ວ່າ ເປັນຫຍັງ ພວກເຂົາຈຶ່ງມາຫຼິ້ນເກມແບບນີ້ ແລະ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາຫຼິ້ນກັບຂ້ອຍຈົນເຖິງຂຶ້ນ ລົງທຶນເປັນເງິນເຖິງ 32 ປອນ.”

“ພວກເຮົາຈະພະຍາຍາມຄົ້ນຫາຄຳ ຕອບເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ເຈົ້າ ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດ ທ່ານວິລສັນ, ຂ້ອຍຢາກຖາມເຈົ້າຈັກ ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄຳຖາມກ່ອນ; ຜູ້ຊ່ວຍຂອງ ເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງເອົາໂຄສະນາໃຫ້ເຈົ້າເບິ່ງນັ້ນ ເຮັດວຽກກັບເຈົ້າໄດ້ດົນປານໃດແລ້ວ?”

“ປະມານໜຶ່ງເດືອນແລ້ວ.”

“ລາວມາໄດ້ແນວໃດ?”

“ລາວມາສະໝັກຕາມທີ່ຂ້ອຍໄດ້ປະ ກາດເອົາໄວ້.”

“ລາວເປັນພຽງຄົນດຽວບໍ່ທີ່ມາສະ ໝັກ?”

“ບໍ່, ມີສິບສອງຄົນມາສະໝັກ.”

“ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກລາວ?”

“ເພາະວ່າເບິ່ງລາວເປັນຄົນສະຫຼາດ ແລະ ຮັບຄ່າຕອບແທນໜ້ອຍ.”

“Actually,” remarked Holmes, “I do not see that you have any good reason to say that you were treated badly by this unusual club. Quite the opposite. You are, as I understand, richer by about 30 pounds. In addition, you have learned a lot about aardvarks and apples and every other subject that begins with the letter A. You have lost nothing because of the club.”

“No, sir. But I want to find out about them, and who they are. I want to understand why they played this trick – if it was a trick – on me. It was a pretty expensive trick for them, for it cost 32 gold coins.”

“We will try to answer those ques- tions for you. But first, Mr. Wilson, I have one or two questions for you. This assistant, who first showed you the advertisement – how long had he been working for you?”

“About a month then.”

“How did he come?”

“He applied in answer to an advertisement.”

“Was he the only person who applied?”

“No, twelve people applied.”

“Why did you pick him?”

“Because he seemed smart, and would come cheap.”

“ຄວາມຈິງແລ້ວ ນີ້ເປັນພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເງິນເດືອນທົ່ວໆໄປເທົ່ານັ້ນ.”

“ແມ່ນແລ້ວ.”

“ວິນ ຊິເກີ ເປັນຄົນແນວໃດ?”

“ເປັນຄົນຮ່າງນ້ອຍ, ແຂງແຮງ, ວ່ອງໄວໃນທາງຂອງລາວ, ໃບໜ້າກ້ຽງ ເຖິງແມ່ນວ່າອາຍຸຂອງລາວ ຢ່າງນ້ອຍ ອາດຈະເຖິງ 30 ປີແລ້ວ; ມີຈຸດດ່າງສີຂາວເທິງຕາຂອງລາວ.”

ໂຮມສນັ່ງຢຶດຄົງຂຶ້ນຢູ່ກັບຕັ້ງ, ທ່າທາງຂອງລາວຕື່ນເຕັ້ນ, “ຂ້ອຍກໍ່ຄິດຢູ່ເຊັ່ນນັ້ນ,” ລາວເວົ້າ. “ເຈົ້າເຄີຍສັງເກດເບິ່ງຫູຂອງລາວມີຮູບຮ່າງບໍ່?”

“ມີ ທ່ານ, ລາວເວົ້າວ່າລາວບ່ອງຫູຕອນລາວຍັງເປັນໄວໜຸ່ມ.”

“ຮິມ!” ໂຮມສພິມພໍາຄ່ອຍໆ, ຂ້ອຍສັງເກດເຫັນດີວ່າລາວພວມຄິດຢູ່ຢ່າງໜັກ. “ລາວຍັງຢູ່ນຳເຈົ້າແມ່ນບໍ່?”

“ໂອ, ແມ່ນແລ້ວ ທ່ານ, ຂ້ອຍຫາກໍ່ອອກຈາກຮ້ານມານີ້ເດ.”

“ແລ້ວທຸລະກິດຂອງເຈົ້າດຳເນີນໄປໄດ້ດີບໍ່ ໃນຊ່ວງເວລາເຈົ້າບໍ່ຢູ່?”

“ຂ້ອນຂ້າງດີ ທ່ານ, ບໍ່ເຄີຍມີຫຍັງເຮັດຫຼາຍໃນຕອນເຊົ້າ.”

“ຄັນຊັນກໍ່ດີແລ້ວ ທ່ານວິລສັນ, ຂ້ອຍຍິນດີທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນກັບເຈົ້າ ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ພາຍໃນໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້ນີ້. ມື້ນີ້ແມ່ນວັນເສົາ ແລະ ຂ້ອຍຫວັງວ່າອີກສອງມື້ຂ້ອຍຄົງຫາຄຳຕອບໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ບາງສ່ວນ.”

* * *

“ເອີ ວັດສັນ,” ໂຮມສເອີ້ນຂຶ້ນຫຼັງຈາກແຂກຂອງເຮົາກັບໄປແລ້ວ, “ໂຕຄິດແນວ ໃດກ່ຽວ

“At half-pay, in fact.”

“Yes.”

“What is he like, this Vin Singer?”

“Small, strong, very quick in his ways, no hair on his face, though he’s at least thirty years old. He has a white spot above his eyes.”

Holmes sat up in his chair and looked very excited. “I thought so,” he said. “Have you ever seen that his ears have holes, for earrings?”

“Yes, sir. He told me that it was done for him when he was a boy.”

“Hmm!” said Holmes. I could see that he was again back in deep thought. “He is still with you?”

“Oh, yes, sir; I have only just left the shop.”

“And has your business been going well while you have been away each day?”

“Quite well, sir. There’s never very much to do in the mornings.”

“That will do, Mr. Wilson. I will be happy to give you an opinion on the subject in a day or two. Today is Saturday, and I hope that in two days I can give you some answers.”

* * *

“Well, Watson,” said Holmes when our visitor had left us, “what do

ກັບເລື່ອງນີ້?”

“ເຮົາຄິດຫຍັງບໍ່ອອກເລີຍ,” ຂ້ອຍຕອບ, “ສໍາລັບເຮົາແລ້ວ ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ລຶກລັບ ແທ້ໆ.”

“ຕາມກົດທົ່ວໆໄປແລ້ວ,” ໂຮມສເວີ້າ, “ເລື່ອງໃດເປັນເລື່ອງແປກໆໃນຕອນຕົ້ນເລື່ອງນັ້ນມັກຈະເປັນເລື່ອງທີ່ແກ້ໄຂງ່າຍ, ມັນຄືເລື່ອງທຳມະດາສາມັນຕ່າງຫາກທີ່ແກ້ໄຂໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ ເຊິ່ງຄືກັນກັບຄົນໜ້າຕາທຳມະດາມັກຈະຈຳໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ ແຕ່ເຮົາຈະຕ້ອງແກ້ໄຂເລື່ອງນີ້ໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ.”

“ແລ້ວໂຕຄິດຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ?” ຂ້ອຍຖາມ.

“ສູບຢາ,” ລາວຕອບ, “ການແກ້ບັນຫານີ້ຕ້ອງໃຊ້ຢາເຖິງສາມກອກ, ສະນັ້ນຢ່າພົ່ວເວົ້າຫຍັງກັບເຮົາພາຍໃນໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ.” ລາວນັ່ງລົງຕັ້ງອີ້, ເຂົ້າທີ່ຜອມຍາວຂອງລາວຕັ້ງຂຶ້ນເກືອບຮອດດັງແຫຼມໆ ແລ້ວລາວກໍ່ຫຼັບຕາຍູ່ ແລະ ກອກຢາສີດໍາກໍ່ຊ້ອອກຈາກປາກຂອງລາວ ເບິ່ງແລ້ວຄ້າຍຄືກັບສິບນິກທີ່ແປກປະຫຼາດ.

ຂ້ອຍຄິດວ່າລາວພວມຫຼັບຢູ່ ຂ້ອຍເລີຍຮູ້ສຶກເຫງົາງອນໄປນຳ, ທັນໃດນັ້ນລາວກໍ່ລຸກຂຶ້ນປຸບປັບຈາກຕັ້ງ ເໝືອນກັບຄົນທີ່ພວມນຶກໄດ້ບາງຢ່າງ. ລາວວາງກອກຢາລົງ. “ມີຄອນເສີດທີ່ໂຮງລະຄອນ ເຊັ່ນ ເຈມສ ຕອນທ່ຽງນີ້,” ລາວເວົ້າຂຶ້ນ, “ເອົາຈັ່ງໃດດີ ວັດສິນ? ໂຕມີຄົນເຈັບທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັກສາບໍ່ ພາຍໃນສອງ-ສາມຊົ່ວໂມງຂ້າງໜ້ານີ້?”

“ມື້ນີ້ບໍ່ມີຄົນເຈັບຈັກຄົນເລີຍ.”

you make of it all?”

“I make nothing of it,” I answered. “To me, it is all a mystery.”

“As a rule,” said Holmes, “the more unusual a problem is at first, the less difficult it is to solve it. It is your ordinary, common crimes that are really the hardest, just as an ordinary face is the most difficult to remember. But I must be quick over this matter.”

“What are you going to do, then?” I asked.

“To smoke,” he answered. “It will take three pipes to solve this problem, so I ask that you please not speak to me for an hour.” He sat back in his chair, with his thin knees up close to his sharp nose. Then he sat there with his eyes closed, and his black pipe sticking out like the bill of some strange bird.

I thought he was sleeping, and I was feeling sleepy myself, when he suddenly jumped out of his chair like a man who has made up his mind. He put his pipe down. “There is a music concert at St. James’s Hall this afternoon,” he remarked. “What do you think, Watson? Are there any patients you must see during the next few hours?”

“I have no patients today.”

“ຄັນຊິນໂຕໃສ່ໝວກ ແລ້ວໄປນຳເຮົາ, ເຮົາຈະໄປໃນເມືອງກ່ອນ ແລ້ວແວະກິນ ເຂົ້າຕາມທາງ. ໄດ້ຍິນວ່າຈະມີດົນຕີເຢຍລະມັນຢູ່ທີ່ຄອນເສີດ ເຊິ່ງເຮົາສົນໃຈຫຼາຍກວ່າດົນຕີຂອງຝຣັ່ງ. ດົນຕີຂອງເຢຍລະມັນຈະພາໃຫ້ຄິດ ແລະ ຕອນນີ້ເຮົາຕ້ອງການຄິດ. ໄປກັບເຮົາເນາະ!”

ພວກເຮົາເດີນທາງດ້ວຍລົດເມໄປໄກເທົ່າທີ່ຈະໄກໄດ້ ແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ຍ່າງ ບໍ່ດົນກໍ່ໄປເຖິງຈະຕຸ້ລັດ ໂຄເບີກ ບ່ອນທີ່ຮ້ານແຂກຂອງພວກເຮົາຕັ້ງຢູ່. ມັນເປັນສະຖານທີ່ນ້ອຍໆ ແລະ ມີຕຶກສອງຊັ້ນເກົ່າໆ ທີ່ກໍ່ດ້ວຍດິນຈີ່ລຽນກັນຢູ່ເປັນສີ່ແຖວ ແລະ ຫັນໜ້າໃສ່ເດີນຫຍ້າແຄບໆ. ຢູ່ມູມໜຶ່ງມີປ້າຍຂຽນວ່າ: “ແຈັກ ວິລສັນ” ເປັນໜັງສືສີຂາວ; ມັນເປັນບ່ອນທີ່ແຂກຜົມແດງຂອງເຮົາເຮັດກິດຈະການຂອງລາວ.

ເຊີລັອກ ໂຮມສ ຍຸດຢູ່ຕໍ່ໜ້າອາຄານລາວຫຼຽວເບິ່ງດ້ານໜຶ່ງຂອງອາຄານຢ່າງ

“Then put on your hat and come with me. I am going through town first, and we can eat on the way. I see that there will be a lot of German music at the concert, which I like better than French music. German music helps you think and I need to think. Come along!”

We traveled on a bus as far as we could, then a short walk took us to Coburg Square, where our morning visitor had his shop. It was a small place, where four lines of old two-floor brick houses looked out over a small field of grass. On the corner, a sign said “JACK WILSON” in white letters. That was where our red-headed visitor ran his business.

Sherlock Holmes stopped in front of the building. He turned his head to one side and looked at it carefully, with his eyes shining brightly. Then he walked slowly up the street, and then down again to the corner, still looking carefully at the houses. He returned to the shopkeeper’s house and hit the sidewalk with his stick two or three times. Finally, he went up to the door and rang the bell. It was opened by a bright-looking, smooth-faced young man, who asked him to step in. “Thank you,” said

ພິຖີພິຖັນດ້ວຍສາຍຕາທີ່ເປີດກວ້າງ, ລາວຄ່ອຍໆຍ່າງຂຶ້ນໄປຕາມທາງ ແລ້ວ ກໍ່ຍ່າງກັບມາທີ່ມຸມເດີມອີກຄັ້ງ ແຕ່ ສາຍຕາຍັງຈ້ອງມອງເບິ່ງອາຄານເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່. ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຫັນໜ້າໄປຫາ ເຮືອນຂອງເຈົ້າຂອງຮ້ານ ແລະ ໃຊ້ໄມ້ຄ້ອນເທົ້າຕ່ອຍລົງພື້ນທາງຍ່າງສອງ-ສາມເທື່ອ. ໃນທີ່ສຸດລາວກໍ່ຍ່າງເຂົ້າໄປຫາປະຕູ ແລ້ວກົດກະດິງ. ປະຕູຖືກເປີດອອກດ້ວຍຊາຍໜຸ່ມແວວຕາສິດໃສ, ໃບໜ້າກ້ຽງງາມ ແລະ ບອກລາວໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນ. “ຂອບໃຈ,” ໂຮມສກ່າວ, “ຂ້ອຍຢາກຮູ້ທາງແຕ່ບ່ອນນີ້ໄປຫາສວນ.”

“ລ້ຽວຂວາຮ່ອມທີ່ສາມ ແລະ ຮອດຮ່ອມທີ່ສີ່ໃຫ້ລ້ຽວຊ້າຍ,” ຜູ້ຊ່ວຍຄົນນັ້ນຕອບ ພ້ອມທັງປິດປະຕູ.

“ລາວເປັນຄົນສະຫຼາດແທ້ໆ,” ໂຮມສເວົ້າຂະນະພວມຍ່າງອອກຈາກລາວ, “ເຮົາເຊື່ອວ່າລາວເປັນຄົນສະຫຼາດທີ່ສຸດເປັນອັນດັບສີ່ໃນລອນດອນ ແລະ ເລື່ອງຄວາມກ້າຫານ ເຮົາເຊື່ອວ່າລາວອາດຈະຕິດອັນດັບສາມ, ເຮົາຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບລາວແລ້ວ.”

“ເບິ່ງຄືວ່າ,” ຂ້ອຍເວົ້າ, “ຜູ້ຊ່ວຍຂອງທ່ານວິລສັນ ຄົນນີ້ເປັນບຸກຄົນສຳຄັນໃນເລື່ອງລຶກລັບ ຂອງສະມາຄົມຜົມແດງໄປເສຍແລ້ວ. ເຮົາແນ່ໃຈວ່າ ທີ່ໂຕຖາມທາງ ແມ່ນໂຕພຽງຢາກເບິ່ງໜ້າຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ.”

“ບໍ່ແມ່ນດອກ.”

“ຄັນຊິນ ແມ່ນຫຍັງ?”

Holmes, “I only wished to ask you how to go from here to the Park.”

“Take the third right, then the fourth left,” answered the assistant, closing the door.

“He’s a smart man,” said Holmes as we walked away. “He is, I believe, the fourth smartest man in London. And as for being bold, I believe he may be number three. I already know something about him.”

“It seems,” I said, “that Mr. Wilson’s assistant is an important figure in this mystery of the Red-Headed Club. I am sure that you asked your way just so that you could see him.”

“Not him.”

“What then?”

“ເບິ່ງຂາໂສ້ງ ບ່ອນຫົວເຂົ້າຕ່າງຫາກ.”

“ແລ້ວໂຕເຫັນຫຍັງແດ່?”

“ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮົາຢາກຈະເຫັນ.”

“ແລ້ວເປັນຫຍັງໂຕຈຶ່ງເອົາຄ້ອນເທົ້າຕ່ອຍລົງທາງຢ່າງ?”

“ອ້າຍເພື່ອນໝໍເອີຍ, ນີ້ມັນເປັນເວລາທີ່ເຮົາຕ້ອງສັງເກດເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆ ບໍ່ແມ່ນເວລາເວົ້າ, ພວກເຮົາພວມຢູ່ໃນເຂດຂອງສັດຕູ, ພວກເຮົາຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຈະຕຸ້ລັດ ໂຄເບີກ, ຕອນນີ້ເຮົາຕ້ອງເບິ່ງເບື້ອງຫຼັງຂອງມັນ.”

“ເມື່ອພວກເຮົາຍ່າງອ້ອມໄປ-ມາຢູ່ອີກມູມໜຶ່ງ ເຊິ່ງຫ່າງອອກຈາກຈະຕຸ້ລັດ ໂຄເບີກ ທີ່ງຽບສະຫງົບ, ພວກເຮົາກໍ່ມາພົບຫົນທາງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍລົດລາງ; ມັນເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຫົນທາງຫຼວງ ຈາກຕົວເມືອງໄປເຖິງທາງທິດເໜືອ ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກ. ຫົນທາງມີລົດແລ່ນຢູ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ທາງຢ່າງກໍ່ມີຄົນຢ່າງເຕັມໄປໝົດ ຈົນບໍ່ຢາກຈະເຊື່ອເລີຍວ່າ ທາງດ້ານຫຼັງຂອງຮ້ານຄ້າ ແລະ ຍ່ານເສດຖະກິດອັນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ ຈະເປັນຕຶກອາຄານ ແລະ ຫ້າງຮ້ານທີ່ເກົ່າແກ່ໃນຈະຕຸ້ລັດ ໂຄເບີກ.

“ເຮົາລອງສັງເກດເບິ່ງກ່ອນດູ,” ໂຮມສ ຢືນຢູ່ແຈໜຶ່ງແລ້ວເບິ່ງໄປທາງໜ້າ, “ເຮົາຢາກຈະຈິດຈຳລຳດັບຂອງອາຄານແຖວໆນີ້, ເຮົາສະໝຸກກັບການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບລອນດອນ ໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້. ມີຮ້ານຂາຍປາ, ຮ້ານຂາຍໜັງສືພິມນ້ອຍໆ, ມີສາຂາທະນາຄານ ຊື່ຕີແປ້ງຄ໌, ຕະຫຼາດຂາຍອາຫານນ້ອຍໆ ແລະ ຮ້ານຂາຍໝວກ; ມັນຄືທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ຈຸດນີ້. ດ້ອກເຕີເອີຍ, ພວກເຮົາ

“The knees of his pants.”

“And what did you see?”

“What I expected to see.”

“Why did you hit the sidewalk with your stick?”

“My dear doctor, this is a time for looking at things, not for talk. We are in an enemy’s country. We know something about Coburg Square. Now, let us look behind it.”

As we walked around the corner from quiet Coburg Square, we found ourselves on a much busier road. It was one of the main streets from the city to the north and west. The road was busy, while the sidewalks were full of people on foot. It was hard to accept that just behind these fine shops and large, important businesses were the old homes and shops of Coburg Square.

“Let me see,” said Holmes, standing at the corner and looking forward, “I would like to remember the order of the houses here. I enjoy learning as much as I can about London. There is the fish shop, the little newspaper shop, then the City Bank, a small food market, and the hat shop. That’s

ໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ, ຕອນນີ້ມັນ
ເປັນເວລາຫຼິ້ນ. ເຮົາຈະຊອກຫາຫຍັງກິນ
ກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງໄປຄອນເສີດ, ບ່ອນເຊິ່ງ
ພາຍໃນເວລາສອງ-ສາມຊົ່ວໂມງ ພວກ
ເຮົາກໍ່ຈະຮູ້ສຶກຜ່ອນຄາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງ
ລຶກລັບ ຂອງສະມາຄົມຜົມແດງໄດ້.”

ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍມັກດົນຕີຫຼາຍ,
ພວກເຮົາພາກັນນັ່ງເບິ່ງຄອນເສີດຈົນ
ໝົດສວາຍ; ຂ້ອຍເຫັນລາວເພີດເພີນຢູ່
ກັບສຽງດົນຕີອັນມ່ວນຊື່ນອອນຊອນ
ຢ່າງມີຄວາມສຸກ, ລາວຍົກມືອັນຜອມ
ຍາວຂອງລາວແກວ່ງໄປ-ມາຕາມສຽງ
ເພງ ດ້ວຍໃບໜ້າທີ່ຍື່ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ
ແລະ ດວງຕາທີ່ເພີ້ຝັນ ເບິ່ງແລ້ວບໍ່ຄືກັບ
ເຊີລັອກ ໂຮມສ ທີ່ຂ້ອຍເຫັນເມື່ອເວລາ
ລາວຄົ້ນຫາຄໍາຕອບຂອງເລື່ອງປິດສະ
ໜາ.

ຂ້ອຍຄິດຢູ່ສະເໝີວ່າ ຄວາມສະຫຼາດ
ຫຼັກແຫຼມ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ກັບ
ລາຍລະອຽດທຸກຢ່າງຂອງເພື່ອນຂອງ
ຂ້ອຍ ແມ່ນເປັນການປ່ຽນແປງອັນຈໍາ
ເປັນ ຈາກອາລົມທີ່ງຽບສະຫງົບ ເຊິ່ງ
ບາງຄັ້ງລາວປະສົບຄວາມຫຼົ້ມເຫຼວ.
ລາວສາມາດປ່ຽນຈາກການຢູ່ເສີຍໆ ມາ
ເປັນຄົນທີ່ມີພາລະກຳລັງໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ.
ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າລາວບໍ່ເຄີຍຫ້າວຫັນເໝືອນ
ກັບຕອນທີ່ລາວອ່ານໜັງສື ແລະ ນອນ
ຫຼັບຢູ່ກັບຕັ້ງອີ້ຈົນໝົດມື້. ຊ່ວງເວລານັ້ນ
ລາວອາດຈະຖືກຂອບງວ່າໄວ້ດ້ວຍແຮງ
ບັນດານຂອງການໄລ່ລ່າ ແລະ ຄວາມ
ສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມອັນເໜືອຂຶ້ນຂອງລາວ
ອາດຈະສ່ອງປະກາຍໄປທີ່ວຈົນຄົນອື່ນຜູ້

all there is on this part of the street.
And now, Doctor, we've done our
work, so it's time to play. We'll have
something to eat, and then we're off
to the concert, where for a few hours
we can forget the mystery of the Red-
Headed Club.”

My friend always loved music. All
afternoon, we sat together at the
concert. I could see he was lost in
the most perfect happiness, gently
waving his long, thin fingers in time
to the music. His smiling face and his
dreamy eyes were completely unlike
those of the Sherlock Holmes I saw
when he was looking for the answer
to a mystery.

I often thought that my friend's
sharp, intelligent mind, and his
attention to detail, were a necessary
change from the quiet mood into
which he sometimes fell. He could
suddenly change from doing noth-
ing, to showing great energy. I knew
he was never as strong as when, for
days on end, he had been reading
and sleeping in his chair. At those
times, he could be filled with a love of
the chase, and his great intelligence
would shine through, until people
who did not understand the way he
thought would decide he must not

ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຄິດຂອງລາວຄິດວ່າ
ລາວບໍ່ແມ່ນມະນຸດ. ເມື່ອຂ້ອຍເຫັນລາວ
ພວມເພີດເພີນກັບສຽງເພງຢູ່ທີ່ໂຮງລະ
ຄອນ ເຊັ່ນເຈມສ ໃນຕອນທ່ຽງວັນນັ້ນ
ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຈະມີບາງສິ່ງບໍ່ດີເກີດຂຶ້ນ
ກັບຄົນທີ່ລາວຕຽມພ້ອມຈະໄລ່ລ່າໃນບໍ່
ຊ້ານີ້. “ດ້ອກເຕີ, ເຮົາສິ່ງໄສວ່າໂຕຕ້ອງ
ຢາກກັບບ້ານ,” ລາວຕັ້ງຂໍ້ສັງເກດ ຂະນະ
ພວກເຮົາຢ່າງອອກມາຈາກຄອນເສັດ.

“ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາຄວນຈະກັບບ້ານໄດ້.”

“ແຕ່ວ່າເຮົາຍັງມີວຽກທີ່ຕ້ອງເຮັດ ແລະ
ກໍ່ໃຊ້ເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງອີກດ້ວຍ, ວຽກທີ່
ຈະຕຸ້ລັດ ໂຄເບີກ ນີ້ເປັນວຽກໃຫຍ່ໄດ້.”

“ເປັນຫຍັງຕ້ອງເປັນວຽກໃຫຍ່ຫວ່າ?”

“ຄາດຕະກຳເລື່ອງໃຫຍ່ກຳລັງຈະເກີດ
ຂຶ້ນ, ເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຮົາຍັງມີເວລາພໍທີ່
ຈະຢຸດມັນໄວ້ ແຕ່ວ່ານີ້ແມ່ນວັນເສົາ
ເລື່ອງເລີຍຫຍັງຢາກຂຶ້ນ, ຄົນນີ້ເຮົາຕ້ອງ
ການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກໂຕ.”

“ຕອນຈັກໂມງ?”

“ສິບໂມງໜ້າຈະທັນການ.”

“ເຮົາຈະໄປບ້ານຂອງໂຕທີ່ຖະໜົນ ເບ
ເກີ ຕອນສິບໂມງ.”

“ດີຫຼາຍ, ເຮີຍ ດ້ອກເຕີ, ອາດຈະມີອັນ
ຕະລາຍເລັກນ້ອຍ ສະນັ້ນໃຫ້ໂຕເອົາປືນ
ໃສ່ຖົງເສື້ອໄປນຳເດີ.” ລາວໂບກມີລາ ແລ້ວ
ຫັນໜ້າໄປ, ບໍ່ດົນກໍ່ຫາຍແວບໄປໃນກຸ່ມ
ຄົນ.

* * *

ຂ້ອຍກ້າເວົ້າໄດ້ເລີຍວ່າ ຂ້ອຍກໍ່ສະຫຼາດບໍ່
ໜ້ອຍໄປກວ່າເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ແຕ່ຂ້ອຍ
ຮູ້ສຶກກະວົນກະວາຍຢູ່ເລື້ອຍເວລາຢູ່ກັບ

be human. When I saw him that
afternoon, listening to the music at
St. James’s Hall, I felt there would
be bad times coming for those he
had prepared to catch. “You want
to go home, no doubt, Doctor,” he
remarked as we left the concert.

“Yes, I believe we should.”

“And I have some business to
do which will take several hours.
This business at Coburg Square is
serious.”

“Why is it serious?”

“A big crime is about to take place.
I believe that we will be in time to
stop it. But today being Saturday
makes it harder. I will want your help
tonight.”

“At what time?”

“Ten o’clock will be early enough.”

“I will be at your home on Baker
Street at ten.”

“Very well. And, Doctor, there
may be some little danger, so please
put your army handgun in your
pocket.” He waved his hand, turned
around, and soon disappeared into
the crowd.

* * *

I do not think that I am any less
intelligent than my friends, but I
often felt stupid when I was working

ເຂົ້າລັອກ ໂຮມສ. ຂ້ອຍໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ລາວ
ໄດ້ຍິນ ແລະ ເຫັນສິ່ງທີ່ລາວເຫັນ ແຕ່ວ່າ
ຈາກຄຳເວົ້າຂອງລາວ ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າລາວ
ເຂົ້າໃຈບໍ່ພຽງແຕ່ໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ
ແຕ່ລາວຍັງເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ກຳລັງຈະເກີດ
ຂຶ້ນອີກດ້ວຍ. ສ່ວນຂ້ອຍເອງ ທັງໝົດຍັງ
ເປັນເລື່ອງທີ່ແປກປະຫຼາດ ແລະ ປິດສະ
ໜາຢູ່.

ຂະນະທີ່ຂ້ອຍຂໍລິດກັບບ້ານ ຂ້ອຍຍັງ
ຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງທັງໝົດນັ້ນຢູ່. ຕັ້ງແຕ່
ເລື່ອງຂອງນັກຂຽນຜິມແດງທີ່ຈິດກ່າຍ
'ສາລານຸກົມ ບຣິທານນິກາ' ໄປຮອດ
ເລື່ອງການໄປຢ້ຽມຢາມຈະຕຸລັດ ໂຄເບີກ
ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ໂຮມສ ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍ
ກ່ອນທີ່ລາວຈະແຍກທາງກັບຂ້ອຍ. ຄືນນີ້
ຈະມີເລື່ອງປະຈິນໄພທຍັງກັນແທ້ ແລະ
ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ເອົາປືນໄປນຳ?
ພວກເຮົາຈະໄປໃສ ແລະ ຈະເຮັດຫຍັງ?

ໂຮມສໄດ້ບອກກັບຂ້ອຍວ່າ ຜູ້ຊ່ວຍໃບ
ໜ້າກ້ຽງງາມໃນຮ້ານຄືນນັ້ນ ສຳຄັນເກີນ
ກວ່າທີ່ລາວເປັນຢູ່. ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ອາດຈະ
ມີແຜນຊັບຊ້ອນແຜ່ຢູ່ໃນຕົວ. ຂ້ອຍພະ
ຍາຍາມທຳຄວາມເຂົ້າໃຈກັບເລື່ອງທັງ
ໝົດ ແຕ່ກໍ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ຂ້ອຍເລີຍຢຸດທີ່
ຈະຄິດພະຍາຍາມແກ້ໄຂເລື່ອງລຶກລັບ ນີ້
ດ້ວຍຕົວເອງ ເພາະຮູ້ວ່າຄືນນີ້ອາດຈະ
ຊ່ວຍອະທິບາຍທຸກຢ່າງໄດ້.

ຂ້ອຍອອກຈາກບ້ານໄປເວລາເກົ້າໂມງ
ກັບສິບຫ້າກາທີ, ຂ້ອຍຜ່ານໄປທາງສວນ
ສາທາລະນະ ແລ້ວກໍ່ໄປເຖິງຖະໜົນ ເບ
ເກີ. ມີລົດມ້າສອງຄັນຈອດຢູ່ຂ້າງປະຕູ
ແລະ ພໍຂ້ອຍເຂົ້າໄປໃນບ້ານ ກໍ່ໄດ້ຍິນ

with Sherlock Holmes. I had heard
what he had heard; I had seen what
he had seen. And yet from his words,
I knew that he understood not only
what had happened, but also what
was about to happen, while to me
the whole thing was still a strange
mystery.

As I drove home I thought over
all of it, from the unusual story of
the red-headed writer, copying the
Encyclopedia Britannica, down to
our visit to Coburg Square, and the
words Holmes had said before he
left me. What was this night-time
adventure, and why should I bring a
handgun? Where were we going, and
what would we do?

Holmes had suggested that this
smooth-faced shop assistant was
more important than he looked – a
man who might lay complicated
plans. I tried to understand it all,
but I could not. I stopped trying to
solve the mystery by myself, know-
ing that the night would bring an
explanation.

It was a quarter-past nine when I
started from my home. I went across
the park, then on over to Baker
Street. Two cabs were standing at
the door, and as I entered the hall

ສຽງມາແຕ່ທາງເທິງ, ເມື່ອຂ້ອຍເຂົ້າໄປໃນ ຫ້ອງ ກໍ່ເຫັນ ໂຮມສພວມລົມຢູ່ກັບຜູ້ຊາຍ ສອງຄົນ. ຜູ້ໜຶ່ງເປັນຄົນທີ່ຂ້ອຍເຄີຍເຫັນ ມາກ່ອນແລ້ວ, ລາວເປັນຕຳຫຼວດຊື່ວ່າ ປີ ເຕີ ໂຈນສ; ອີກຜູ້ໜຶ່ງເປັນຄົນຈ່ອຍ, ສູງ ແລະ ໜ້າຕາບໍ່ຄ່ອຍຍິ້ມແຍ້ມ, ລາວໃສ່ ໝວກເຫຼື້ອມ ແລະ ເສື້ອໃຫຍ່ລາຄາແພງ.

“ອ້າ ວັດສັນ! ພວກເຮົາຢູ່ຄົບໜ້າຄົບ ຕາກັນແລ້ວ,” ໂຮມສເວົ້າພ້ອມທັງຈັບເອົາ ໄມ້ຄ້ອນເທົ້າ, “ວັດສັນ, ເຮົາຄິດວ່າໂຕຮູ້ ທ່ານໂຈນສ ແລ້ວແມ່ນບໍ່? ນີ້ແມ່ນ ທ່ານ ມາຕິນ ຜູ້ທີ່ຈະໄປປະຈົນໄພຮ່ວມກັບ

I heard voices above me. When I entered his room, I found Holmes talking with two men. One of the men I had seen before; he was Peter Jones, a policeman. The other was a long, thin, sad-faced man, with a shiny hat and an expensive coat.

“Ah, Watson! Our group is complete,” said Holmes, picking up a heavy walking stick. “Watson, I think you know Mr. Jones already. This other man is Mr. Martin, who will

ພວກເຮົາຄືນນີ້.”

“ຂ້ອຍຢ້ານວ່າການປະຈຸນໄພຂອງ ພວກເຮົາ ອາດຈະຈົບລົງບໍ່ນອກເໜືອ ຈາກຄວາມຫວັາງເປົ່າ,” ທ່ານມາຕິນ ເວົ້າດ້ວຍສືໜ້າບໍ່ສະບາຍໃຈ.

ທ່ານຕໍາຫຼວດເວົ້າຕອບດ້ວຍຮອຍ ຍິ້ມວ່າ: “ທ່ານໂຮມສ ເປັນຄົນມີຊື່ສຽງ ໄດ້ ທ່ານ, ລາວມີວິທີການໃນທາງຂອງ ລາວທີ່ຂ້ອຍຍອມຮັບວ່າ ມັນມັກເປັນວິ ທີການທີ່ແປກໆ ແຕ່ລາວເປັນຄົນສະ ຫຼາດດີ. ຄວາມຈິງແລ້ວມີຢູ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງ ຄັ້ງທີ່ລາວມີປະໂຫຍດຕໍ່ກັບຕໍາຫຼວດ.”

“ເອີ ທ່ານໂຈນສ, ຖ້າເປັນຄືເຈົ້າເວົ້າ ແທ້ມັນກໍ່ດີແລ້ວ,” ທ່ານມາຕິນເວົ້າ, “ແຕ່ ຈັ່ງໃດຂ້ອຍກໍ່ຍັງຕ້ອງອິດຫຼົ້ນໄພ, ມັນ ເປັນຄືນວັນເສົາຄືນທໍາອິດພາຍໃນ 27 ປີ ທີ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫຼົ້ນໄພ.”

“ຂ້ອຍຄິດວ່າ,” ໂຮມສເວົ້າ, “ຄືນນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຫຼິ້ນເກມ ທີ່ມີເງິນພະນັນສູງ ກວ່າເກມທີ່ເຈົ້າເຄີຍຫຼິ້ນມາຊ້າອີກ ແລະ ແຕ່ລະຄືນກໍ່ຈະຕື່ນເຕັ້ນກັບເກມນີ້ອີກ ດ້ວຍ. ສໍາລັບເຈົ້າແລ້ວ ທ່ານມາຕິນ ເງິນ ເດີມພັນມີສູງເຖິງ 30 000 ປອນ. ສ່ວນ ທ່ານໂຈນສເອງ ເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າຈະ ໄດ້ຈັບຄືນທີ່ເຈົ້າຕາມໄລ່ລ່າມາເປັນເວ ລາຫຼາຍປີຫຼືບໍ່.”

“ຈອນ ເຄລ ເປັນອາດສະຍາກອນ ແລະ ເປັນໂຈນ,” ທ່ານຕໍາຫຼວດເວົ້າ, “ລາວເປັນຄົນໜຸ່ມ ທ່ານມາຕິນ, ແຕ່ວ່າ ລາວມີຊື່ສຽງເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາອາດສະ ຍາກອນ ທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດໃນເມືອງນີ້, ຂ້ອຍຈະຕ້ອງໃຊ້ກັບມືເພື່ອຈັບລາວຫຼາຍ

also join us in tonight’s adventure.”

“I am afraid that our adventure may end with nothing more than a lost evening,” said Mr. Martin, with an unhappy look on his face.

“Mr. Holmes has a good reputa- tion, sir,” said the policeman with a smile. “He has his own little ways of doing things, which I agree are often strange. But he is a smart man. In fact, once or twice, he has been quite helpful to the police.”

“Oh, if you say so, Mr. Jones, it is all right,” said Mr. Martin. “Still, I miss my card game. It is the first Saturday night in 27 years that I have not played cards.”

“I think you will find,” said Sher- lock Holmes, “that tonight you will play a game for more money than you have ever done yet, and that for each of you the play will be more exciting. For you, Mr. Martin, the money at risk will be some 30,000 pounds. For you, Jones, we will see if you can catch a man you have been chasing for several years.”

“John Clay, the killer and robber,” said the policeman. “He’s a young man, Mr. Martin, but he has a reputa- tion as one of the city’s most danger- ous criminals. I would rather have my

ກວ່າອາດສະຍາກອນຄົນອື່ນໆໃນລອນດອນ. ຊາຍໜຸ່ມ ຈອນ ເຄລ ຄົນນີ້ເປັນທີ່ໜ້າສັງເກດແທ້ໆ, ພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວເປັນຄົນເຊື້ອເຈົ້າ, ສ່ວນຕົວລາວເອງເຄີຍຮຽນຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລທີ່ດັ່ງທີ່ສຸດໃນອັງກິດ; ສະໝອງລາວໄວເທົ່າໆກັບມືຂອງລາວ; ເຖິງແມ່ນເຮົາຈະຮູ້ວ່າລາວເປັນຄົນກະທໍາເຮົາກໍ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ເລີຍວ່າຈະພົບຮ່ອງຮອຍຂອງລາວຢູ່ໃສ. ລາວຈະປຸ້ນທະນາຄານໃນ ສກັອດແລນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໜຶ່ງອາທິດ ລາວກໍ່ຈະໃຊ້ເງິນຈໍານວນນັ້ນມາສ້າງໂຮງຮຽນໃນລອນດອນ. ຂ້ອຍໄດ້ສືບຫາຮ່ອງຮອຍຂອງລາວມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ ແຕ່ກໍ່ຍັງບໍ່ມີວິແວວວ່າຈະພົບລາວເລີຍ.”

“ຂ້ອຍຫວັງວ່າຂ້ອຍຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ພົບກັບລາວໃນຄືນນີ້,” ໂຮມສກ່າວ, “ຂ້ອຍເອງກໍ່ເຄີຍປະເຊີນໜ້າກັບ ຈອນ ເຄລ ມາແລ້ວເຖິງສອງ-ສາມຄັ້ງ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ເຊື່ອວ່າລາວໂຫດຮ້າຍຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າມານັ້ນແຫຼະ. ເອົາລະ, ຕອນນີ້ສິບໂມງປາຍ, ໄດ້ເວລາເຮົາເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ. ຖ້າພວກເຈົ້າໄປກັບລົດຄັນທີໜຶ່ງ ຂ້ອຍ ແລະ ວັດສັນ ຈະໄປນໍາຄັນຫຼັງ.”

ເຊີລັອກ ໂຮມສ ບໍ່ຄ່ອຍເວົ້າຫຍັງຫຼາຍຂະນະເດີນທາງຍາວໄກ ແຕ່ລາວກັບນັ່ງອີງເທິງຢູ່ເປາະນັ່ງ ແລະ ເບິ່ງລາວເໝືອນກັບວ່າພວມຄິດເຖິງສຽງເພງ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພັງມາໃນຕອນທ່ຽງນັ້ນ. ພວກເຮົາຂີ່ລົດຜ່ານຖະໜົນຄັບແຄບໄປຫຼາຍສາຍ.

ໃນທີ່ສຸດເພື່ອນຂອງຂ້ອຍກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: “ພວກເຮົາໃກ້ຈະເຖິງທີ່ນັ້ນແລ້ວ. ທ່ານມາ

handcuffs on him than on any other criminal in London. He’s a remarkable man, he is, this young John Clay. His grandfather was a royal prince, and he himself has been to the best schools in England. His brain is as quick as his fingers, and though we often see signs of him, we never know where to find the man himself. He’ll rob a bank in Scotland one week, and be raising money to build a school in London the next. I’ve been on his track for years and have never set eyes on him yet.”

“I hope that I may have the pleasure of helping you meet each other tonight,” Holmes remarked. “I have also crossed paths once or twice with Mr. John Clay, and I believe he is as dangerous as you say he is. It is past ten o’clock, however, and time that we started. If you two will take the first cab, Watson and I will follow in the second.”

Sherlock Holmes did not say much during the long drive. Instead, he lay back in the cab, and he seemed to be remembering the songs we had heard in the afternoon. We drove through several narrow streets.

“We are almost there now,” my

ຕິນ ເປັນຜູ້ອຳນວຍການທະນາຄານ ສະນັ້ນລາວຈຶ່ງສົນໃຈເລື່ອງນີ້ເປັນພິເສດ. ເຮົາຄິດວ່າພວກເຮົາຄວນຈະໃຫ້ ທ່ານ ໂຈນສ ຢູ່ກັບເຮົາ, ລາວເປັນຄົນພໍໃຊ້ການໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຈະບໍ່ຄ່ອຍສຸພາບເວລາເຮັດວຽກ ແຕ່ລາວກໍ່ບໍ່ເກາງກົວທີ່ຈະທຳຫນ້າທີ່ນີ້. ພວກເຮົາມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງລໍຖ້າຢູ່ພໍດີ.”

ພວກເຮົາມາເຖິງຖະໜົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍລົດລາງ ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຍ່າງຜ່ານໃນຕອນເຊົ້າ ແລ້ວລົດຂອງພວກເຮົາກໍ່ຜ່ານໄປ. ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາກໍ່ຍ່າງຕາມ ທ່ານມາຕິນ ໄປຈົນເຖິງຖະໜົນແຄບໆ ທີ່ມີຕົກຢູ່ສອງຟາກ ແລ້ວລາວກໍ່ເປີດປະຕູໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປ. ທາງດ້ານໃນຍັງມີອາຄານນ້ອຍອີກໜຶ່ງ ເຊິ່ງສຸດຢູ່ທີ່ປະຕູເຫຼັກໃຫຍ່ບານໜຶ່ງ ແລະ ປະຕູດັ່ງກ່າວກໍ່ຖືກເປີດອອກ; ດ້ານໃນມີຂັ້ນໄດຫີນລົງໄປ ແລະ ສິ້ນສຸດຢູ່ປະຕູໜາທິບອີກບານໜຶ່ງ. ທ່ານມາຕິນ ຢຸດເພື່ອໂຕ້ຕະກຽງ ແລ້ວລາວກໍ່ພາພວກເຮົາລົງໄປໃນຫ້ອງທີ່ກໍ່ດ້ວຍດິນຈີ່ ແລະ ມີດທິບ ເຊິ່ງມີກິ່ນອາຍດິນປຽກກະຈາຍໄປທົ່ວ. ຈາກນັ້ນກໍ່ມາເຖິງປະຕູບານທີ່ສາມ, ພໍເປີດອອກ ພວກເຮົາກໍ່ຍ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງອັນກວ້າງໃຫຍ່ ທີ່ມີຝາກໍ່ດ້ວຍຫີນ ແລະ ໃນຫ້ອງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍທິບໃຫຍ່ຫຼາຍໜ່ວຍ.

“ມັນຄົງຈະເປັນການຍາກທີ່ຈະມີຄົນຈາກທາງເທິງລົງມາເຖິງບ່ອນນີ້ໄດ້,” ໂຮມສ ເວົ້າພ້ອມທັງຍົກຕະກຽງຂຶ້ນເບິ່ງໄປຮອບໆ.

friend finally said. “This man Martin is a bank director, and so of course has a strong interest in the matter. I thought we should have Jones with us also. He is not a bad man, though remarkably stupid when it comes to his job. But he is never afraid to do his job. Here we are, and they are waiting for us.”

We had reached the same busy street that we had walked on in the morning. Our cabs drove away. Then we followed Mr. Martin down a narrow road between two buildings and through a side door, which he opened for us. Inside there was another small hall, which ended in a large iron door. This also was opened, and led down a set of winding stone steps, which ended at another thick door. Mr. Martin stopped to light a lantern, and then led us down a dark brick hall, with a strong smell of wet earth all around us. Finally, after opening a third door, we walked into a large room, with stone walls, filled with large boxes.

“It would be hard for anyone to come here from above,” Holmes remarked as he held up the lantern and looked around.

“ແລະກໍຍາກເໝືອນກັນທີ່ຈະເຂົ້າມາ
ຈາກທາງລຸ່ມໄດ້,” ທ່ານມາຕິນ ເວົ້າ
ແລະ ໃຊ້ໄມ້ຕ່ອຍລົງຫິນແຜ່ນບາງໆທີ່
ວາງຢູ່ພື້ນ, “ອ້າວ! ມັນຄືວ່າໂຄ່ງໃນ
ຫວ່ະ!” ລາວເວົ້າຂຶ້ນດ້ວຍທ່າທາງປະ
ຫຼາດໃຈ.

“ກະລຸນາງຽບໆແດ່!” ໂຮມສເວົ້າຢ່າງ
ເຂັ້ງຂຶມ, “ຮູ້ບໍ່ວ່າຄືນນີ້ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກ
ເຮົາຍິ່ງມີຄວາມສ່ຽງຫຼາຍຂຶ້ນ, ກະລຸນາ
ນັ່ງລົງຫິບເຄື່ອງຫັ້ນ ແລ້ວບໍ່ຕ້ອງໃຊ້
ສຽງດັງອີກ.”

ທ່ານມາຕິນ ນັ່ງລົງຫິບເຄື່ອງດ້ວຍສີ
ໜ້າບໍ່ພໍໃຈ ຂະນະທີ່ ໂຮມສ ກໍ່ນັ່ງລົງ
ພື້ນເຊັ່ນກັນ, ລາວໃຊ້ຕະກຽງ ແລະ
ແກ້ວຂະຫຍາຍຊ່ອງເບິ່ງຮອຍແຍກຂອງ
ຫິນເຫຼົ່ານັ້ນ ຢ່າງລະອຽດລະອໍ. ຈັກ
ໜ່ອຍລາວກໍ່ຍືນຂຶ້ນປຸບປັບ ແລ້ວເກັບ
ແກ້ວຂະຫຍາຍໄວ້ໃນຖົງເສື້ອ.

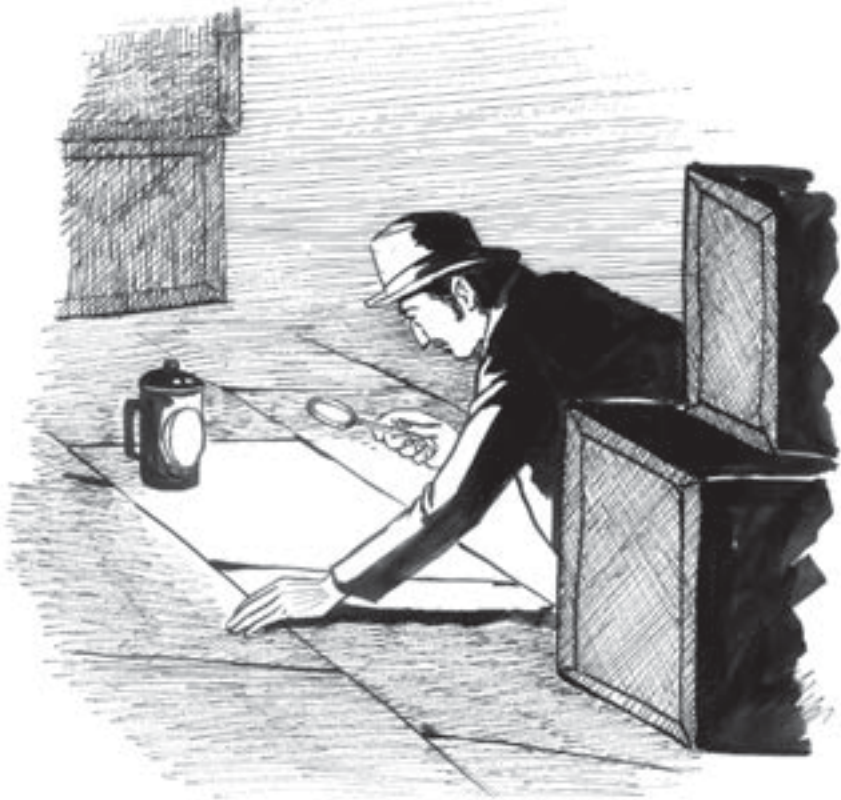
ລາວເວົ້າວ່າ: “ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ລໍຖ້າ
ຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ; ພວກເຂົາຈະບໍ່
ເລີ່ມງານຈົນກວ່າທ່ານ ວິລສັນ ຈະເຂົ້າ
ນອນ. ຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ປ່ອຍ
ໄປແມ່ນແຕ່ນາທິດຽວ ເພາະວ່າຍິ່ງ
ພວກເຂົາເລີ່ມລົງມືໄວ ພວກເຂົາກໍ່ຍິ່ງມີ
ເວລາໜີພໍ. ເອົາລະ, ດ້ອກເຕີ, ຄືດັ່ງທີ່
ໂຕອາດຈະຄາດຄິດເອົາໄວ້, ພວກເຮົາ
ພວມຢູ່ຫ້ອງໂຕ່ດິນຂອງໜຶ່ງໃນບັນດາ
ທະນາຄານທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນລອນດອນ;
ທ່ານມາຕິນ ແມ່ນໜຶ່ງໃນນາມເຈົ້າຂອງ
ທະນາຄານ ແລ້ວລາວຈະອະທິບາຍສູ່
ໂຕຟັງ ວ່າເປັນຫຍັງອາດສະຍາກອນຜູ້
ກ້າຫານໃນລອນດອນ ຈິ່ງສິນໃຈຫ້ອງ

“Nor from below,” said Mr. Martin,
hitting his stick on the flat stones
that lined the floor. “Why, dear me,
it sounds like there’s an empty space
down below,” he remarked, looking up
in surprise.

“I must really ask you to be a little
more quiet!” said Holmes sharply.
“You have already added to our risks
tonight. Now, please, just sit down on
one of those boxes, and do not make
any more noise.”

Mr. Martin sat on a box, with a very
hurt look on his face, while Holmes
got down on the floor. With the lan-
tern and a magnifying glass, he began
to carefully look at the lines between
the stones. After a few seconds, he
jumped to his feet again and put his
magnifying glass in his pocket.

“We have at least an hour to wait,”
he said, “for they cannot begin until
Mr. Wilson is in bed. Then they will
not lose a minute, for the sooner they
do their work, the more time they will
have to escape. Right now, Doctor
– as you probably have guessed – we
are in the cellar of one of London’s
largest banks. Mr. Martin is one of
the owners of the bank, and he will
explain to you why the bolder crimi-
nals of London have a special interest

ໃຕ້ດິນຫ້ອງນີ້ເປັນພິເສດໃນຕອນນີ້.”

“ມັນແມ່ນຫີບຄຳຝຣັ່ງຂອງພວກເຮົາ,”
ທ່ານຜູ້ອຳນວຍການເວົ້າຄ່ອຍໆ, “ພວກເຮົາ
ມີເຫດຜົນທີ່ຈະເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາພະຍາ
ຍາມຈະລັກມັນໄປ.”

“ຄຳຝຣັ່ງຫວ່ະ?”

“ແມ່ນແລ້ວ, ຫຼາຍເດືອນຜ່ານມານີ້ ພວກ
ເຮົາໄດ້ຮັບເງິນຈຳນວນ 30.000 ບອນ ຈາກ
ທະນາຄານແຫ່ງປະເທດຝຣັ່ງ ແລະ ມັນກໍ່
ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໄປທົ່ວວ່າເງິນຈຳນວນນັ້ນຍັງ
ຄ້າງຢູ່ກັບທະນາຄານຂອງພວກເຮົາ; ຫີບທີ່
ຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ນີ້ບັນຈຸຫຼຽນຄຳຈຳນວນ 2,000

in this cellar at present.”

“It is our French gold,” the
director said softly. “We have
reason to believe that someone
might try to steal it.”

“Your French gold?”

“Yes. Several months ago we
received 30,000 pounds from the
Bank of France. Somehow, it has
become known that the money
is still in our cellar. The box on
which I sit contains 2,000 gold

ຫຼຽນ ເຊິ່ງມີມູນຄ່າຫຼາຍກວ່າປົກກະຕິ ທີ່ພວກເຮົາເຄີຍເກັບໄວ້ພາຍໃນສໍານັກງານນີ້ ແລະ ບັນດາຜູ້ອໍານວຍການຍ້ານວ່າຈະມີເລື່ອງເກີດຂຶ້ນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.”

“ພວກເຂົາຄິດຖືກແລ້ວ,” ໂຮມສເວີ້າ, “ຕອນນີ້ເປັນເວລາທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງວາງແຜນ; ຂ້ອຍຄາດຄະເນວ່າ ພາຍໃນໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ ທຸກຢ່າງຈະເລີ່ມຫຍຸ້ງຍາກຂຶ້ນ. ທ່ານມາຕິນ, ຕອນພວກເຮົາລໍຖ້າ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປົກປັດຕະກຽມນັ້ນໄວ້.”

“ແລ້ວຢູ່ມືດໆເລີຍຫວ່ະ?”

“ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດແບບນັ້ນ, ຂ້ອຍເອົາໄຟໃສ່ຖົງເສື້ອມານໍາ ແລະ ຂ້ອຍຄິດວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຫຼິ້ນ ຫຼັງຈາກທຸກຢ່າງສໍາເລັດ. ສັດຕູຂອງພວກເຮົາຕຽມພ້ອມດີ ສະນັ້ນພວກເຮົາບໍ່ຄວນສ່ຽງທີ່ຈະໃຫ້ພວກມັນເຫັນແສງໄຟ.”

“ກ່ອນອື່ນໝົດ ພວກເຮົາຕ້ອງເລືອກບ່ອນຢູ່ທີ່ເໝາະສົມກ່ອນ. ພວກມັນເປັນຄົນກ້າຫານ, ເຖິງວ່າພວກເຮົາຈະຈັບພວກມັນແບບບໍ່ທັນຕັ້ງຕົວ ແຕ່ພວກມັນອາດຈະທໍາຮ້າຍພວກເຮົາໄດ້ງ່າຍ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ລະມັດລະວັງ. ຂ້ອຍຈະຢືນລີ້ຢູ່ຫຼັງຫີບນີ້, ສ່ວນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຕ້ອງລີ້ຢູ່ທາງຫຼັງຫີບເຫຼົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຂ້ອຍເຍືອງໄຟໃສ່ພວກມັນ ທຸກຄົນຕ້ອງຫຸ້ມເຂົ້າໃສ່ທັນທີ. ວັດສັນ, ຖ້າພວກມັນຍິງເຮົາ ຍິງໄຕ້ຕອບພວກມັນຢ່າງບໍ່ໄວ້ໜ້າໂລດ.”

ຂ້ອຍຈັບປືນຕຽມພ້ອມກ່າຍໄວ້ຫີບໄມ້ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ລີ້ຢູ່ທາງຫຼັງຂອງຫີບ. ໂຮມສປົກປັດຕະກຽງໄວ້ ແລ້ວບ່ອຍໃຫ້ທຸກຄົນງຽບຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ມັນມືດສະໝົດແບບ

coins. This is much more than we usually keep at a single office, and the directors have been afraid something might happen to it.”

“They had good cause to be afraid,” remarked Holmes. “And now it is time to make our plans. I expect that within an hour, things will get quite busy. While we wait, Mr. Martin, we must cover that lantern.”

“And sit in the dark?”

“I am afraid so. I brought some cards in my pocket, and I thought that maybe you could play cards tonight, after all. But I see that the enemy is well prepared. We cannot risk letting them see a light.”

“First of all, we must choose our positions. These are daring men, and though we will take them by surprise, they easily might hurt us if we are not careful. I’ll stand behind this box. You must each hide behind those boxes. Then, when I shine a light on them, close in quickly. If they fire, Watson, shoot them down.”

I placed my handgun on top of a wooden box, then I hid behind the box. Holmes closed the front of his lantern, and left us in darkness

ທີ່ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍພົບພໍ້ມາກ່ອນເລີຍ, ຂ້ອຍ
ໄດ້ກິນໄໝ້ຂອງຕະກຽງ ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງ
ຮູ້ວ່າມັນຍັງບໍ່ມອດ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະ
ເຍືອງແສງໄປທົ່ວບໍລິເວນ ເມື່ອໃດທີ່
ໂຮມສ ເປີດສິ່ງປິດບັງອອກ.

ສຳລັບຂ້ອຍແລ້ວ ດ້ວຍຄວາມຕື່ນ
ເຕັ້ນ ແລະ ຄວາມຍ້ານກົວເລັກນ້ອຍ
ແລ່ນໄປທົ່ວເສັ້ນເລືອດ ເບິ່ງຄືກັບວ່າມີ
ຄວາມໂສກເສົ້າບາງຢ່າງຢູ່ພາຍໃນ
ຄວາມມືດມົນ ແລະ ຄວາມຊຸ່ມເຢັນ
ຂອງອາກາດພາຍໃນຫ້ອງ. ໂຮມສເວົ້າ
ຄ່ອຍໆວ່າ: “ພວກມັນມີທາງດຽວ ທີ່ຈະ
ໜີໄປໄດ້ ນັ້ນກໍ່ຄືທາງຜ່ານອອກໄປດ້ານ
ຫຼັງຂອງອາຄານຈິນເຖິງຈະຕຸລັດ ໂຄ
ເບີກ. ໂຈນສ, ເຈົ້າເຮັດຕາມທີ່ຂ້ອຍບອກ
ໄວ້ແລ້ວບໍ່?”

“ຂ້ອຍສັ່ງໃຫ້ຕຳຫຼວດສາມຄົນ ດັກຢູ່
ປະຕູທາງດ້ານໜ້າ.”

“ຄັນຊິນກໍ່ແປວ່າ ເຮົາໄດ້ອັດໄວ້ໝົດ
ທຸກຊ່ອງທາງແລ້ວ, ຕອນນີ້ພວກເຮົາ
ຕ້ອງມືດງຽບ ແລະ ລິຖ້າ.”

ມັນຊ່າງດົນນານແທ້ໆ! ພວກເຮົາເບິ່ງ
ໂມງ ແລະ ເຫັນວ່າຫາກຜ່ານໄປໜຶ່ງຊົ່ວ
ໂມງກັບສືບຫ້ານາທີ ແຕ່ມັນເບິ່ງຄືວ່າ
ຄົນນັ້ນເກືອບຈະແຈ້ງ ແລະ ທາງດ້ານ
ນອກ ຕາເວັນຄືຊິໄຜ່ຂຶ້ນແລ້ວ. ຂ້ອຍທັງ
ປວດແຂນ ແລະ ປວດຂາ ເພາະວ່າຖ້າ
ຈະປ່ຽນທ່າ ກໍ່ຍ້ານຕົວເອງຈະໄປຕຳເອົາ
ສິ່ງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເກີດມີສຽງດັງ.

ແຕ່ຮ່າງກາຍຂອງຂ້ອຍຍັງຂຶ້ນຂັງ,
ຂ້ອຍໄດ້ຍິນທຸກຢ່າງຊັດເຈນດີ. ຂ້ອຍບໍ່
ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງຫາຍໃຈເບົາໆຂອງ

– a complete darkness such as I have
never before experienced. I could
smell the hot metal of the lantern,
so I knew that it was still lit, ready
to light the room again whenever
Holmes opened the door.

To me, with excitement and some
fear running through my blood, there
was something sad in the sudden
darkness, and in the cold, wet air of
the room. “They have only one way
to escape,” said Holmes in a quiet
voice. “That is back through the
house into Coburg Square. Jones,
have you done what I asked?”

“I have three policemen waiting at
the front door.”

“Then we have stopped all the
holes. And now we must be silent
and wait.”

How long it seemed! Later, when
we looked at a clock, we saw it was
only an hour and a quarter, but it
felt as if the night must have almost
ended, and that the sun would be
rising outside. My arms and legs hurt,
because I was afraid to change my
position, for fear I might hit some-
thing or make a noise.

But my body was tight. I heard
everything clearly; I could not only
hear the gentle breathing of the

ຄົນອື່ນ ແຕ່ຂ້ອຍຍັງສາມາດໄ້ແຍກ
ສຽງຫາຍໃຈເລິກໆ ແລະ ໜັກໆຂອງ
ຄົນຮ່າງໃຫຍ່ຢ່າງ ທ່ານໂຈນສ ແລະ
ສຽງຫາຍໃຈເບົາໆຂອງທ່ານຜູ້ອຳນວຍ
ການທະນາຄານ. ຈາກບ່ອນທີ່ຂ້ອຍລີ້ຢູ່
ຂ້ອຍສາມາດເບິ່ງຂ້າມຫົບໄປທາງພື້ນ
ຫ້ອງ.

ທັນໃດນັ້ນ ສາຍຕາຂອງຂ້ອຍກໍ່ແນມ
ເຫັນແສງໄຟທີ່ເປັນສາຍນ້ອຍໆ, ທຳອິດ
ນັ້ນມັນເປັນຈຸດນ້ອຍໆ ຈາກນັ້ນກໍ່ຍືດ
ຍາວອອກຈົນກາຍເປັນແສງສີເຫຼືອງ, ຕໍ່
ມາກໍ່ປະກົດເຫັນມືໃຜອອກມາໂດຍບ່າ
ສະຈາກສຽງໃດໆ; ມັນເປັນມືຂາວໆ
ຄ້າຍມືແມ່ຍິງ; ມັນເຄື່ອນໄຫວໄປ-ມາຢູ່
ໃນທ່າມກາງວົງແສງນ້ອຍໆ; ບິດໜຶ່ງມີ
ນັ້ນກໍ່ເຄື່ອນໄປທີ່ພື້ນຫ້ອງ; ຈາກນັ້ນກໍ່
ຫາຍແວບໄປໄວໆຄືກັບຕອນໃຜອອກ
ມາ ແລະ ຫ້ອງໃຕ້ດິນກໍ່ມີດລົງອີກຄັ້ງ,
ຍັງເຫັນແຕ່ແສງໄຟນ້ອຍໆແສງດຽວ.

ບໍ່ດົນມືນັ້ນກໍ່ປະກົດຂຶ້ນມາອີກ,
ຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງຫີນຮຸກຮູກັນ, ຈາກນັ້ນ
ຫີນແຜ່ນບາງສີຂາວແຜ່ນໜຶ່ງກໍ່ເປີດ
ອອກ ແລະ ເຫັນເປັນຮູສີ່ລ່ຽມ; ແສງໄຟ
ຈາກຕະກຽງສະຫວ່າງໄປທີ່ວຽນນັ້ນ. ມີ
ໃບໜ້າກ້ຽງໆຄືໜ້າເດັກໜຸ່ມໃຜຂຶ້ນຮູ
ດັ່ງກ່າວ, ມັນຫຼຽວອ້ອມໄປ-ມາ; ຈາກ
ນັ້ນກໍ່ໃຊ້ມືທັງສອງເບື້ອງໂຫມຕົວຂຶ້ນມາ
ຈົນຫົວເຂົ້າເບື້ອງໜຶ່ງຂຶ້ນມາວາງຢູ່ຂອບ
ຂອງຮູ.

ອີກຈັກໜ່ວຍມັນກໍ່ຂຶ້ນມາຢືນຢູ່ເທິງ
ຮູ ແລະ ພວມດຶງເອົາອີກຄົນໜຶ່ງຂຶ້ນມາ
ນຳ ເຊິ່ງເປັນຄົນນ້ອຍ ແລະ ຈ່ອຍຄືກັນ,

others, but I could hear the difference
between the deeper, heavier breath-
ing of the large-bodied Jones and the
thinner sounds of the bank director.
From my position I could look over
the box in the direction of the floor.

Suddenly my eyes caught a thin
line of light. At first it was just a
small spot. Then it got longer until
it became a yellow line, and then,
without any sound, a hand appeared,
a white, almost womanly hand. It
moved around in the center of the
small spot of light. For a minute the
hand felt around on the floor. Then
it disappeared as suddenly as it had
appeared, and the cellar was dark
again except for the single spot of
light.

Soon the hand reappeared. I heard
a sound of stones rubbing against
each other, then one of the flat,
white stones turned over and left
a square hole. Light from a lantern
came through the hole. A clean-cut,
boyish face came up through the hole,
looked around, and then, with a hand
on either side of the hold, raised itself
until one knee rested on the edge.

In another moment he stood at
the side of the hole and was pulling
up another man, small and thin like

ມັນມີໃບໜ້າຂາວໆ ແລະ ຜົມແດງໆ.
“ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີ,” ມັນເວົ້າ, “ເຈົ້າ
ເອົາຖົງມານຳບໍ່? ແມ່ນຫຍັງ! ຕາຍລະ
ກູ! ຮີບໜີໄວໆ, ຂ້ອຍຈະກັ້ນພວກເຂົາ
ໄວ້ເອງ!”

ເຊີລ້ອກ ໂຮມສ ໂດດເຂົ້າໃສ່ ແລະ
ຈັບໄດ້ແຂນເສື້ອຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນ; ອີກ
ຄົນໜຶ່ງກະໂດດລົງຮູ ແລະ ຂ້ອຍໄດ້
ຍິນສຽງເສື້ອຂາດ ເພາະວ່າ ທ່ານ
ໂຈນສ ດົງເສື້ອຂອງມັນໄວ້ໄດ້. ໄຟໄດ້
ເຍືອງໄປເຫັນບິນ ແຕ່ໂຮມສ ໃຊ້ໄມ້

himself, with a white face and a head
of very red hair. “It’s all clear,” he
said. “Do you have the bags? What!
Jump, Archie, jump, and I’ll slow them
down!”

Sherlock Holmes had jumped out
and grabbed the young man by the
sleeve of his shirt. The other man
jumped down the hole, and I heard the
sound of cloth tearing as Jones grabbed
at his shirt. The light shined on a

ຄ້ອນເທົ່າຂອງລາວຟາດໃສ່ແຂນມັນ ຈົນ ເຮັດໃຫ້ບັນຕົກລົງພື້ນຫີນ.

“ມັນໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ດອກ ຈອນ ເຄລ,” ໂຮມສເວົ້າດ້ວຍສຽງເຢັນຊາ, “ມິງບໍ່ມີໂອ ກາດອີກແລ້ວ.”

“ມັນກໍ່ແມ່ນຢູ່,” ບັກນັ້ນຕອບດ້ວຍ ສຽງເຢັນຊາເຊັ່ນກັນ, “ບານນີ້ເພື່ອນຂອງ ຂ້ອຍຄົງຈະໜີລອດໄປແລ້ວ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະດຶງແຂນເສື້ອຂອງລາວໄດ້ກໍ່ຕາມ.”

“ມີຕໍາຫຼວດສາມຄົນລໍຖ້າມັນຢູ່ທາງ ນອກ,” ໂຮມສເວົ້າ.

ຈອນ ເຄລ ເງິກຫົວກັບ, “ໂອ, ແມ່ນແທ້ ຊັ້ນເບາະ! ພວກເຈົ້າຄືມາເຮັດໄດ້ດີບານ ນີ້ແທ້, ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ມີຊື່ສຽງເພາະ ເລື່ອງນີ້.”

“ເຈົ້າກໍ່ມີຊື່ສຽງເຊັ່ນດຽວກັນ,” ໂຮມສ ຕອບ, “ສະມາຄົມຜົມແດງຂອງພວກເຈົ້າ ເປັນແນວຄິດທີ່ກ້າຫານແທ້ໆ, ມັນເກືອບ ຈະດໍາເນີນໄປລອດ.”

“ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ພົບກັບເພື່ອນຂອງ ເຈົ້າອີກຄັ້ງໃນໄວໆນີ້,” ທ່ານໂຈນສເວົ້າ, “ລາວລົງໄປໃນຮູໄວກວ່າຂ້ອຍດ້ວຍຊໍາ; ຍິ່ນມີຂອງເຈົ້າມາໂດຍດີສາ ຂ້ອຍຈະໄດ້ ໃສ່ກັບມື.”

“ຂ້ອຍຂໍບອກໄດ້ເລີຍວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີ ວັນໄດ້ໃຊ້ມືເປື້ອນໆຂອງເຈົ້າ ມາແຕະ ຕ້ອງຂ້ອຍໄດ້ດອກ,” ນັກໂທດຂອງເຮົາ ເວົ້າ ຂະນະກັບມືຖືກຍື່ນເຂົ້າໄປໃກ້ຕົວ ມັນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ດອກວ່າຂ້ອຍເປັນເຊື້ອ ເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຄວນຈະເຮັດກັບຂ້ອຍດຶງ ແລະ ເວລາເວົ້າກັບຂ້ອຍ ພວກເຈົ້າຕ້ອງ ເວົ້າວ່າ: ‘ທ່ານ ຫຼື ກະລຸນາ.’”

handgun, but Holmes hit the man’s arm with his walking stick, and the gun fell onto the stone floor.

“It’s no use, John Clay,” said Holmes coolly. “You have no chance at all.”

“So I see,” the man answered, also in a cool voice. “I expect that my friend is all right, though I see you tore off a piece of his shirt sleeve.”

“There are three men waiting for him at the door,” said Holmes.

John Clay pulled his head back. “Oh, indeed! You seem to have done your work very well. You have earned your reputation.”

“As you have earned your own reputation,” Holmes answered. “Your Red-Headed Club was a very bold idea. It almost worked.”

“You’ll see your friend again soon,” said Jones. “He’s faster at climbing down holes than I am. Just hold out your arms so I can put on the handcuffs.”

“I ask that you will not touch me with your dirty hands,” said our prisoner as the handcuffs closed on his arms. “You may not know that I have royal blood in me. Have the goodness, also, when you speak to me, to always say ‘sir’ and ‘please.’”

“ຈັ່ງຂຶ້ນກໍ່ໄດ້,” ທ່ານໂຈນສ ເວົ້າທັງຍິ້ມ ແບບຂົມໆ, “ດີແລ້ວ, ທ່ານຈິ່ງກະລຸນາ ຍ່າງຂຶ້ນຂັ້ນໄດມາຈະໄດ້ບໍ່ ແລ້ວພວກຂ້າ ນ້ອຍຈະພາທ່ານຂຶ້ນລົດໄປສະຖານີຕໍາ ຫຼວດ?”

“ຂຶ້ນກໍ່ຍັງໄຄແດ່,” ຈອນ ເຄລ ເວົ້າແບບ ງຽບໆ, ແລ້ວລາວກໍ່ຍ່າງໆຽບໆໄປພ້ອມ ຕໍາຫຼວດ.

“ຂ້ອຍເວົ້າແທ້ໆໄດ້ ທ່ານໂຮມສ, ບໍ່ຮູ້ວ່າ ທາງທະນາຄານຈະກ່າວຂອບໃຈເຈົ້າ ແນວໃດດີ,” ທ່ານມາຕິນ ເວົ້າຂະນະພວກ ເຮົາຍ່າງອອກມາຈາກຫ້ອງໃຕ້ດິນ, “ເຈົ້າ ໄດ້ຢຸດຕິໜຶ່ງໃນແຜນການປຸ້ນທະນາຄານ ອັນກ້າຫານທີ່ສຸດຂອງພວກໂຈນທີ່ຂ້ອຍ ເຄີຍຮູ້ມາ ລົງໄດ້ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.”

“ຂ້ອຍເຄີຍປະເຊີນໜ້າດ້ວຍວິທີການ ຂອງຂ້ອຍກັບ ຈອນ ເຄລ ຄົນນີ້ມາໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄັ້ງແລ້ວ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຂ້ອຍກໍ່ຕິໃຈທີ່ ຈັບມັນໄດ້,” ໂຮມສເວົ້າ, “ຂ້ອຍໄດ້ໃຊ້ເງິນ ໜ້ອຍໜຶ່ງກັບເລື່ອງນີ້ ເຊິ່ງຂ້ອຍຢາກຈະ ໃຫ້ທາງທະນາຄານຈ່າຍໃຫ້ຂ້ອຍ ແຕ່ ນອກເໜືອໄປກວ່ານີ້ ມັນກໍ່ພຽງພໍສໍາລັບ ຂ້ອຍແລ້ວ ທີ່ໄດ້ປະສົບການອັນໜ້າສົນ ໃຈ ແລະ ແປກໆ ນອກນີ້ຂ້ອຍຍັງໄດ້ຮູ້ ເລື່ອງລາວທີ່ໜ້າສັງເກດກ່ຽວກັບສະມາ ຄົມຜົມແດງນໍ້າອີກ.”

* * *

“ເຫັນບໍ່ ວັດສິນ,” ໂຮມສເວົ້າຂະນະພວກ ເຮົາພວມນັ່ງຢູ່ເຮືອນຂອງລາວທີ່ຖະໜົນ ເບເກີ, “ບໍ່ມີເຫດຜົນເລີຍທີ່ສະມາຄົມໃດ ໜຶ່ງຈະຈ່າຍເງິນໃຫ້ຄ່າຈິດກ່າຍ ‘ສາລານຸ ກົມ ບຣິທານນິກາ’ ມັນຊັດເຈນມາຕັ້ງແຕ່

“All right,” said Jones with a bit of a smile. “Would you please, sir, march up the steps, where we can get a cab to take you to the police station?”

“That is better,” said John Clay quietly. He walked quietly with the policeman.

“Really, Mr. Holmes,” said Mr. Martin as we followed them from the cellar, “I do not know how the bank can thank you. There is no doubt that you have stopped one of the boldest plans for a bank robbery that I have ever known.”

“I have had one or two past fights of my own with Mr. John Clay, and I am happy to have caught him at last,” said Holmes. “I have spent a little money on this matter, which I ask the bank to pay me, but beyond that it is enough that I have had such an interesting and unusual experience, and to have heard the remarkable story of the Red-Headed Club.”

* * *

“You see, Watson,” said Holmes later, as we sat at his home on Baker Street, “there is no reason any club would pay someone to copy the Encyclopedia Britannica.

ຕົ້ນຢູ່ແລ້ວວ່າ ອາດຈະເປັນໄປໄດ້ພຽງເຫດ
ຜົນດຽວຄື: ມີຄົນລົງໂຄສະນານັ້ນໃຫ້ກັບ
ສະມາຄົມດັ່ງກ່າວ ແລະ ສ້າງງານນັ້ນຂຶ້ນ
ມາ. ມັນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນເລີຍວ່າ ພວກເຂົາ
ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າຂອງກິດຈະການຜູ້ມີ
ແປດດ້ານຄົນນີ້ ໄດ້ອອກຈາກບ້ານຂອງ
ລາວເປັນເວລາຫຼາຍໆຊົ່ວໂມງໃນແຕ່ລະມື້;
ພວກມັນຊອກໄດ້ຊ່ອງທາງອັນສະຫຼາດທີ່
ຈະກະທຳສິ່ງນີ້ ເຊິ່ງຍາກທີ່ພວກມັນຈະຫາ
ວິທີອື່ນທີ່ດີກວ່ານີ້ໄດ້.

“ຈອນ ເຄລ ອາດຈະເປັນຄົນຄົ້ນຄິດວິທີ
ການສ້າງສະມາຄົມນີ້ ເພາະວ່າຜົມ ເພື່ອນ
ຂອງລາວເປັນສີແດງສີດຳກັບຜົມຂອງເຈົ້າ
ຂອງກິດຈະການຄົນນັ້ນ; ການຈ່າຍໃຫ້ 4
ປອນຕໍ່ໜຶ່ງອາທິດເປັນຫົນທາງງ່າຍດາຍທີ່
ຈະຕົງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງລາວ ແລະ ມັນ
ກໍ່ເປັນເງິນຈຳນວນກ້ອນນ້ອຍໆ ສຳລັບ
ພວກເຂົາ ຜູ້ເຊິ່ງວາງແຜນຈະບັນເອົາເງິນ
ເປັນພັນໆປອນ. ພວກເຂົາລົງໂຄສະນາ
ແລ້ວໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງປະຈຳຢູ່ຫ້ອງການເປັນເວລາ
ສອງ-ສາມເດືອນ ຂະນະອີກໜຶ່ງຄົນເຮັດ
ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເຈົ້າຂອງກິດຈະການໄດ້ເຫັນ
ໂຄສະນາ ແລະ ມາສະໝັກວຽກນັ້ນ. ຍ້ອນ
ມີການສົມທົບກັນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດ
ເຫັນໄດ້ວ່າ ເຈົ້າຂອງກິດຈະການອອກຈາກ
ຮ້ານທຸກໆຕອນເຊົ້າໃນແຕ່ລະອາທິດ. ຕອນ
ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຍິນວ່າ ຜູ້ຊ່ວຍຄົນນັ້ນເຮັດວຽກ
ແລະ ຮັບຄ່າຕອບແທນພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງ
ເງິນເດືອນ ມັນກໍ່ເລີຍຊັດເຈນຕໍ່ຂ້ອຍວ່າ
ລາວຈະຕ້ອງມີເຫດຜົນອັນສຳຄັນ ທີ່ມາ
ເຮັດວຽກຢູ່ຮ້ານນີ້.”

“ແຕ່ເຈົ້າຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ ວ່າມັນເປັນ

It was perfectly obvious from the
beginning that there was only one
possible reason anyone might have
placed the advertisement for the
Club, and made such a job. Clearly,
they wanted to get this shopkeeper,
a rather stupid man, out of his shop
for a number of hours every day.
They found a curious way to do it,
but, really, it would be difficult to
think of any better way.

“John Clay probably got the idea
for the Club because his friend’s
hair was the same bright red color
as the shopkeeper’s hair. The 4
pounds a week was an easy way
to interest him, and it was a small
amount to them; they were plan-
ning to steal thousands of pounds.
They put in the advertisement, one
of them took the office for a few
months, while the other man made
certain that our shopkeeper saw the
advertisement, and came to ask for
the job. Together, they made sure
he was away from the shop every
morning. As soon as I heard the
assistant was working for half pay,
it was obvious that he had some
strong reason to want to work at
the shop.”

“But how could you guess what

ເຫດຜົນຫຍັງ?”

“ຖ້າມີແມ່ຍິງຢູ່ໃນບ້ານນັ້ນ ຂ້ອຍກໍ່ຈະຄິດງ່າຍໆວ່າ ລາວຫຼົງຮັກແມ່ຍິງຄົນນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນເປັນເລື່ອງນອກປະເດັນ; ຮ້ານດັ່ງກ່າວເປັນຮ້ານນ້ອຍໆ ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງພາຍໃນບ້ານທີ່ສາມາດອະທິບາຍແຜນຊັບຊ້ອນ ແລະ ມີມູນຄ່າແພງໆດັ່ງກ່າວ, ເພາະສະນັ້ນມັນຈະຕ້ອງມີບາງຢ່າງຢູ່ພາຍນອກບ້ານ, ແລ້ວມັນຈະແມ່ນຫຍັງກັນແທ້?”

“ຂ້ອຍຄິດເລື່ອງຄວາມສົນໃຈການຖ່າຍຮູບຂອງຜູ້ຊ່ວຍຄົນນັ້ນ; ລາວລົງໄປຫ້ອງໃຕ້ດິນເປັນປະຈຳ. ຫ້ອງໃຕ້ດິນ! ລາວກຳລັງເຮັດບາງຢ່າງໃນຫ້ອງໃຕ້ດິນ, ບາງຢ່າງທີ່ໃຊ້ເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງໃນແຕ່ລະມື້ ເຊິ່ງເປັນເວລາເຖິງສອງເດືອນ, ແລ້ວມັນຈະ

the reason was?”

“Had there been women in the house, I would have thought he was simply in love. That, however, was out of the question. The man’s shop was a small one, and there was nothing in his house that could explain such a complicated plan, or such an expensive one. Therefore, it had to be something out of the house. What could it be?”

“I thought of the assistant’s interest in photography. He went into the cellar often. The cellar! He was doing something in the cellar – something that took many hours a day, for

ແມ່ນຫຍັງ? ຂ້ອຍຄິດຫຍັງບໍ່ອອກ ນອກ ຈາກຈະຄິດວ່າລາວກໍາລັງຂຸດອຸບມຸງໄປ ຫາອາຄານຫຼັງອື່ນ.

“ນັ້ນແມ່ນເວລາທີ່ພວກເຮົາໄປຍ້າຍ ຢາມຮ້ານ, ເຮົາເຮັດໃຫ້ໂຕປະຫຼາດໃຈ ດ້ວຍການໃຊ້ໄມ້ຄ້ອນເທົ່າຕ່ອຍລົງທາງ ຍ່າງ, ເຮົາຢາກຈະຮູ້ວ່າຫ້ອງໃຕ້ດິນນັ້ນ ຍາວອອກມາທາງໜ້າ ຫຼືທາງຫຼັງບໍ່ ແລ້ວ ມັນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຍື່ນອອກມາທາງໜ້າ. ຈາກ ນັ້ນເຮົາກໍ່ກິດກະດົງ ແລ້ວຜູ້ຊ່ວຍຄົນນັ້ນ ກໍ່ມາເປີດປະຕູຕາມທີ່ເຮົາຄາດໄວ້. ພວກ ເຮົາມີການຂຶ້ນສຽງໃສ່ກັນເລັກນ້ອຍ ແຕ່ ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນກັນມາກ່ອນ, ເຮົາ ບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ສັງເກດເບິ່ງໜ້າລາວ, ຫົວເຂົ້າ ໂສ້ງຂອງລາວເປັນພຽງບ່ອນດຽວທີ່ເຮົາ ຢາກເຫັນ. ເຮົາວ່າໂຕໜ້າຈະໄດ້ສັງເກດ ເບິ່ງ ວ່າມັນຂາດ ແລະ ເບື້ອນສ່ຳໃດ, ຈາກຫົວເຂົ້າໂສ້ງ ເຮົາກໍ່ຮູ້ໄດ້ເລີຍວ່າ ລາວໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງເພື່ອຂຸດ ອຸບມຸງ.

“ຄຳຖາມທີ່ຍັງຄ້າງຢູ່ກໍ່ຄື ສິ່ງທີ່ພວກ ເຂົາຂຸດອຸບມຸງໄປຫາ. ອຸບມຸງນັ້ນໄປຮອດ ໃສ່? ເຮົາເລີຍຢ່າງອ້ອມໄປທາງແຈ ແລ້ວ ພົບວ່າມີທະນາຄານ ຊື່ຕີ ຢູ່ທາງຂ້າງໜຶ່ງ ຂອງຮ້ານ ທ່ານວິລສັນ ແລະ ເຮົາກໍ່ເລີຍ ຮູ້ສຶກວ່າ ເຮົາໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫານີ້ແລ້ວ. ຕອນທີ່ໂຕຂໍ້ລິດກັບບ້ານຫຼັງຈາກຊົມ ຄອນເສີດ ເຮົາໄດ້ໄປແວະຕຳຫຼວດຢູ່ກິມ ຕຳຫຼວດ ສກັອດແລນ ຢາດ ແລະ ໄປ ແວະຜູ້ອຳນວຍການທະນາຄານ ສະນັ້ນ ໂຕຈິ່ງໄດ້ເຫັນພວກທ່ານມານຳ.”

“ແລ້ວໂຕຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ ວ່າພວກມັນ

at least two months. What could it be? I could think of nothing except that he was digging a tunnel to some other building.

“That is when we went to visit the shop. I surprised you by beating on the sidewalk with my stick. I wanted to know whether the cellar stretched out in front, or behind. It was not in front. Then I rang the bell, and, as I hoped, the assistant answered it. We have had some small fights, but we had never actually seen each other before. I didn't look at his face much. The knees of his pants were what I wanted to see. You yourself must have noticed how worn and dirty they were. From those knees, I knew he had spent many hours digging a tunnel.

“The only remaining question was what they were digging for. Where did the tunnel go? I walked around the corner, saw the City Bank on the other side of Mr. Wilson's shop, and felt that I had solved my problem. When you drove home after the concert, I called on the police at Scotland Yard, and on the bank director, with the result that you have seen.”

“And how did you know they

ຈະລົງມືໃນມື້ຄືນນີ້?” ຂ້ອຍຖາມ.

“ເມື່ອພວກເຂົາປິດຫ້ອງການສະມາຄົມ ມັນກໍ່ເປັນສັນຍານໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ ສິນໃຈວ່າ ທ່ານແຈັກ ວິລສັນ ຈະມາຫຼີບໍ່, ອີກມຸມມອງໜຶ່ງກໍ່ຄື ພວກເຂົາໄດ້ຂຸດອຸບ ມຸງສຳເລັດແລ້ວ ແຕ່ວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການ ໃຊ້ອຸບມຸງໂດຍດ່ວນ ເພາະຍ້ານຈະຖືກພົບ ເຫັນ ຫຼືຍ້ານວ່າ ຄຳເຫຼົ່ານັ້ນອາດຈະຖືກຍົກ ຍ້າຍໄປບ່ອນອື່ນ. ວັນເສົາອາດຈະເປັນມື້ທີ່ ເໝາະສົມກວ່າມື້ອື່ນໆສຳລັບພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຂົາມີເວລາສອງມື້ເພື່ອໜີ ໄປ. ຍ້ອນເຫດຜົນທັງໝົດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຄາດ ຄະເນວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງລົງມື້ຄືນນີ້.”

“ໂຕຄິດໄດ້ສຸດຍອດແທ້ໆ,” ຂ້ອຍເວົ້າ ດ້ວຍຄວາມປະທັບໃຈ, “ມັນເປັນຕ່ອງໂສ້ທີ່ ຍາວແທ້ໆ ແລະ ແຕ່ລະຕ່ອງໂສ້ເຊື່ອມໂຍງ ໄປຫາກັນຈົນຮອດຕ່ອງສຸດທ້າຍຢ່າງບໍ່ ຕ້ອງສົງໄສ.”

“ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ໜ້າເປັນ,” ລາວຕອບ ພ້ອມທັງເອົາມືສືຕາ, “ອ້າ! ຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນ ໄດ້ປິດລົງຈາກເຮົາໄປແລ້ວ; ຊີວິດຂອງເຮົາ ຖືກໃຊ້ໄປກັບຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອຫຼີກ ລ້ຽງຈາກຊີວິດທຳມະດາໃນແຕ່ລະມື້. ຄວາມລຶກລັບ ຕ່າງໆນາໆເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ຊ່ວຍ ໃຫ້ເຮົາມີຄຸນຄ່າແບບນັ້ນ.”

“ແລະໂຕຍັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມີຊີວິດທີ່ ດີຂຶ້ນ,” ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ບາງເທື່ອເລື່ອງທັງໝົດອາດຈະເປັນປະ ໂຫຍດເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ,” ລາວເວົ້າ, “ຄົນ ເຮົາບໍ່ມີຫຍັງສຳຄັນ ແຕ່ວຽກງານຕ່າງໆ ທາກ ທີ່ເປັນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,” ດັ່ງທີ່ ກູສເຕຟ ຟລໍ ເບີດ ຂຽນຈົດໝາຍເຖິງ ຈອດຈ ແຊນ.”

would do it tonight?” I asked.

“When they closed their Club offices, that was a sign that they no longer cared about Mr. Jack Wilson’s being in his shop – in other words, they had finished their tunnel. But they needed to use the tunnel soon, as it might be discovered, or the gold might be taken to another place. Saturday would suit them better than any other day, because it would give them two days for their escape. For all these reasons I expected them to come tonight.”

“You thought it out beautifully,” I said, with true delight. “It is so long a chain, and yet every piece of the chain leads, without doubt, to the next piece.”

“It saved me from being bored,” he answered, rubbing his eyes. “Ah! That feeling is already closing in on me. My life is spent trying to escape from ordinary day-to-day life. These little mysteries help me to do that.”

“And you make life better for all of us,” I said.

“Well, perhaps, after all, it is of some little use,” he remarked. “‘The man is nothing, the work is every- thing,’ as Gustave Flaubert wrote to George Sand.”

2

ເລື່ອງອັບອາຍຂາຍໜ້າແຫ່ງໂບຮີເນຍ

A SCANDAL IN BOHEMIA

ສຳລັບ ເຊັລັອກ ໂຮມສແລ້ວ ນາງຄືແມ່ຍິງ ພຽງຄົນດຽວ. ຂ້ອຍບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຍິນລາວເວົ້າ ເຖິງແມ່ຍິງຄົນນີ້ ໃນຖານະອື່ນເລີຍ; ບໍ່ແມ່ນ ເພາະລາວຮູ້ສຶກຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼົງຮັກ ກັບ ໄອຣິນ ແອດເລີ ແຕ່ຢ່າງໃດ, ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມຮັກແບບຄົນທົ່ວໄປ ບໍ່ເຄີຍປະ ກົດມີຢູ່ໃນໃຈຂອງລາວເລີຍ. ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າ ລາວປຽບເໝືອນເຄື່ອງກິນຈັກແຫ່ງຄວາມ ຄິດອັນສົມບູນແບບທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແຕ່ຂ້ອຍ ບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍ ວ່າລາວຈະໄປຫຼົງຮັກກັບແມ່ ຍິງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ.

ລາວບໍ່ຄ່ອຍຈະປາກເວົ້າດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ ທີ່ອ່ອນໄຫວ, ລາວໄດ້ສະແດງອອກຢ່າງຊັດ ເຈນແລ້ວວ່າ ລາວບໍ່ຄ່ອຍມີປະໂຫຍດຕໍ່ກັບ ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານັ້ນ, ເຫຼົ່ານັ້ນຄືສິ່ງສຳຄັນທີ່ ລາວຕ້ອງສັງເກດ ແລະ ຄຶສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງທຳ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ວ່າເປັນຫຍັງຄົນເຮົາຈຶ່ງເຮັດໃນ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດຢູ່ ແຕ່ສຳລັບອາຊີບນັກ

To Sherlock Holmes she is always THE woman. I have rarely heard him speak of her under any other name. It was not that he felt anything like love for Irene Adler. All human feelings, and most of all love, had no place in his mind. He was, I believe, the most perfect thinking machine that the world has seen, but I don't think he ever fell in love with anyone.

On the rare times that he spoke of the softer feelings, he showed clearly that he had no use for them. They were important things for him to watch, very good for understanding why men acted as they did. But for the detective to

ສືບແລ້ວ ການທີ່ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນ ເຂົ້າມາຖົງຈິດໃຈອັນລະອຽດລະອໍໄດ້ ມັນຄົງເປັນການຍາກສໍາລັບລາວທີ່ຈະຄົ້ນຄິດໃຫ້ລະອຽດໄດ້; ມັນອາດຈະເປັນເໝືອນດັ່ງເອົາຊາຍມາໃສ່ໂມງ, ແຕ່ກໍ່ຍັງມີແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ແລະ ນັ້ນກໍ່ຄື ໄອຣິນ ແອດເລີ.

ໄລຍະຫຼັງນີ້ຂ້ອຍພົບເຫັນ ໂຮມສ໌ໜ້ອຍລົງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຂ້ອຍແຕ່ງງານ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາກໍ່ປ່ຽນໄປຄົນລະທິດທາງ, ຄວາມສຸກອັນສົມບູນແບບ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ການເປັນຫົວໜ້າຄອບຄົວ ໄດ້ອ້ອມຮອບຜູ້ຊາຍທີ່ມີພັນລະຍາໃໝ່ ເຊິ່ງພຽງພໍທີ່ຈະດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງຂ້ອຍ, ຂະນະທີ່ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສ໌ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ການໂອ້ລົມໃນແວດວົງງານລ້ຽງສ້າງສັນ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຮົາທີ່ຖະໜົນເບເກີ. ລາວໃຊ້ເວລາທີ່ມີຢູ່ເພື່ອອ່ານປຶ້ມເກົ່າໆ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ລາວຫຼັບນອນໜຶ່ງອາທິດ ແລະ ອາທິດຕໍ່ມາລາວກໍ່ຈະເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍພາລະກຳລັງຢ່າງກະທັນຫັນ ເພື່ອແກ້ໄຂຄະດີໃໝ່. ລາວຍັງເປັນເໝືອນເຊັ່ນເຄີຍ ຄືທຸ່ມເທຄວາມສົນໃຈໃຫ້ກັບການວິເຄາະສຶກສາເລື່ອງອາດຊະຍາກຳ, ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າທີ່ລາວໃຊ້ຄວາມສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງລາວ ເພື່ອສືບສວນຫາຫຼັກຖານທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ອາດເຫັນໄດ້, ແລະ ເພື່ອເປັນການແກ້ໄຂຄວາມລຶກລັບ ທີ່ຕໍາຫຼວດຄິດວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້. ບາງເທື່ອຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ຍິນຂ່າວຄາວເລື່ອງໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງລາວເຊັ່ນວ່າ: ການເດີນທາງໄປປະເທດ ອິຕາລີ

let such feelings into his own delicate mind would have made it more difficult for him to think perfectly clearly. It would have been like putting sand into a clock. And yet there was but one woman for him, and that woman was Irene Adler.

I had seen little of Holmes recently. After my marriage, our lives had gone in different directions. My own complete happiness, and the home-centered interests that rise up around the man with a new wife, were enough to take all my attention, while Holmes, who did not like the small talk of dinner parties, remained in our home on Baker Street. He spent his time reading his old books. One week he seemed only to sleep. The next week, he would suddenly become full of life as he tried to solve a new case. He was still, as ever, deeply interested in the study of crime. Again and again, he used his great intelligence to investigate evidence that others would never have seen, and to solve mysteries that the police had decided were impossible to solve. From time to time I heard stories of his work: of his trip to Italy to solve a crime, or the sad case of two brothers in

ເພື່ອແກ້ຄະດີອາດຊະຍາກຳ ຫຼື ຄະດີໜ້າສະຫຼືດໃຈຂອງສອງອ້າຍນ້ອງໃນປະເທດ ອີຢິບ ແລະ ຍັງມີເລື່ອງປົດສະໜາອີກເລື່ອງໜຶ່ງ ທີ່ລາວແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍຜົນສຳເລັດອັນງົດງາມ, ນັ້ນກໍ່ຄື: ເລື່ອງຂອງກະສັດໃນເມືອງນ້ອຍໆແຫ່ງໜຶ່ງ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຍົກເວັ້ນແຕ່ປະເດັນນີ້ໃນວຽກງານຂອງລາວ ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຂຽນລົງໃນໜັງສືພິມ ໃຫ້ກັບທ່ານຜູ້ອ່ານທັງຫຼາຍ ເພາະຂ້ອຍຮູ້ພຽງບາງຕອນເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບເພື່ອນຂອງຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

ຄືນໜຶ່ງໃນວັນທີ 20 ເດືອນ 3 ປີ 1888, ຂ້ອຍພວມກັບມາແຕ່ການຍ້ຽມຢາມຄົນເຈັບ (ຂ້ອຍກັບມາໃຊ້ຊີວິດເປັນທ່ານໝໍຄືແຕ່ກ່ອນ) ມາຕາມຖະໜົນ ເບເກີ. ຂະນະທີ່ຂ້ອຍຜ່ານໜ້າປະຕູເຮືອນ ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາເຄີຍເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ໂຮມສອາໄສຢູ່ຄົນດຽວໃນຂະນະນີ້ ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ສຶກຢາກຈະພົບ ໂຮມສເປັນພິເສດອີກຄັ້ງ ແລະ ຢາກຈະຮູ້ວ່າ ລາວໃຊ້ພະລັງອັນແປກໆຂອງລາວແບບໃດ. ຫ້ອງຂອງລາວແຈ້ງສະຫວ່າງດ້ວຍແສງໄຟ ແລະ ຂະນະທີ່ຂ້ອຍຫຼຽວໄປ ກໍ່ເຫັນຮ່າງອັນຈ່ອຍສູງຜ່ານໄປ-ມາສອງຄັ້ງ ທີ່ມີແສງໄຟຊ່ອງສະຫວ່າງຢູ່ທາງດ້ານຫຼັງ. ລາວກຳລັງຢ່າງກົມໜ້າ, ສອງມືຂັດຫຼັງເດີນແວບກັບໄປ-ມາຢູ່ໃນຫ້ອງຢ່າງຮ້ອນຮົນ. ສຳລັບຂ້ອຍແລ້ວ ຜູ້ເຊິ່ງຮູ້ທຸກໆອາລິມຂອງລາວດີ ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນເລີຍວ່າ ກິລິຍາທ່າທາງຂອງລາວ ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງເລື່ອງລາວເຫຼົ່ານັ້ນ. ລາວກັບມາເຮັດວຽກອີກຄັ້ງ, ລາວໄດ້ທະຍານອອກຈາກຄວາມຝັນ ແລະ ກຳລັງໄລ່ລ່າຢູ່ກັບບັນຫາໃໝ່. ຂ້ອຍບົບກະດິງ ແລ້ວກໍ່ຖືກເຊີນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ເຊິ່ງຄັ້ງ

Egypt, and finally of the mystery that he had solved so delicately and successfully for the king of a small country. Except for these signs of his work, however, which I wrote about for all the readers of the newspaper, I knew little of my old friend.

One night – it was on the 20th of March, 1888 – I was returning from a visit to a patient (for I had now returned to my old job as a doctor) when my way led me along Baker Street. As I passed the door to the home we had shared, and where Holmes now lived alone, I felt a sharp desire to see Holmes again, and to know how he was using his unusual powers. His rooms were brightly lit, and, even as I looked up, I saw his tall, thin figure pass twice, lit from behind. He was walking up and down the room quickly, eagerly, with his head down on his chest and his hands behind him. To me, who knew his every mood, his manner told its own story. He was at work again. He had risen out of his dreams and was chasing a new problem. I rang the bell and was shown up to the room, which

ໜຶ່ງຂ້ອຍເຄີຍມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ນຳ.

ລາວບໍ່ຄ່ອຍຈະຍິ້ມ ແລະ ກໍ່ບໍ່ຄ່ອຍຈະສະແດງຄວາມດີໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແຕ່ຂ້ອຍຄິດວ່າລາວດີໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນຂ້ອຍ. ລາວຊື່ມີໃສ່ຕັ້ງເຊີນຂ້ອຍນັ່ງ ໂດຍບາສະຈາກຄຳເວົ້າໃດໆ, ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ໄປຍືນຢູ່ຂ້າງເຕົາໄຟ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງຂ້ອຍຕາມແບບຂອງ ເຊີລັອກ ໂຮມສ.

“ການແຕ່ງງານເປັນສິ່ງທີ່ດີສຳລັບໂຕແທ້ໆ,” ລາວເອີ້ນຂຶ້ນ, “ວັດສັນ, ເຮົາຄິດວ່າໂຕມີນ້ຳໜັກເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງເຈັດປອນເຄິ່ງ ຕັ້ງແຕ່ເຮົາພົບກັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ,”

“ພຽງແຕ່ເຈັດປອນຫ້ິນຫວ່ະ!” ຂ້ອຍຕອບ.

“ແມ່ນແລ້ວ, ຄວາມຈິງເຮົາຄິດວ່າໜ້າຈະຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ເຮົາເຊື່ອວ່າມັນໜ້າຈະຫຼາຍກວ່ານັ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ ວັດສັນ. ເຮົາກໍ່ເຝິກສັງເກດໄປຕາມທຳນອງນັ້ນແຫຼະ, ໂຕບໍ່ໄດ້ບອກເຮົາເລີຍ ວ່າໂຕກັບໄປເຮັດອາຊີບເປັນທ່ານໝໍອີກຄັ້ງ.”

“ແລ້ວໂຕຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?”

“ພໍເຮົາໄດ້ເຫັນບາງຢ່າງ ເຮົາກໍ່ສະຫຼຸບໄດ້ໂລດ. ຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້ ເຮົາເຫັນຕົນຕົວຂອງໂຕເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳເທື່ອ ແລະ ໂຕຍັງມີສາວໃຊ້ຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງບໍ່ຄ່ອຍລະມັດລະວັງຕໍ່ສິ່ງຂອງ ຂອງໂຕພໍ່ບານໃດແມ່ນບໍ່?”

“ໂຮມສ ເພື່ອນຮັກ,” ຂ້ອຍເວົ້າ, “ມັນໂພດເກີນໄປແລ້ວເດີ, ໂຕຈະຕ້ອງຖືກເຜົາໄຟແນ່ນອນ ຖ້າໂຕເກີດຢູ່ໃນສອງ-ສາມສະຕະວັດຜ່ານມາ. ເປັນຄວາມຈິງ ທີ່ເຮົາໄດ້ຢ່າງເຂົ້າໄປໃນຕົວເມືອງສອງ-ສາມື້ຜ່ານມານີ້ ແລະ ກັບບ້ານດ້ວຍຕົນຕົວເປີເປື້ອນ ແຕ່ເຮົາກໍ່ໄດ້

had once been in part my own.

His did not smile. He did not often show great pleasure; but he was glad, I think, to see me. Without a word spoken, but with a kindly eye, he waved me to a chair. Then he stood by the fire and looked me over in the way that only Sherlock Holmes could do.

“Marriage is good for you,” he remarked. “I think, Watson, that you have put on seven and a half pounds since I saw you.”

“Only seven!” I answered.

“Indeed, I should have thought a little more. Just a little more, I believe, Watson. And in practice again, I observe. You did not tell me that you planned to start working as a doctor again.”

“Then, how do you know?”

“I see things, I make conclusions. How do I know that you have been getting yourself very wet recently, and that you have a servant girl who is not careful with your things?”

“My dear Holmes,” said I, “this is too much. You would certainly have been burned, had you lived a few centuries ago. It is true that I had a country walk a few days ago

ປ່ຽນຊຸດໃໝ່, ສະນັ້ນເຮົານຶກບໍ່ອອກ
ເລີຍວ່າໂຕຮູ້ໄດ້ແນວໃດ. ສາວໃຊ້ຂອງ
ເຮົານາກໍ່ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ ແລະ ພັນ
ລະຍາຂອງເຮົາກໍ່ຍາກຈະຫາຄົນໃໝ່ມາ
ແທນນາໆ ແຕ່ແນວໃດເຮົາກໍ່ຍັງນຶກບໍ່
ອອກຢູ່ດີວ່າໂຕຮູ້ໄດ້ຈັ່ງໃດ.”

ລາວຫົວກັບຕົນເອງ ແລະ ລູບໆມືທີ່
ຈ່ອຍຜອມຂອງລາວ.

“ບໍ່ຍາກດອກ,” ລາວເວົ້າ, “ຕາຂອງ
ເຮົາບອກກັບເຮົາວ່າ ດ້ານໃນເກີບກໍ່
ເບື້ອງຊ້າຍຂອງໂຕ ບ່ອນທີ່ແສງໄຟຕ້ອງ
ໃສ່ ທາງດ້ານນອກມີຮອຍຊຶ່ງຢູ່ທັກ
ຮອຍ. ມັນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວວ່າ
ຮອຍດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນຈາກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່
ບໍ່ລະມັດລະວັງ, ພວກເຂົາໃຊ້ມີດແກະ
ດິນແຂງໆຕິດຢູ່ຕາມຂອບຂອງເກີບ.
ເຮົາສາມາດຕັ້ງຂໍ້ສະຫຼຸບໄດ້ສອງປະເດັດ
ຄື: ໂຕໄດ້ອອກໄປນອກຕອນອາກາດບໍ່ດີ
ແລະ ໂຕມີສາວໃຊ້ທີ່ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ເລີຍ.
ໃນດ້ານອາຊີບການງານ ຖ້າມີສຸພາບບູ
ລຸດຄົນໜຶ່ງຍ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງຂອງເຮົາ
ພ້ອມກັບກິນເຄມີໄອໂອໂດຟອມ ເຮົາຈະ
ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງໄງ່ຫຼາຍ ຖ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນໆ
ນັ້ນເປັນທ່ານໝໍ.”

ຂ້ອຍອິດຫົວບໍ່ໄດ້ທີ່ໄດ້ຍິນຄຳອະທິ
ບາຍງ່າຍໆ ແລະ ໄດ້ຂໍ້ສະຫຼຸບມາ. “ພໍ
ແຕ່ເຮົາໄດ້ຍິນໂຕໃຫ້ເຫດຜົນມາ,” ຂ້ອຍ
ຕັ້ງຂໍ້ສັງເກດ, “ທຸກຢ່າງກໍ່ເບິ່ງຄືວ່າງ່າຍ
ດາຍແທ້ໆ ແລະ ເຮົາກໍ່ສາມາດອະທິ
ບາຍໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງໂດຍງ່າຍເຊັ່ນກັນ
ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ການໃຫ້
ເຫດຜົນຂອງໂຕໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ ຈົນ

and came home quite dirty. But I have
changed my clothes, so I can't imagine
how you knew it. As to my servant
girl, she is terrible, and my wife is
about to replace her, but there, again,
I fail to see how you work it out.”

He laughed to himself and rubbed
his long hands together.

“It is simple,” he said. “My eyes tell
me that on the inside of your left shoe,
just where the light of the fire hits it,
the outside of the shoe is cut by six
straight lines. Obviously the cuts were
made by someone who was not careful
as they ran a knife along the edges of
the shoe in order to remove hardened
dirt from it. So, you see, I could draw
two conclusions: That you had been
out in poor weather, and that you had
a very bad servant girl. As to your job,
if a gentleman walks into my rooms
smelling of the chemical iodoform,
I must be stupid, indeed, if I do not
know that he is a doctor.”

I could not help laughing at how
easily he explained how he reached his
conclusions. “When I hear you give
your reasons,” I remarked, “the thing
always appears to me to be so absurdly
simple that I could do it myself quite
simply, though at each step in your
chain of reasoning I fail to understand

ກວ່າໂຕຈະໄດ້ອະທິບາຍສິ່ງທີ່ໂຕຄິດອອກ
ມາ ແຕ່ເຮົາກໍຍັງເຊື່ອວ່າ ຕາຂອງເຮົາຍັງດີ
ເທົ່າໆກັບຕາຂອງໂຕ.”

“ໂຕກໍເປັນແບບນັ້ນຢູ່ເລື້ອຍໆຫັນ
ແຫຼະ,” ລາວເວົ້າ ພ້ອມທັງນັ່ງລົງຕັ້ງ. “ໂຕ
ເຫັນແຕ່ໂຕບໍ່ໄດ້ສັງເກດເລີຍ, ມັນແຕກ
ຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ, ຕົວຢ່າງ: “ໂຕເຫັນ
ຂັ້ນໄດໃນເຮືອນ ທີ່ຂຶ້ນມາຫາຫ້ອງນີ້ຢູ່ເປັນ
ປະຈຳ.”

“ແມ່ນແລ້ວເຫັນຢູ່ເປັນປະຈຳ.”

“ເຫັນຫຼາຍປານໃດ?”

“ເປັນຮ້ອຍໆເທື່ອແລ້ວ.”

until you explain your thinking. And
yet I believe that my eyes are as good
as yours.”

“Quite so,” he answered, sitting
himself down in a chair. “You see,
but you do not observe. The differ-
ence is clear. For example, you have
often seen the steps that lead up
from the hall to this room.”

“Often.”

“How often?”

“Well, hundreds of times.”

“ມີຂັ້ນໄດຈັກຂັ້ນ?”

“ມີຈັກຂັ້ນຫວ່າ? ໃຜຊິໄປຮູ້.”

“ມັນເປັນແບບນີ້ທຸກເທື່ອ! ໂຕບໍ່ໄດ້ສັງເກດມັນເລີຍ ເຖິງແມ່ນວ່າໂຕຈະໄດ້ເຫັນ, ນັ້ນແຫຼະຄືຈຸດທີ່ເຮົາສັງເກດ. ຕອນນີ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ຂັ້ນໄດມີຢູ່ 17 ຂັ້ນເພາະວ່າເຮົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ສັງເກດພ້ອມ. ເອີ ເກືອບລືມໄປ, ໃນເມື່ອໂຕມີຄວາມສົນໃຈບັນຫາ ເລັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ໂຕກໍ່ມີທັກສະໃນການຂີດຂຽນດີ ເພື່ອຈະຂຽນຈັກໜຶ່ງ ຫຼື ສອງເລື່ອງ ກ່ຽວກັບປະສົບການອັນເລັກນ້ອຍຂອງເຮົາ ໂຕອາດຈະມີຄວາມສົນໃຈທາງດ້ານນີ້ກໍ່ເປັນໄດ້.” ລາວເອົາເຈ້ຍໜາສີຊົມພູໃບໜຶ່ງທີ່ຖືກວາງເປີດໄວ້ໜ້າໂຕະໂຍນໃຫ້ຂ້ອຍ, ລາວເວົ້າວ່າ: “ມັນຫາກໍ່ມາຮອດມື້ນີ້, ລອງອ່ານເບິ່ງດູ.”

ເຈ້ຍໃບນີ້ບໍ່ມີຊື່ ຫຼື ທີ່ຢູ່ໃດໆ.

ຂໍ້ຄວາມລະບຸໄວ້ວ່າ: “ຈະມີຄົນມາຫາເຈົ້າຄືນນີ້ ເວລາ 7:45 ນາທີ, ມີສຸພາບບູລຸດຜູ້ໜຶ່ງຕ້ອງການຄໍາແນະນໍາໃນປະເດັນທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ. ການໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງເຈົ້າ ຕໍ່ກັບເຊື້ອເຈົ້າຜູ້ໜຶ່ງໃນຢູຣົບສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈໄດ້ຢ່າງປອດໄພໃນເລື່ອງທີ່ສໍາຄັນຢ່າງຍິ່ງ. ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບເຈົ້າ ພວກເຮົາໄດ້ມາຈາກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າເປັນຢ່າງດີ, ໃຫ້ເຈົ້າຢູ່ບ້ານຕາມເວລານັດໝາຍ, ແຂກຂອງເຈົ້າຈະໃສ່ໜ້າກາກມາຫາ.”

“ນີ້ເປັນເລື່ອງລຶກລັບ ແທ້ໆ,” ຂ້ອຍຕັ້ງຂໍ້ສັງເກດ, “ໂຕຄິດວ່າມັນແມ່ນເລື່ອງຫຍັງກັນແທ້?”

“Then how many steps are there?”

“How many? I don't know.”

“Quite so! You have not observed. And yet you have seen. That is just my point. Now, I know that there are 17 steps, because I have both seen and observed. By the way, since you are interested in these little problems, and since you are good enough to write about one or two of my small experiences, you may be interested in this.” He threw over a piece of thick, pink paper that had been sitting open on the table. “It just arrived today,” he said. “Read it.”

The note was without either a name or an address.

“There will call upon you tonight, at a quarter to eight o'clock,” it said, “a gentleman who desires to ask for your advice on a matter of the very deepest importance. Your recent services to one of the royal houses of Europe have shown that you are one who may safely be trusted with matters that are of great importance. This description of you we have from all people received. Be in your home then at that hour. Your visitor will wear a mask.”

“This is indeed a mystery,” I remarked. “What do you imagine

“ເຮົາຍັງບໍ່ມີຂໍ້ມູນຫຍັງເທື່ອ, ມັນເປັນຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ດີເລີຍ ທີ່ຈະໄປຄາດເດົາກ່ອນຄວາມເປັນຈິງ ແທນທີ່ຈະຄົ້ນຫາການຄາດການໃຫ້ແທດເໝາະກັບຄວາມຈິງ; ມັນຈະເຮັດໃຫ້ໂຕເລີ່ມຜັນແປໄປຈາກຄວາມຈິງ ຖ້າໂຕຄາດການໄວເກີນໄປ. ລອງມາສັງເກດເບິ່ງເຈ້ຍໃບນັ້ນກ່ອນ ໂຕມີຂໍ້ສະຫຼຸບຫຍັງແດ່ບໍ່?”

ຂ້ອຍສັງເກດເບິ່ງຕົວໜັງສືຢ່າງລະອຽດລະອໍ ພ້ອມທັງເຈ້ຍທີ່ໃຊ້ຂຽນ.

“ຜູ້ຂຽນອາດຈະເປັນຄົນລວຍ,” ຂ້ອຍຕັ້ງຂໍ້ສັງເກດໂດຍການນຳໃຊ້ວິທີທາງແບບເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ, “ເຈ້ຍນີ້ຕ້ອງເປັນເຈ້ຍທີ່ມີລາຄາແພງ, ມັນເປັນເຈ້ຍທີ່ແປກແທ້ໆ.”

“ແປກ! ນັ້ນແຫຼະເປັນຄຳທີ່ເໝາະສົມ,” ໂຮມສເວີ້, “ມັນບໍ່ແມ່ນເຈ້ຍທີ່ຜະລິດຢູ່ໃນ ອັງກິດຈັກດີເລີຍ, ເອົາມັນມາເບິ່ງໃກ້ໆໄພ້ພໍດູ້.”

ຂ້ອຍເຮັດຕາມທີ່ລາວບອກ ແລະ ປະກົດເຫັນມີຕົວອັກສອນ “E” ໃຫຍ່ກັບຕົວອັກສອນ “g” ນ້ອຍ; “P” ໃຫຍ່ ແລະ ຕົວ “G” ໃຫຍ່ກັບຕົວ “t” ນ້ອຍ.

“ໂຕມີຄວາມຄິດເຫັນຫຍັງກ່ຽວກັບຕົວອັກສອນເຫຼົ່ານີ້?” ໂຮມສຖາມ.

“ມັນເປັນຊື່ຂອງຜູ້ຂຽນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ຫຼື ບໍ່ກໍເປັນຕົວຂຶ້ນຕົ້ນຂອງຊື່.”

“ບໍ່ແມ່ນຈັກດີເລີຍ, ຕົວ “G” ກັບຕົວ “t” ແທນໃຫ້ກັບຄຳວ່າ: ‘Gesellschaft,’ ເຊິ່ງເປັນຄຳສັບ ‘ທຸລະກິດ ຫຼື ບໍລິສັດ’ ໃນພາສາເຢຍລະມັນ. ມັນຄືກັບທີ່ເຮົາໃຊ້ ‘Co.’ ສຳລັບ ‘Company’ ສ່ວນຕົວ ‘P’

that it means?”

“I have no information yet. It is never a good idea to make a theory before you have information. If you make a theory too soon, then you begin to change facts to fit your theory, instead of looking for a theory which fits the facts. But look at the note itself. What do you conclude from it?”

I carefully looked at the writing, and the paper upon which it was written.

“The man who wrote it was probably rich,” I remarked, doing my best to copy my friend’s way of thinking. “This paper must be expensive. It is a strange paper, indeed.”

“Strange – that is the very word,” said Holmes. “It is not an English paper at all. Hold it up to the light.”

I did so, and saw in the paper a large “E” with a small “g,” a “P,” and a large “G” with a small “t.”

“What do you think of that?” asked Holmes.

“The name of the writer, no doubt; or rather, the first letters of his name.”

“Not at all. The ‘G’ with the small ‘t’ stands for ‘Gesellschaft,’ which is the German word for ‘business’ or ‘company.’ It is like when we use ‘Co.’ to say ‘Company.’ The ‘P,’ of course,

ແມ່ນອນວ່າແທນໃຫ້ກັບ 'Paper'. ສໍາລັບຕົວ 'Eg' ເຮົາລອງມາເບິ່ງປຶ້ມທີ່ກ່ຽວກັບທຸລະກິດ ໃນຍຸຣົບກ່ອນ." ລາວເອົາປຶ້ມຫົວໜ້າສີນໍ້າ ຕານລົງມາ, ນີ້ເດຄີຄໍາວ່າ: 'Egria' ມັນຢູ່ໃນ ໂບຮີເມຍ, ເປັນເມືອງໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ພາສາ ເຢຍລະມັນ ເຊິ່ງຢູ່ບໍ່ໄກ

ຈາກປະເທດເຢຍລະມັນ. ຢູ່ໃນປຶ້ມຂຽນໄວ້ວ່າ: "ເປັນທີ່ໜ້າສັງເກດ ເພາະມີບໍລິສັດ ຜະລິດເຈ້ຍຫຼາຍບໍລິສັດ." ຮາ ຮາ! ເພື່ອນເອີຍ, ໂຕມີຄວາມເຫັນແນວໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້? ແວວ ຕາຂອງລາວສະຫວ່າງຂຶ້ນ.

"ເຈ້ຍນີ້ຖືກຜະລິດຂຶ້ນໃນ ໂບຮີເມຍ," ຂ້ອຍເວົ້າ.

"ແມ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ແລະ ຜູ້ຂຽນກໍເປັນຄົນເຢຍລະມັນ, ໂຕຈິດຂໍ້ຄວາມອັນແປກໆໃນປະໂຫຍກນັ້ນໄວ້ແຕ່ 'ລາຍລະອຽດຂອງເຈົ້າພວກເຮົາໄດ້ມາຈາກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າດີ.' ຄົນຝຣັ່ງບໍ່ໜ້າຈະຂຽນແບບນັ້ນ, ຄົນຝຣັ່ງກໍຄືກັບຄົນອັງກິດ ມັກຈະໃຊ້ຄໍາກິລິຍາໃນໃຈກາງຂອງປະໂຫຍກ. ມີແຕ່ຄົນເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ໃຊ້ຄໍາກິລິຍາໄວ້ທ້າຍປະໂຫຍກ. ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ກໍເພື່ອຈະຄົ້ນຫາວ່າ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງການຂອງຄົນເຢຍລະມັນຜູ້ທີ່ຂຽນລົງ

stands for 'Paper.' Now for the 'Eg.' Let us glance at our book of businesses in Europe." He took down a heavy brown book. "Here we are:

Egria. It is in Bohemia, a German-speaking country not far from Germany. The book says it is 'Remarkable for its many paper-making companies.' Ha, ha, my boy, what do you make of that?" His eyes got brighter.

"So the paper was made in Bohemia," I said. "Exactly. And the man who wrote the note is a German. Do you note the unusual way he wrote one sentence – 'This description of you we have from all people received.' A Frenchman could not have written that. Frenchmen, like Englishmen, put their verbs in the middle of their sentences. It is only the Germans who put their verbs at the end of their sentences. All that remains, therefore, is to discover what is wanted by this German who

ເຈ້ຍໃບນີ້ ແລ້ວສິ່ງມາແຕ່ ໂບຮີເມຍ ແລະ ລາວຍັງຈະໃສ່ໜ້າກາກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາ ເຫັນໃບໜ້າຂອງລາວ. ພໍດີລາວມາເຖິງທີ່ ນີ້ແລ້ວລະ, ບໍ່ດົນເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຢ່າງຊັດ ເຈນ.”

ຂະນະທີ່ລາວກຳລັງເວົ້າຢູ່ ກໍ່ໄດ້ຍິນ ສຽງບາດຕີນມ້າປະສານກັບສຽງລີ້ລົດ ຢຽບໃສ່ຫີນດັງມາແຕ່ທາງນອກ ຖ້ວມາ ກໍ່ມີສຽງກະດົງດັງຂຶ້ນ.

“ພັງຈາກສຽງແລ້ວຕ້ອງແມ່ນມ້າສອງ ໂຕ,” ລາວເວົ້າ, “ແມ່ນແລ້ວ,” ລາວເວົ້າຕໍ່ ແລະ ເບິ່ງອອກໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ, “ເປັນ ລົດທຽມມ້າຄັນນ້ອຍ ແລະ ມີມ້າທີ່ສວຍ ງາມສອງໂຕ, ແຕ່ລະໂຕໜ້າຈະມີລາຄາ ເຖິງ 150 ປອນ; ວັດສັນ, ຈະມີເງິນຫຼາຍ ໃນຄະດີນີ້ ຖ້າບໍ່ມີສິ່ງອື່ນອີກ.”

“ເຮົາຄິດວ່າເຮົາຈະຕ້ອງກັບແລ້ວລະ ໂຮມສ.”

“ຍ່າເລີຍ ດ້ອກເຕີ, ຢູ່ທີ່ນີ້ແຫຼະ, ວຽກ ນີ້ຈະບໍ່ສຳເລັດຖ້າບໍ່ມີໂຕ. ຮັບປະກັນໄດ້ ເລີຍວ່າເລື່ອງນີ້ຕ້ອງເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນ ໃຈຫຼາຍ, ຖ້າພາດໄປກໍ່ຈະເສຍດາຍ ລ້າໆ.”

“ແຕ່ວ່າແຂກຂອງໂຕ...”

“ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ເຮົາອາດຈະຕ້ອງ ການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກໂຕ ແລະ ລາວ ກໍ່ເຊັ່ນກັນ. ລາວມາຮອດແລ້ວ, ນັ່ງລົງຕັ້ງ ຫີ້ນແຫຼະ ດ້ອກເຕີ ແລ້ວຕັ້ງໃຈພັງໃຫ້ດີ.”

ສຽງບາດຕີນໜັກໆຊ້າໆ ທີ່ໄດ້ຍິນມາ ແຕ່ທາງລຸ່ມ ຢຸດຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູຫັ້ນທີ່ ແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງເຄາະປະຕູ.

“ເຂົ້າມາທາງໃນໂລດ!” ໂຮມສເຊີນ.

writes on paper from Bohemia and who wishes to wear a mask so that we won't see his face. And here he comes, I believe. We will soon know for sure.”

As he spoke there was the sharp sound of horses' feet and of wheels rubbing against the stones outside, followed by a sharp ring of the bell.

“A pair of horses, by their sound,” he said. “Yes,” he went on, looking out the window. “A nice little car and a pair of beautiful horses. They would cost 150 pounds each. There's money in this case, Watson, if there is nothing else.”

“I think that I had better go, Holmes.”

“Not a bit, Doctor. Stay where you are. I am lost without you. And this promises to be interesting. It would be sad to miss it.”

“But your client—”

“Never mind him. I may want your help, and so may he. Here he comes. Sit down in that chair, Doctor, and give us your best attention.”

A slow and heavy step, which had been heard in the hall, stopped immediately outside the door. Then we heard someone at the door.

“Come in!” said Holmes.

ຜູ້ຊາຍທີ່ເຂົ້າມາມີຄວາມສູງບໍ່ຕໍ່າ
ກວ່າທຶກຟຸດກັບທຶກນີ້ວ, ເປັນຄົນເອິກ
ໃຫຍ່ ແລະ ເບິ່ງແຂງແຮງດີ; ເຄື່ອງນຸ່ງ
ຂອງລາວມີລາຄາແພງ ແຕ່ເບິ່ງມັນມີ
ລົດນິຍົມຕໍ່າໃນອັງກິດ. ເສື້ອຄຸມສີຟ້າ
ແກ່ປົກຫຸ້ມຢູ່ເທິງບ່າ ມີເສັ້ນສີແດງພາດ
ຕິດຈອດຢູ່ທີ່ຄໍ ແລະ ມີກະດຸມສີແດງຮຸ່ງ
ຕິດໄວ້; ມີຂອງລາວຈັບໝວກຢູ່ ຂະນະ
ທີ່ໃບໜ້າສ່ວນເທິງຫຸ້ມໄວ້ດ້ວຍໜ້າກາກ
ສີດຳ, ລາວຕ້ອງຫາກໍ່ຍູ້ໜ້າກາກຂຶ້ນ
ກ່ອນເຂົ້າມາໃນຫ້ອງນີ້ ເພາະວ່າມີຂອງ
ລາວຍັງຍົກຢູ່ຕອນທີ່ລາວເຂົ້າມາໃນ
ຫ້ອງ. ເບິ່ງຈາກໃບໜ້າແລ້ວ ລາວຈະ
ຕ້ອງເປັນບຸກຄົນສຳຄັນ, ເປັນບຸກຄົນທີ່
ຫວັງໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດຕາມທີ່ລາວເວົ້າ.
ເບິ່ງລາວເປັນຄົນທີ່ບໍ່ປ່ຽນໃຈແບບ
ງ່າຍໆ.

“ເຈົ້າໄດ້ອ່ານຂໍ້ຄວາມຂອງຂ້ອຍແລ້ວ
ແມ່ນບໍ່?” ລາວຖາມດ້ວຍນ້ຳສຽງທີ່ຂຶງ
ຂັງ ແລະ ເປັນສຽງຄົນເຢຍລະມັນຢ່າງ
ຊັດເຈນ, “ຂ້ອຍບອກເຈົ້າແລ້ວວ່າຂ້ອຍ
ຈະມາພົບ,” ລາວເບິ່ງໄປ-ມາລະຫວ່າງ
ພວກເຮົາສອງຄົນ ເບິ່ງແລ້ວບໍ່ຄ່ອຍແນ່
ໃຈວ່າຈະເວົ້າກັບໃຜດີ.

“ກະລຸນານັ່ງລົງກ່ອນ,” ໂຮມສບອກ,
“ນີ້ແມ່ນເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ດ້ອກເຕີ ວັດ
ສັນ ຜູ້ທີ່ມັກຈະມາຊ່ວຍເລື່ອງຄະດີ
ຕ່າງໆຂອງຂ້ອຍເປັນບາງຄັ້ງຄາວ. ບໍ່ຮູ້
ວ່າທ່ານຈະໃຫ້ຂ້ອຍເອີ້ນວ່າແນວໃດດີ?”

“ເຈົ້າຈະເອີ້ນຂ້ອຍວ່າ ເຄົ້າ ວອນ
ແຄຣມ ກໍ່ໄດ້, ຂ້ອຍເປັນຕົວແທນຂອງ
ພະລາຊາ ແຫ່ງ ໂບຮີເມຍ. ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າ

A man entered who was at least six
feet six inches tall, with a wide, strong
chest. His clothes were rich in a way
which would, in England, seem to
be in bad taste. The deep blue cloth
which was thrown over his shoulders
was lined with flame-colored cloth and
joined at the neck with a single, bright
red stone. He carried a hat in his hand,
while across the upper part of his face
he had a black mask. He must have
just pushed up the mask before coming
into the room, for his hand was still
raised as he entered. From his face, he
appeared to be a man of importance, a
man who expected others to do as he
said. He did not look like a man who
changed his opinions easily.

“You had my note?” he asked with
a deep strong voice, clearly marked
with a German sound. “I told you that
I would call.” He looked from one to
the other of us, as if uncertain which
to speak to.

“Please take a seat,” said Holmes.
“This is my friend, Dr. Watson, who
is from time to time good enough to
help me in my cases. Whom have I the
honor to address?”

“You may address me as the Count
von Kramm, here to speak for the king
of Bohemia. I understand that this

ສຸພາບບູລຸດຜູ້ນີ້, ເພື່ອນຂອງເຈົ້າ, ເປັນຜູ້ທີ່ມີກຽດຕິຍົດ ເຊິ່ງຂ້ອຍພໍຈະໄວ້ວາງໃຈໄດ້ໃນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຢາກຈະລົມກັບເຈົ້າຕາມລຳພັງ.”

ຂ້ອຍຢືນຊັ້ນຈະອອກໄປ ແຕ່ໂຮມສຈັບແຂນຂ້ອຍໄວ້ ແລ້ວບອກໃຫ້ນັ່ງລົງຕັ້ງນັ້ນອີກ, “ຕ້ອງລົມກັບພວກເຮົາທັງສອງຄົນ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະບໍ່ມີການເຈລະຈາໃດໆ,” ໂຮມສເວົ້າ, “ເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງກໍໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າສຸພາບບູລຸດຜູ້ນີ້ ເໝືອນກັບເຈົ້າຈະເວົ້າກັບຂ້ອຍ.”

ທ່ານ ເຄົ້າ ວິກຫົວ, ລາວເວົ້າວ່າ: “ຄັນຊັ້ນ ຂ້ອຍຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າທັງສອງ ຈົ່ງເກັບໄວ້ເປັນຄວາມລັບເປັນເວລາເຖິງສອງປີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເລື່ອງນີ້ຈະບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ສຳລັບປະຈຸບັນນີ້ ມັນຄົງຈະບໍ່ໂພດເກີນໄປທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ນ້ຳໜັກແຫ່ງຄວາມສຳຄັນຂອງມັນ ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການປ່ຽນແປງໃນປະຫວັດສາດຂອງຊາວຍູຣົບເລີຍກໍ່ວ່າໄດ້.”

“ຂ້ອຍໃຫ້ສັນຍາ,” ໂຮມສເວົ້າ.

“ຂ້ອຍກໍ່ເຊັ່ນກັນ.”

“ຂ້ອຍຕ້ອງຂໍໂທດທີ່ໃສ່ໜ້າກາກມາ,” ແຂກແປກໜ້າຂອງເຮົາເວົ້າຕໍ່, “ບຸກຄົນສຳຄັນຜູ້ທີ່ຈ້າງຂ້ອຍມາ ປາຖະໜາບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຂ້ອຍ ແລະ ຂ້ອຍຂໍສາລະພາບເລີຍວ່າ ຊື່ທີ່ຂ້ອຍໃຊ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ແມ່ນຊື່ແທ້ຂອງຂ້ອຍ.”

“ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈດີໃນເລື່ອງນີ້,” ໂຮມສເວົ້າຢ່າງຈິງຈັງ.

“ຄະດີນີ້ເປັນຄະດີທີ່ລະອຽດລະອໍແທ້ໆ

gentleman, your friend, is a man of honor, whom I may trust with a matter of the greatest importance. If not, I would like to talk with you alone.”

I rose to go, but Holmes caught me by the arm and pushed me back into my chair. “It is both, or none,” he said. “You may say before this gentleman anything that you may say to me.”

The Count nodded. “Then I must begin,” he said, “by asking you both to keep this a complete secret for two years; at the end of that time the matter will be of no importance. At the present time it is not too much to say that it is of such weight, it may change the course of European history.”

“I promise,” said Holmes.

“And I.”

“I am sorry to appear in this mask,” went on our strange visitor. “The important person who pays me wishes that I be unknown to you, and I may admit at once that the name by which I have just called myself is not actually my own.”

“I already understood that,” said Holmes dryly.

“This case is very delicate, and we

ແລະ ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຮັດໄດ້ ເພື່ອຢຸດຕິສິ່ງທີ່ອາດຈະກາຍເປັນເລື່ອງກ່າວຂວັນນິນທາອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ເປັນຄວາມສ່ຽງສູງຕໍ່ກຽດຕິຍົດຂອງຕະກຸນກະສັດແຫ່ງຍູຣົບ. ເວົ້າໃຫ້ເຂົ້າໃຈງ່າຍໆກໍ່ຄື ເລື່ອງນີ້ພົວພັນເຖິງລາດຊະວົງ ອອມສຕາຍ, ເຊິ່ງເປັນກະສັດແຫ່ງ ໂບຮີເມຍ.”

“ເລື່ອງນັ້ນຂ້ອຍເຂົ້າໃຈດີ,” ໂຮມສ ເວົ້າພ້ອມທັງເຮັດຕົວສະບາຍໆຢູ່ກັບຕັ້ງອີ້ແລ້ວຫຼັບຕາ.

ແຂກຂອງເຮົາເຫຼືອກຕາເບິ່ງຜູ້ຊາຍທີ່ມີສີໜ້າກຽດຄ້ານເຫງົາມອນ, ຜູ້ທີ່ລາວຮູ້

must do everything we can to stop what might grow to be a great scandal and seriously risk the honor of one of the royal families of Europe. To speak plainly, the matter involves the great House of Ormstein, the kings of Bohemia.”

“I already understood that, as well,” said Holmes, making himself comfortable in his chair and closing his eyes.

Our visitor glanced with some apparent surprise at the loafing,

ມາວ່າເປັນນັກສືບສະຫຼຽວສະຫຼາດທີ່ສຸດ
ໃນຍຸຣົບ ດ້ວຍສີໜ້າແປກໃຈຢ່າງເຫັນໄດ້
ຊັດເຈນ. ໂຮມສຄ່ອຍງົມຕາຂຶ້ນອີກຄັ້ງ
ແລ້ວເບິ່ງໄປທີ່ແຂກຮ່າງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ.

“ຖ້າພະອົງຈະກະລຸນາອະທິບາຍກໍລະ
ນີນີ້ເອງ,” ໂຮມສຕັ້ງຂໍ້ສັງເກດ, “ຂ້ອຍ
ອາດຈະຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ດີກວ່ານີ້.”

ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນລຸກຂຶ້ນປຸບປັບຈາກຕັ້ງ
ແລ້ວຢ່າງໄປ-ມາຕາມຫ້ອງດ້ວຍສີໜ້າບໍ່
ສະບາຍໃຈ, ຈາກນັ້ນລາວກໍຈົກໜ້າກາກ
ອອກ ແລ້ວໂຍນລົງພື້ນຫ້ອງ, “ເຈົ້າເຂົ້າໃຈ
ຖືກຕ້ອງແລ້ວ,” ລາວເວົ້າຂຶ້ນຢ່າງແຮງ,
“ຂ້ອຍເອງຄືກະສັດ ແລ້ວເປັນຫຍັງຂ້ອຍ
ຕ້ອງມາປົກປັດຕິວເອງແບບນີ້?”

“ແມ່ນຫຍັງກັນ?” ໂຮມສອຸທານຂຶ້ນ,
“ກ່ອນທີ່ພະອົງເວົ້າອອກມາ ຂ້ອຍກໍສັງ
ຫອນໃຈຢູ່ແລ້ວວ່າ ຂ້ອຍກໍາລັງເວົ້າກັບ
ກະສັດແຫ່ງ ໂບຮີເມຍ ຢູ່.”

“ແຕ່ເຈົ້າຄົງຈະເຂົ້າໃຈ,” ແຂກແປກໜ້າ
ຂອງເຮົາເວົ້າ ພ້ອມທັງນັ່ງລົງອີກຄັ້ງ
ແລ້ວໃຊ້ມືທັງສອງລຸບໃບໜ້າບ່ອນທີ່ໜ້າ
ກາກເຄີຍຕິດຢູ່, “ເຈົ້າຄົງຈະເຂົ້າໃຈວ່າ
ຂ້ອຍບໍ່ຊົມເຄີຍກັບການກະທຳແບບນີ້
ດ້ວຍຕົວເອງ, ຊ້ຳບໍ່ໜ້າມັນຍັງເປັນເລື່ອງ
ທີ່ລະອຽດລະອໍ ຈົນຂ້ອຍບໍ່ຢາກຈະໃຫ້
ຄົນອື່ນປະຕິບັດແທນ ໂດຍປາສະຈາກ
ການອ້າງອີງເຖິງອຳນາດຂອງຂ້ອຍ.
ຂ້ອຍມາຈາກ ໂບຮີເມຍ ໂດຍບໍ່ບອກໃຫ້
ໃຜຮູ້ ເພື່ອມາຂໍຄຳປຶກສາຈາກເຈົ້າ.”

“ຄັນຂຶ້ນກໍຊ່ວຍກະລຸນາຖາມມາໄດ້
ເລີຍ,” ໂຮມສເວົ້າພ້ອມທັງຫຼັບຕາລົງອີກ
ຄັ້ງ.

sleepy-looking figure of the man who,
no doubt, he had been told was the
best detective in Europe. Holmes
slowly opened his eyes again and
looked at his big client.

“If your Majesty would please
explain your case,” he remarked, “I
would be better able to help you.”

The man jumped from his chair and
walked up and down the room with a
very unhappy look on his face. Then
he tore the mask from his face and
threw it on the floor. “You are right,”
he cried; “I am the King. Why should
I try to hide it?”

“Why, indeed?” said Holmes. “Even
before Your Majesty spoke, I knew
that I was addressing the King of
Bohemia.”

“But you can understand,” said our
strange visitor, sitting down once more
and putting his hand to his face where
the mask had sat, “you can understand
that I am not used to doing such busi-
ness in my own person. Yet the matter
was so delicate that I could not give it
to anyone else without putting myself
in his power. I have come from Bohe-
mia, without telling a single person, in
order to ask for your advice.”

“Then, please ask,” said Holmes,
shutting his eyes once more.

“ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າ ປະມານຫ້າປີຜ່ານມານີ້ ໃນລະຫວ່າງການໄປຢ້ຽມຢາມ ວໍຊໍເປັນເວລາຫຼາຍມື້ ຂ້ອຍໄດ້ພົບກັບ ໄອຣິນແອດເລີ, ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກຊື່ນີ້ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.”

“ດ້ອກເຕີ, ໂຕຊ່ວຍກວດເບິ່ງລາຍຊື່ຂອງນາງ ໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງເຮົາແດ່,” ໂຮມສ ບອກຂະນະທີ່ຕາຂອງລາວຍັງປິດຢູ່. ເປັນເວລາຫຼາຍປີທີ່ລາວເກັບບັນທຶກເລື່ອງລາວຈາກໜັງສືພິມ ກ່ຽວກັບປະເດັນທີ່ລາວຄິດວ່າ ມີໃດມື້ໜຶ່ງອາດຈະເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈ ໄວ້ເປັນພັນໆ ເລື່ອງ. ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະລະບຸຊື່ແຕ່ລະປະເດັນ ຫຼື ຊື່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ເຊິ່ງລາວບໍ່ສາມາດຊອກຂໍ້ມູນໄດ້ໂດຍທັນຕາ. ບໍ່ດົນຂ້ອຍກໍຄົ້ນພົບຊື່ວະປະຫວັດຂອງນາງ ສອດຢູ່ລະຫວ່າງປະຫວັດຂອງນັກແຕັມຄົນຝຣັ່ງ ຜູ້ທີ່ແຕັມຮູບໂດຍໃຊ້ແຕ່ສີຂຽວ ແລະ ປະຫວັດຂອງຜູ້ທີ່ຂຽນເລື່ອງສິ້ນ ກ່ຽວກັບປາໃນທະເລເລິກ.

“ໃຫ້ຂ້ອຍຄິດເບິ່ງກ່ອນ,” ໂຮມສເວົ້າ, “ຮິມ! ເກີດຢູ່ອາເມລິກາ ໃນປີ 1858, ເປັນນັກຮ້ອງ, ໃນວໍຊໍ ແມ່ນແລ້ວ! ນາງເປັນນັກຮ້ອງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນລອນດອນ ແມ່ນແລ້ວ! ພະອົງເອີຍ, ຄືດັ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈມັນມີການພົວພັນຂອງຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ ດ້ວຍການຂຽນຈິດໝາຍຫນາໆ ຕາມທີ່ພະອົງເວົ້າຫຼາຍກວ່າທີ່ພະອົງຄວນເຮັດ

“The facts are these: Some five years ago, during a long visit to the city of Warsaw, I met Irene Adler. The name is no doubt known to you.”

“Kindly look her up in my papers, Doctor,” said Holmes without opening his eyes. For many years he had been keeping thousands of newspaper stories about subjects that might one day be of interest. It was difficult to name a subject

or a person on which he could not at once give information. Very soon, I found her life story, between that of a French artist who painted using only the color green, and that of a man who had written a short book about the deep-sea fishes.

“Let me see!” said Holmes. “Hmm! Born in America in the year 1858. A singer, in Warsaw – yes! Stopped working as a singer – ha! Living in London – quite so! Your Majesty, as I understand, became involved with this young person, wrote her some letters in which you said more than

ແລະ ຕອນນີ້ພະອົງຕ້ອງການຈິດໝາຍ ເຫຼົ່ານັ້ນຄືນມາ.”

“ຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວຂ້ອຍຈະເອົາກັບມາ ດ້ວຍວິທີໃດ?”

“ມີການແຕ່ງງານລັບໆບໍ່?”

“ບໍ່ເລີຍ.”

“ບໍ່ມີເອກະສານໃດໆເລີຍບໍ່?”

“ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ.”

“ຄັນຊັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວ ໃດດີ. ພະອົງຄົງຈະເປັນຫວ່າວ່າ ແມ່ຍິງ ຄົນນີ້ຈະຄຸກຄາມພະອົງດ້ວຍການນຳເອົາ ຈິດໝາຍນີ້ລົງໃນໜັງສືພິມ ຖ້າພະອົງບໍ່ ເອົາເງິນໃຫ້ນາງ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຫັນວ່າມັນ ຈະເປັນບັນຫາແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ຈະເປັນໄປ ໄດ້ບໍ່ຖ້າພະອົງພຽງແຕ່ເວົ້າວ່າ ພະອົງກັບ ນາງບໍ່ເຄີຍມີການພົວພັນກັນ ແລະ ອາດມີ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຂຽນຈິດໝາຍນັ້ນ ແລ້ວໃສ່ຊື່ ຂອງພະອົງລົງຊອງກໍ່ໄດ້?”

“ແຕ່ມັນແມ່ນລາຍມືຂອງຂ້ອຍຫັນເດ.”

“ບໍ່ເປັນຫຍັງ! ພະອົງບອກໄປເລີຍວ່າ ມີ ຄົນສຳເນົາລາຍມືຂອງພະອົງ.”

“ເຈ້ຍທີ່ໃຊ້ຂຽນແມ່ນເຈ້ຍຂອງຂ້ອຍ.”

“ພະອົງບອກໄປເລີຍວ່າ ມີຄົນເອົາເຈ້ຍ ນັ້ນຈາກພະອົງໄປ.”

“ມີຮູບຂອງຂ້ອຍຕິດຢູ່ຫີ້ນນຳອີກ.”

“ອາດມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຊື້ຮູບຂອງພະອົງໄປ ກໍ່ໄດ້.”

“ແຕ່ມັນເປັນຮູບທີ່ຂ້ອຍຖ່າຍກັບນາງ ໄດ້.”

“ໝົດກັນ! ຊ່າງໂຊກຮ້າຍແທ້ໆ.”

“ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຄິດຖີ່ຖ້ວນ, ຈັ່ງແມ່ນຂ້ອຍ ເປັນບ້າແທ້ໆ.”

you should have, and you now wish to get those letters back.”

“Exactly so. But how—”

“Was there a secret marriage?”

“None.”

“No papers?”

“None.”

“Then I fail to follow your Majesty. You are worried that this young person could threaten to show your letters to the newspapers unless you give her money. But I don’t see the problem. Couldn’t you just say they are not real, that you and she were never involved, and that someone else wrote the letters and put your name on them?”

“There is the writing.”

“No problem! You can say someone copied your writing.”

“They are written on my note-paper.”

“You can say someone took it from you.”

“My photograph is with them.”

“Anyone can buy your photograph.”

“We were both in the photograph.”

“Oh, dear! That is very bad!”

“I was not thinking well. I had lost all my senses.”

“ພະອົງໄດ້ສ້າງບັນຫາໃຫຍ່ໃຫ້ກັບຕົວເອງແລ້ວ.”

“ຕອນນັ້ນຂ້ອຍເປັນພຽງເຈົ້າຊາຍທຳມະດາອົງໜຶ່ງ, ຂ້ອຍຍັງບໍ່ທັນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແມ່ນແຕ່ດຽວນີ້ ອາຍຸຂ້ອຍຫາກໍ່ 30 ປີເທົ່ານັ້ນ.”

“ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເອົາຄືນມາໃຫ້ໄດ້.”

“ເຮົາໄດ້ພະຍາຍາມຫຼາຍເທື່ອແລ້ວ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ສຳເລັດ.”

“ພະອົງຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເງິນ, ຕ້ອງຊື້ເອົາມັນຄືນມາ.”

“ນາງຕ້ອງບໍ່ຂາຍງ່າຍໆ.”

“ຄັນຊັ້ນຕ້ອງລັກເອົາ.”

“ທ້າເທື່ອແລ້ວທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມລັກເອົາ, ມີຢູ່ສອງເທື່ອທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຈ້າງຄົນ ບຸກເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງນາງ, ອີກເທື່ອໜຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຄົ້ນເຄື່ອງຂອງນາງ ຕອນທີ່ນາງໄປທ່ຽວ ແລະ ອີກສອງເທື່ອພວກເຮົາຍຶດບັ້ນຕົວນາງ ແຕ່ກໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຜົນ.”

“ບໍ່ມີວິແດວຫຍັງເລີຍຫວ່ະ?”

“ບໍ່, ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ.”

“ໂຮມສຫົວຂຶ້ນ, “ມັນເປັນບັນຫາເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ,” ລາວເວົ້າ.

“ແຕ່ມັນເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ສຳລັບຂ້ອຍໄດ້,” ພະອົງຕອບ.

“ໂດຍຂ້າພ້ອມ, ມັນເປັນເລື່ອງໃຫຍ່, ແລ້ວນາງໄດ້ວາງແຜນເພື່ອເຮັດຫຍັງກັບຮູບນັ້ນບໍ່?”

“ເພື່ອທຳຮ້າຍ ແລະ ກ່າວຂວັນມິນທາຂ້ອຍແນ່ນອນ.”

“ແລ້ວນາງຈະເຮັດແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?”

“ຂ້ອຍກຳລັງຈະແຕ່ງງານ.”

“ເອີ, ຂ້າພ້ອມໄດ້ຍິນຂ່າວເຊັ່ນນັ້ນຄືກັນ.”

“You have made some serious problems for yourself.”

“I was only a prince then. I was young. Even now, I am still only 30.”

“We must get it back.”

“We have tried and failed.”

“Your Majesty must pay. It must be bought.”

“She will not sell.”

“Steal it, then.”

“Five times we have tried to steal it. Twice I have paid men to break into her house. Once we looked in her things when she traveled. Twice she has been stopped and searched. There has been no result.”

“No sign of it?”

“No. None.”

Holmes laughed. “It is quite a pretty little problem,” he said.

“But a very serious one to me,” replied the King.

“Very serious, indeed. And what does she plan to do with the photograph?”

“To hurt me. To cause a scandal.”

“But how?”

“I am about to be married.”

“So I have heard.”

“ສໍາລັບລູກສາວຂອງກະສັດແຫ່ງ
ສແກນດີເນເວຍ ເຈົ້າອາດຈະຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບ
ຄອບຄົວຂອງນາງແລ້ວ, ພຽງແຕ່ຄວາມສົງ
ໄສໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບອະດີດຂອງຂ້ອຍ ອາດ
ຈະນໍາມາເຊິ່ງຈຸດຈົບຂອງການແຕ່ງງານ
ໄດ້.”

“ແລ້ວ ໄອຣິນ ແອດເລີ ເດ?”

“ນາງຊຶ່ງຈະສົ່ງຮູບນັ້ນໄປໃຫ້ພວກເຂົາ
ແລະ ນາງກໍ່ຈະເຮັດແທ້ໆ, ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າ
ນາງຈະຕ້ອງເຮັດແນວນັ້ນ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກແມ່
ຍິງຄົນນີ້ພໍ, ຈິດໃຈຂອງນາງແຂງປານເຫຼັກ
ກ້າ, ນາງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສວຍງາມທີ່ສຸດ
ແລະ ມີຈິດໃຈທີ່ເຂັ້ມແຂງປານຜູ້ຊາຍ; ຖ້າ
ຂ້ອຍແຕ່ງງານກັບແມ່ຍິງຄົນອື່ນ ນາງຕ້ອງ
ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ, ນາງຈະຕ້ອງເຮັດແນ່
ນອນ.”

“ພະອົງແນ່ໃຈບໍ່ ວ່ານາງບໍ່ໄດ້ສົ່ງຮູບນັ້ນ
ໄປເທື່ອ?”

“ແນ່ໃຈ.”

“ແລ້ວເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງຄິດແບບນັ້ນ?”

“ເພາະນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ ນາງຈະສົ່ງຮູບນັ້ນ
ໄປ ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຮົາມີການປະກາດຂ່າວ
ແຕ່ງງານ ແລະ ນັ້ນກໍ່ຈະແມ່ນພາຍໃນສາມ
ມື້ນີ້.”

“ໂອ, ພວກເຮົາຍັງມີເວລາຢູ່ອີກສາມມື້,”
ໂຮມສເວີ້າ, “ນັບວ່າໂຊກດີແລ້ວ ດຽວນີ້ຂ້າ
ນ້ອຍຍັງມີເລື່ອງອື່ນອີກໜຶ່ງ ຫຼື ສອງເລື່ອງ
ສໍາຄັນທີ່ຕ້ອງໄປເບິ່ງ. ຕອນນີ້ພະອົງພັກຢູ່
ລອນດອນແມ່ນບໍ່?”

“ແມ່ນແລ້ວ, ເຈົ້າຈະພົບຂ້ອຍໄດ້ທີ່ໂຮງ
ແຮມ ແລງແຮມ ໃນນາມຂອງ ເຄົ້າ ວອນ
ແຄຣມ.”

“To the daughter of the King of
Scandinavia. You may know about
her family. Any doubt as to my past
would bring the matter to an end.”

“And Irene Adler?”

“Threatens to send them the
photograph. And she will do it. I
know that she will do it. You do
not know her, but she has a soul of
steel. She has the face of the most
beautiful of women, and the mind
of the strongest of men. Rather
than let me marry another woman,
she would do anything – anything
at all.”

“You are sure that she has not
sent it yet?”

“I am sure.”

“And why?”

“Because she has said that she
would send it on the day when we
made public our plan to marry. That
will be in three days.”

“Oh, so we have three days yet,”
said Holmes. “That is very good, as
I have one or two matters of impor-
tance to look into just at present.
Your Majesty will, of course, stay in
London for the present?”

“Certainly. You will find me at the
Langham Hotel under the name of
the Count Von Kramm.”

“ຄັນຂຶ້ນຂ້ານ້ອຍຈະສິ່ງຂ່າວຫາພະອົງ
ເພື່ອລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າຂອງພວກເຮົາ.”

“ກະລຸນາຮັບດຳເນີນການ, ຂ້ອຍກັງວົນ
ກັບເລື່ອງນີ້ໄດ້.”

“ແລ້ວເລື່ອງເງິນເດ?”

“ໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງ
ການໂລດ.”

“ໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍ
ຕ້ອງການຫວ່ະ?”

“ຂ້ອຍຈະບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ເລີຍວ່າ ຂ້ອຍຍິນ
ດີສະຫຼະເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງອານາຈັກ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້
ຮູບນັ້ນຄືນມາ.”

“ແລ້ວຄ່າໃຊ້ຈ່າຍການດຳເນີນການເດ?”

ພະລາຊາເອົາກະເປົາໜັກໆອອກມາວາງ
ໄວ້ເທິງໂຕະ.

“ໃນກະເປົານີ້ມີພຽງຄຳຄິດເປັນເງິນສາມ
ຮ້ອຍປອນ ແລະ ເປັນທະນາບັດອີກເຈັດ
ຮ້ອຍປອນ,” ພະອົງເວົ້າ.

“ໂຮມສຂຽນຈຳນວນເງິນທີ່ສະເໜີໃຫ້ ລົງ
ໃນເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງຈາກປຶ້ມບັນທຶກຂອງລາວ
ແລ້ວກໍ່ຍື່ນໃຫ້ພະອົງ.

“ແລ້ວທີ່ຢູ່ຂອງແມ່ຍິງຄົນນັ້ນເດ?” ໂຮມສ
ຖາມ.

“ນາງພັກຢູ່ໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ, ຖະໜົນ
ຮີເວີຊາຍ, ເຊັນຈອນສ ວູດ.”

ໂຮມສບັນທຶກໄວ້, “ອີກໜຶ່ງຄຳຖາມ,” ລາວ
ເວົ້າ, “ຮູບດັ່ງກ່າວເປັນຮູບໃສ່ກະເປົາບໍ່ ຫຼື ມີ
ຂະໜາດໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນ?”

“ມັນເປັນຮູບໃຫຍ່.”

“ຄັນຂຶ້ນລາຕີສະວັດ ພະອົງ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອ
ວ່າ ບໍ່ດົນພວກຂ້ານ້ອຍຈະມີຂ່າວດີມາໃຫ້ພະ
ອົງ. ລາຕີສະວັດ ວັດສັນ,” ລາວເວົ້າອີກຕື່ມ

“Then I shall drop you a line to
let you know how we are doing.”

“Please do so. I will be worried.”

“Then, as to money?”

“Spend whatever you need to
spend.”

“Whatever I need?”

“I tell you that I would give
half of my kingdom to have that
photograph.”

“And for present costs?”

The King took a heavy bag and
laid it on the table.

“There are three hundred pounds
in gold and seven hundred pounds
in notes,” he said.

Holmes wrote the amount
received on a piece of paper from
his notebook and handed it to the
King.

“And the woman’s address?” he
asked.

“She is at the Brian Hotel, River-
side Street, St. John’s Wood.”

Holmes took a note of it. “One
other question,” he said. “Was the
photograph pocket-sized, or large?”

“It was large.”

“Then, good night, your Majesty,
and I trust that we shall soon have
some good news for you. And
good night, Watson,” he added,

ຂະນະທີ່ລົດມ້າແຂກຂອງເຮົາ ຜູ້ເຊິ່ງ
ເປັນກະສັດ ພວມແລ່ນໄປຕາມຖະໜົນ.
“ມື້ອື່ນຕອນທ່ຽງເວລາສາມໂມງ ຖ້າໂຕ
ສະດວກມາຫາ ເຮົາຢາກລົມໂຕກ່ຽວກັບ
ເລື່ອງລາວນ້ອຍໆນີ້.”

* * *

ເວລາບ່າຍສາມໂມງ ຂ້ອຍໄດ້ມາຮອດຖະ
ໜົນ ເບເກີ ແຕ່ໂຮມສຍັງບໍ່ທັນກັບມາ
ບ້ານ. ເຈົ້າຂອງບ້ານບອກຂ້ອຍວ່າ ລາວ
ອອກຈາກບ້ານໄປຕັ້ງແຕ່ແປດໂມງປາຍ
ໜ້ອຍໜຶ່ງຕອນເຊົ້ານີ້. ຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ຂ້າງ
ເຕົາໄຟ ກະວ່າຈະລໍຖ້າລາວ ແຕ່ຢ້ານວ່າ
ມັນອາດຈະດົນ, ຂ້ອຍສົນໃຈໃນເລື່ອງ
ການສືບສວນຂອງລາວຢ່າງເລິກເຊິ່ງ
ແລ້ວ ແມ່ນວ່າມັນຈະບໍ່ມີຄວາມແປກປະ
ຫຼາດ ໃນທາງດຽວກັນກັບເລື່ອງຄະດີທີ່
ຂ້ອຍເຄີຍຂຽນມາແລ້ວສອງເທື່ອ ແຕ່ຄົງ
ເປັນເພາະວ່າ ລູກຄວາມຂອງລາວເປັນ
ກະສັດ ເລີຍເຮັດໃຫ້ຄະດີນີ້ເປັນຄະດີທີ່ພິ
ເສດ.

ຈົນເກືອບຮອດສີ່ໂມງຈຶ່ງເຫັນປະຕູ
ເປີດອອກ, ມີຜູ້ຊາຍແຕ່ງຕົວບໍ່ຮຽບຮ້ອຍ,
ໃບໜ້າແດງເພາະດື່ມເຫຼົ້າ ຢ່າງເຂົ້າມາໃນ
ຫ້ອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບ
ຄວາມສາມາດອັນປະຫຼາດໃຈ ໃນການ
ປະກົດຕົວຂອງເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ແຕ່
ຂ້ອຍຍັງໄດ້ເບິ່ງເຖິງສາມເທື່ອຈຶ່ງແນ່ໃຈວ່າ
ນັ້ນແມ່ນ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສແທ້ໆ. ລາວເຂົ້າ
ໄປໃນຫ້ອງໂດຍບາສະຈາກການສົ່ງສັນ
ຍານໃດໆກັບຂ້ອຍ. ອີກຫ້ານາທີຖ້ວນມາ
ລາວກໍ່ອອກຈາກຫ້ອງມາ ແລະ ແຕ່ງຕົວ
ດີໆ ໜ້ານັບຖືເຊັ່ນເຄີຍ. ມືຂອງລາວຈຶກຢູ່

as the wheels of the royal car rolled
down the street. “If you will be good
enough to come tomorrow afternoon
at three o’clock I would like to talk
about this little matter with you.”

* * *

At exactly three o’clock I was at
Baker Street, but Holmes had not
yet returned. The owner told me
that he had left the house shortly
after eight o’clock in the morning. I
sat down near the fire, planning to
wait for him, however long he might
be. I was already deeply interested
in his investigation, for, though it
was not strange in the same way as
the two crimes that I have already
written about, still, the fact that his
client was a king made this case very
special.

It was almost four o’clock before
the door opened, and a badly dressed
man, with his face red from drinking,
walked into the room. Although I
was quite used to my friend’s surpris-
ing ability to change his appearance,
I had to look three times before I was
certain that it was indeed Sherlock
Holmes. With a nod he disappeared
into the bedroom. He came out five
minutes later, nicely dressed, as of
old. Putting his hands into his pock-

ໃນຖົງເສື້ອ ແລະ ຢຽດຂາອອກຢູ່ຂ້າງເຕົາໄຟ ແລ້ວກໍ່ຫົວຂຶ້ນຢ່າງເຕັມໃຈດົນສົມຄວນ.

“ເພື່ອນເອີຍ ສະໝຸກແທ້ໆ!” ລາວເວົ້າຂຶ້ນຢ່າງແຮງ ແລ້ວກໍ່ຫົວອີກຄັ້ງ, ຈາກນັ້ນກໍ່ນອນອີງເທິງລົງໃນຕັ້ງຢ່າງອິດເມື່ອຍອ່ອນເພຍ.

“ໂຕເປັນຫຍັງຫວ່ະ?”

“ກໍ່ມັນເປັນໜ້າຢາກຫົວແທ້ໆນັ້ນາ, ເຮົາແນ່ໃຈວ່າໂຕເດົາບໍ່ອອກດອກ ວ່າຕອນເຊົ້ານີ້ເຮົາໄປເຮັດຫຍັງມາ ແລະ ມັນຈົບລົງແບບໃດ.”

“ຈະໃຫ້ເຮົານຶກອອກໄດ້ຈັ່ງໃດ ແຕ່ເຮົາຂໍເດົາວ່າ ໂຕຕ້ອງໄປລັກຊອມເບິ່ງ ໄອຣິນແອດເລີ ມາແນ່ນອນ.”

“ໂຕເດົາຖືກແລ້ວ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຕາມມາຂ້ອນຂ້າງຜິດປົກກະຕິ. ຕອນເຊົ້ານີ້ເຮົາອອກຈາກບ້ານໄປແປດໂມງປາຍໜ້ອຍໜຶ່ງ, ແຕ່ຕົວຄືຊາວນາພວມຊືອອກໄປເຮັດວຽກ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ກັບມ້າທໍາຄວາມຮູ້ຈັກກັນ ແລະ ເຂົ້າກັນໄດ້ຢ່າງໄວວາ, ຖ້າໂຕໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຂົາ ໂຕຈະໄດ້ຮູ້ທຸກສິ່ງທີ່ໂຕຢາກຈະຮູ້. ບໍ່ດົນເຮົາກໍ່ຮູ້ວ່າໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ ຢູ່ໃສ, ມັນມີສວນຢູ່ທາງດ້ານຫຼັງ ແຕ່ທາງດ້ານໜ້າຕິດກັບຖະໜົນ; ເປັນຕຶກສູງສອງຊັ້ນ ແລະ ປະຕູໃສ່ກະແຈໄວ້ຢ່າງໜາແໜ້ນ; ມີຫ້ອງຮັບແຂກກວ້າງໃຫຍ່ຢູ່ທາງດ້ານຂວາ ແລະ ມີປ່ອງຢ້ຽມຍາວລົງເກືອບຮອດພື້ນຫ້ອງ; ທາງຫຼັງຫ້ອງນັ້ນບໍ່ມີຫຍັງເປັນທີ່ສັງເກດ ນອກຈາກມີປ່ອງຢ້ຽມທີ່ສາມາດເຂົ້າໄປໄດ້ຈາກຫຼັງຄາເບື້ອງຫຼັງ. ເຮົາຢ່າງເບິ່ງຮອບໆ ແລະ

ets, he stretched out his legs in front of the fire and laughed heartily for some minutes.

“Well, really!” he cried, and then he laughed again until he had to lie back, helpless, in the chair.

“What is it?”

“It’s quite too funny. I am sure you could never guess how I used my morning, or what I ended up doing.”

“I can’t imagine. I suppose that you have been carefully watching Miss Irene Adler.”

“Quite so; but what came next was rather unusual. I left the house a little after eight o’clock this morning, dressed as a farmer out of work. Men who work with horses quickly make friends with one another. If you are one of them, you will know all that there is to know. I soon found the Brian Hotel. It has a garden at the back, but the front comes right up to the road, two stories high. It has a strong lock on the door. There is a large living room on the right side, with long windows almost to the floor. Behind there was nothing remarkable, except that the hall window could be reached from the top of the house in back. I walked around it and looked at it closely

ສຳຫຼວດທຸກໆຈຸດທີ່ສຳຄັນ ແຕ່ກໍບໍ່ມີສິ່ງ
ອື່ນໃດເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈ.

“ຈາກນັ້ນເຮົາກໍ່ຄ່ອຍໆຍ່າງອອກມາ
ນອກທາງ ແລະ ເຫັນມີຫົນທາງນ້ອຍເສັ້ນ
ໜຶ່ງລຽບໄປຕາມກຳແພງຂອງສວນຕາມ
ທີ່ເຮົາຄາດໄວ້. ເຮົາໄດ້ຊ່ວຍຄົນລ້ຽງມ້າຂັດ
ຕູ້ຂົນມ້າ ແລະ ເພື່ອເປັນຄ່າຕອບແທນ
ພວກເຂົາເອົາເງິນໃຫ້ເຮົາໜ້ອຍໜຶ່ງ, ເບຍ
ແກ້ວໜຶ່ງ ແລະ ຂໍ້ມູນຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບ
ແອດເລີ ຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການຢາກຮູ້.
ພວກເຂົາຍັງໄດ້ບອກເຮົາຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວ
ກັບອີກຫົກຄົນທີ່ຢູ່ຕາມບ້ານໃກ້ເຮືອນ
ຄຽງ ທີ່ເຮົາມີຄວາມສົນໃຈໃນຕົວພວກເຂົາ
ບໍ່ໜ້ອຍ ແລະ ເຮົາກໍ່ຕ້ອງອົດທົນຟັງເລື່ອງ
ລາວຊີວິດຂອງພວກເຂົານຳອີກ.”

“ແລ້ວລາຍລະອຽດຂອງ ໄອຣິນ ແອດ
ເລີ ເປັນແນວໃດ?” ຂ້ອຍຖາມ.

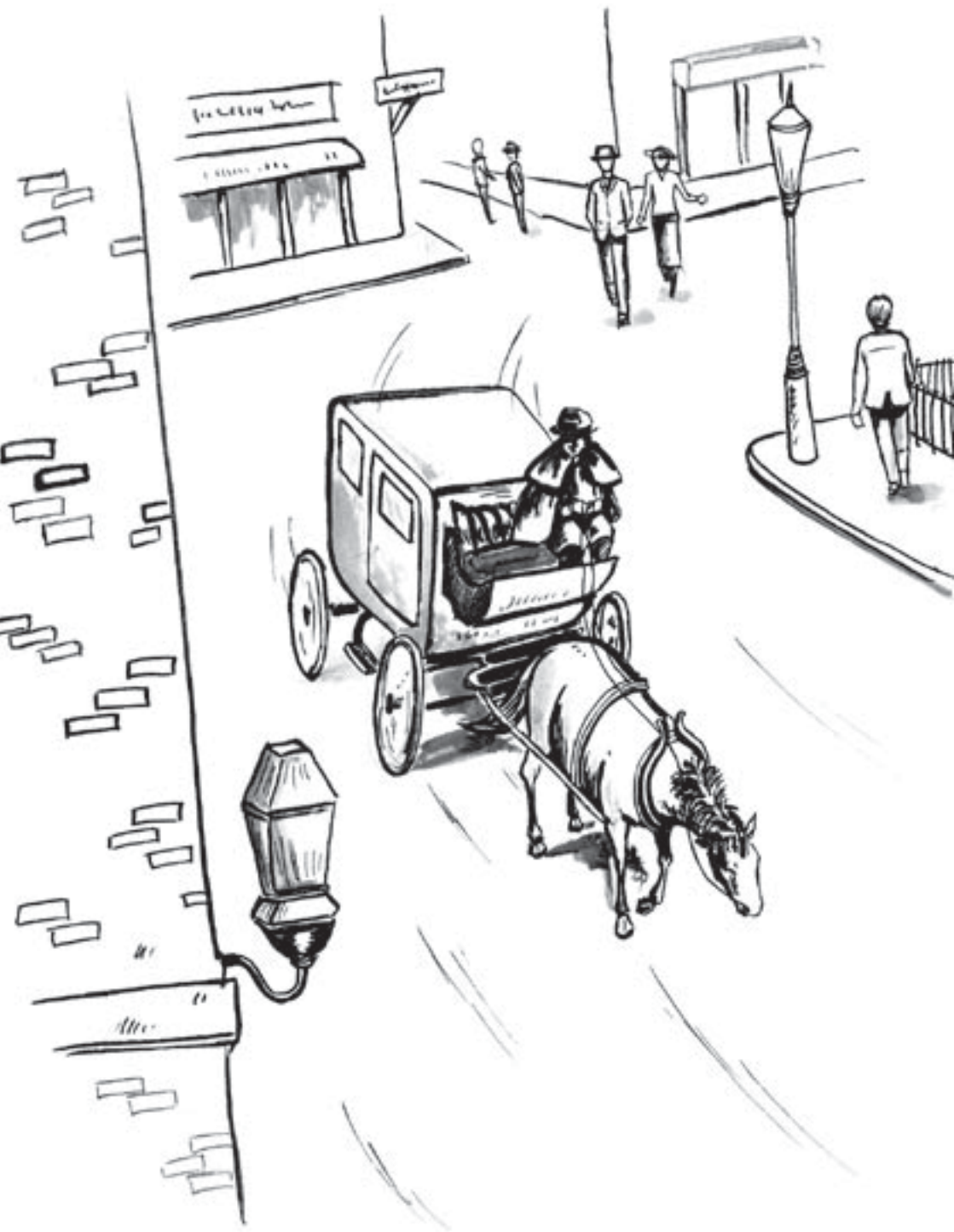
“ໂອ, ນາງກໍ່ປັ້ນຫົວພວກຜູ້ຊາຍແຖວໆ
ນັ້ນໄປໝົດຫິ້ນແຫຼະ. ນາງເປັນແມ່ຍິງທີ່ລະ
ອຽດອ່ອນ ແລະ ສວຍງາມທີ່ສຸດໃນໂລກ,
ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຕາມແຖວຖະໜົນ
ຮິເວີຊາຍ ຄິດຢູ່. ນາງໃຊ້ຊີວິດຢູ່ແບບ
ງຽບໆ, ມີອາຊີບຮ້ອງເພງ, ຂັບລົດອອກ
ຈາກບ້ານເວລາຫ້າໂມງທຸກມື້ ແລະ ກັບມາ
ບ້ານເພື່ອກິນເຂົ້າແລງໃນເວລາເຈັດໂມງ.
ນາງບໍ່ຄ່ອຍອອກຈາກບ້ານໃນເວລາອື່ນ
ນອກຈາກການໄປຮ້ອງເພງ; ມີຜູ້ຊາຍຄົນ
ໜຶ່ງມັກມາຫາທາງ ແລະ ກໍ່ໝັ່ນມາອີກ
ດ້ວຍ; ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນຜິວດຳ ແລະ
ເຈົ້າຊື່, ລາວມັກໄປຫາທາງບໍ່ໜ້ອຍກວ່າ
ໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ມື້ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນສອງຄັ້ງ. ລາວ
ຊື່ວ່າ ກອດເຟຣ ນິຕັນ. ເຮົາໄດ້ລົມກັບຄົນ

from every point of view, but without
noting anything else of interest.

“I then slowly walked down the
street and found, as I expected, a
smaller street that runs down along
one wall of the garden. I helped
the men rub down their horses. In
return, they gave me a little money,
a bottle of beer, and as much infor-
mation as I could desire about Miss
Adler. They also told me a great deal
about six other people in the neigh-
borhood in whom I was not in the
least interested, but whose life stories
I was forced to listen to.”

“And what of Irene Adler?” I
asked.

“Oh, she has turned all the men’s
heads down in that part. She is the
most delicate, beautiful thing on this
earth. That’s what every man on Riv-
erside Street thinks. She lives quietly,
still sings now and then, drives out at
five every day, and returns at exactly
seven o’clock for dinner. She rarely
goes out at other times, except when
she sings. She has only one man visit
her, but he visits quite often. He is
dark and handsome, never calls less
than once a day, and often twice.
His name is Mr. Godfrey Norton.
I talked to a man who had driven

ທີ່ຂັບລົດມ້າໄປສິ່ງລາວຢູ່ບ້ານມາແລ້ວເປັນສິບໆຄັ້ງ ແລ້ວເຮົາກໍ່ໄດ້ຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບຕົວລາວ. ເຫັນບໍ່ວ່າມັນມີປະໂຫຍດຫຼາຍສຳລັບໃດທີ່ໄປຮູ້ຈັກກັບຄົນຂັບລົດມ້າ ແລະ ໄດ້ຂໍ້ມູນຈາກພວກເຂົາ! ເມື່ອເຮົາໄດ້ຍິນທຸກຢ່າງທີ່ລາວບອກມາ ເຮົາກໍ່ລອງຢ່າງລຽບໄປ-ມາຕາມໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເພື່ອຄິດວາງແຜນການ.

“ຜູ້ຊາຍທີ່ຊື່ ກອດເຟຣ ນິຕັນ ຄົນນີ້ ຄືບຸກຄົນທີ່ສຳຄັນໃນເລື່ອງນີ້ຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນທີ່ພາໃຫ້ລາວມາຫານາງຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ? ໄອຣິນ ແອດເລີ ເປັນລູກຄວາມຂອງລາວບໍ່ ຫຼືວ່ານາງເປັນຄົນຮັກແບບລັບໆຂອງລາວກັນແທ້? ຖ້ານາງເປັນລູກຄວາມຂອງລາວ ນາງອາດຈະເອົາຮູບໃຫ້ລາວໄວ້ເພື່ອຄວາມປອດໄພ, ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຂົາພົວພັນກັນໃນທາງຊື່ສາວ ນາງອາດຈະເກັບຮູບນັ້ນໄວ້ກັບນາງເອງ ເຮົາຕ້ອງການຄຳຕອບໃຫ້ກັບຄຳຖາມນີ້. ປະເດັນນີ້ອາດຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ເຮົາຄວນຈະດຳເນີນການຢູ່ທີ່ໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ ຕໍ່ໄປ ຫຼື ຫັນກັບມາສົນໃຈຫ້ອງຂອງສຸພາບບູລຸດຄົນນັ້ນ. ມັນເປັນຈຸດທີ່ລະອຽດອ່ອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂອບເຂດຂອງການສືບສວນຂອງເຮົາ ກວ້າງຂວາງອອກກວ່າເກົ່າ. ເຮົາຍ້ານວ່າ ລາຍລະອຽດເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ໂຕໜ້າເປື້ອ ແຕ່ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຫຼົ້າບັນຫານັ້ນໆໃຫ້ໂຕໜັງ ວ່າໂຕພໍຈະເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງໄດ້ແດ່ບໍ່.”

“ເຮົາຕາມໂຕທັນສະບາຍ.” ຂ້ອຍຕອບ.

“ເຮົາກຳລັງຄິດຢູ່ວ່າ ຈະເຮັດແນວໃດດີກັບເລື່ອງນີ້ ພໍດີມີລົດຄັນໜຶ່ງແລ່ນເຂົ້າມາ

him home ten or twelve times, and knew all about him. See how useful it is to have a cab driver to give us information! When I had listened to all he had to tell, I began to walk up and down near the Brian Hotel once more, and to think over my plan.

“This Godfrey Norton was apparently an important person in the matter. What was the reason for his repeated visits? Was Irene Adler his client, or his secret lover? If she was his client, she had probably given him the photograph to keep it safe. But if they were involved as a couple, then she probably kept the photograph to herself. I needed an answer to this question. That would tell me whether I should keep doing my work at the Brian Hotel, or turn my attention to the gentleman’s rooms. It was a delicate point, and it made the field of my investigation wider. I fear that all these details bore you, but I have to let you see my little problems, if you are to understand everything.”

“I am following you closely,” I answered.

“I was still thinking the matter over when a cab drove up to the

ໃນໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ ແລະ ມີສຸພາບບູລຸດ
ຄົນໜຶ່ງໂດດອອກຈາກລົດ. ລາວເປັນຄົນ
ເຈົ້າຊູ້, ຜົມດຳ ແລະ ດັງແຫຼມຍາວດີ, ເຫັນ
ໄດ້ຊັດເຈນເລີຍວ່າ ລາວເປັນຄົນທີ່ເຮົາໄດ້
ຍິນມາ, ທ່າທາງຂອງລາວພ້າວພັ້ງທີ່ສຸດ,
ລາວຮ້ອງໃຫ້ຄົນຂັບລົດລໍຖ້າ ແລ້ວຍ່າງ
ຜ່ານຄົນໃຊ້ຜູ້ທີ່ເປີດປະຕູໃຫ້ລາວ ຄ້າຍກັບ
ວ່າຄົນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບບ້ານຫຼັງນີ້ເປັນຢ່າງດີ.

“ລາວຢູ່ໃນບ້ານປະມານເຄິ່ງຊົ່ວໂມງ
ເຮົາສາມາດເຫັນລາວໄດ້ຜ່ານທາງປະຕູ
ປ່ອງຍ້ຽມຂອງຫ້ອງນັ່ງຫຼິ້ນ, ລາວຍ່າງ
ຂຶ້ນໆລົງໆ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ
ພ້ອມທັງຍົກມືໄປ-ມາ. ສ່ວນ ໄອຣິນ ແອດ
ເລີ ເຮົາບໍ່ເຫັນຫຍັງເລີຍ. ໃນທີ່ສຸດເຮົາກໍ່
ເຫັນລາວຍ່າງພວດພາດອອກມາທາງ
ນອກ ແລະ ເບິ່ງທ່າທາງຂອງລາວຍິ່ງຕື່ນ
ເຕັ້ນກວ່າເກົ່າ. ຂະນະທີ່ລາວກ້າວຂາເຂົ້າ
ໄປໃນລົດ ລາວກໍ່ຈົກເອົາໂມງຄຳອອກຈາກ
ຖົງເສື້ອມາເບິ່ງຢ່າງໃຈຈິດໃຈຈໍ່, ‘ຮີບຂັບໄປ
ໄວໆ,’ ລາວຮ້ອງສັ່ງ, ‘ໄປຮ້ານ ແຮງຄີ ທີ່ຖະ
ໜົນ ຮີລ ກ່ອນ, ຈາກນັ້ນກໍ່ໄປ ໂບດ ເຊັນ
ໂມນິກາ, ຂ້ອຍຈະເອົາຫຼຽນເງິນໃຫ້ເຈົ້າ ຖ້າ
ເຈົ້າພາຂ້ອຍໄປຮອດທີ່ນັ້ນໄດ້ພາຍໃນຊາວ
ນາທີ!’

“ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປແລ້ວ ເຮົາກໍ່ຄິດ
ວ່າຄວນຈະຕາມພວກເຂົາໄປຫຼີບໍ່, ພໍໄປ
ຮອດທາງນ້ອຍເສັ້ນໜຶ່ງ ກໍ່ມີລົດອີກຄັນ
ໜຶ່ງແລ່ນເຂົ້າມາ, ຄົນຂັບລົດທັນໃສ່ກະດູມ
ເສື້ອໃຫຍ່ໄດ້ພຽງເຄິ່ງດຽວ, ສຸພາບສະຕີ
ຄົນນັ້ນອອກມາຈາກເຮືອນ ແລ້ວຮີບພ້າວ
ຂຶ້ນລົດກ່ອນທີ່ລົດຍັງບໍ່ທັນຢຸດນັ້ງດ້ວຍ
ຊໍ້າ. ຂະນະນັ້ນເຮົາທັນເຫັນນາງພຽງແວບ

Brian Hotel, and a gentleman
jumped out. He was a remarkably
handsome man, with dark hair and
a sharp nose – apparently the man
of whom I had heard. He appeared
to be in a great hurry. He shouted to
the cab driver to wait, and walked
past the servant who opened the
door with the air of a man who was
quite at home.

“He was in the house about half
an hour, and I could see him in the
windows of the sitting-room, walking
up and down, talking excitedly, and
waving his arms. Of Irene Adler, I
could see nothing. Finally he came
out, looking even more excited than
before. As he stepped up to the cab,
he pulled a gold watch from his
pocket and looked at it carefully.
‘Drive fast,’ he shouted, ‘first to
Hankey’s Shop on Hill Street, and
then to the Church of St. Monica.
I’ll give you a silver coin if you do it
in twenty minutes!’

“Away they went, and I was just
wondering if I should follow them
when up the small street came a cab,
the driver with his coat half open. It
hadn’t pulled up before the woman
shot out of the hall door and into
the cab. I only caught a glance of her

ດຽວ, ແຕ່ກໍ່ເຫັນໄດ້ວ່າ ນາງເປັນຄົນສວຍງາມແທ້ໆ, ໃບໜ້າຂອງນາງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍອາດຍອມຕາຍແທນນາງໄດ້.

“ໄປໂບດ ເຊັ່ນໂມນິກາ ຈອນ,’ ນາງສັ່ງ, ‘ຂ້ອຍຈະໃຫ້ເຈົ້າສອງຫຼຽນເງິນ ຖ້າເຈົ້າພາຂ້ອຍໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນພາຍໃນຊາວນາທີ.’

“ມັນເປັນໂອກາດອັນດີທີ່ເຮົາບໍ່ອາດໃຫ້ພາດໄປໄດ້ ວັດສັນ. ເຮົາກຳລັງຄິດຢູ່ວ່າຄວນຈະຕາມຫຼັງນາງໄປ ຫຼືວ່າຈະຂຶ້ນນັ່ງທາງຫຼັງລົດໄປກັບນາງໂດຍບໍ່ໃຫ້ນາງຮູ້ໄດ້ ແຕ່ພໍດີມີລົດຄັນໜຶ່ງແລ່ນຜ່ານທາງເຂົ້າມາ. ຄົນຂັບລົດເບິ່ງໜ້າຕາຈົນໆຢ່າງເຮົາສອງເທື່ອ ແຕ່ເຮົາຮີບໂດດຂຶ້ນລົດກ່ອນທີ່ລາວຈະທັນເວົ້າຫຍັງອອກມາ, ‘ໄປໂບດ ເຊັ່ນໂມນິກາ,’ ເຮົາບອກ, ‘ແລ້ວຂ້ອຍຈະໃຫ້ເຈົ້າສອງຫຼຽນເງິນ ຖ້າເຈົ້າພາຂ້ອຍໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນໄດ້ພາຍໃນຊາວນາທີ.’ ມັນເປັນເວລາ 11:35 ນາທີ ແລະ ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າ ທຸກຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ.

“ຄົນຂັບລົດຂອງເຮົາຂັບໄວສຸດຂີດ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຂີ່ລົດໄວປານນີ້ຈັກເທື່ອເລີຍ ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຍັງໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນກ່ອນເຮົາ. ລົດມ້າຂອງພວກເຂົາຈອດຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູຕອນທີ່ເຮົາໄປຮອດ, ເຮົາຮີບຈ່າຍເງິນໃຫ້ຄົນຂັບລົດ ແລ້ວພ້າວຢ່າງເຂົ້າໄປໃນໂບດ. ບໍ່ມີໃຜຢູ່ໃນນັ້ນ ນອກຈາກສອງຄົນທີ່ເຮົາຕາມໄປ ແລະ ບາດຫຼວງອີກຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງກຳລັງໂອ້ລົມກັນຢູ່ຢ່າງຮີບດ່ວນ, ພວກເຂົາທັງສາມພວມຢືນຈຸ່ມກັນເປັນກຸ່ມ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາ. ສ່ວນເຮົາເອງຢືນອີງຝາຢູ່ທ່າທ່າຄ້າຍກັບຄົນຂີ່ຄ້ານ ທີ່ເຂົ້າມາເພິ່ງ

at the moment, but she was a beautiful woman, with a face that a man might die for.

““The Church of St. Monica, John,’ she cried, ‘and two silver coins if you reach it in twenty minutes.’

“This was quite too good to lose, Watson. I was just deciding whether I should run for it, or whether I should sit behind her cab and get a ride where she couldn’t see me. But then another cab came down the street. The driver looked twice at such a poor man as I, but I jumped in before he could say anything. ‘The Church of St. Monica,’ said I, ‘and two silver coins if you reach it in twenty minutes.’ It was twenty-five minutes to twelve, and of course it was clear enough what was happening.

“My driver drove fast. I don’t think I ever moved faster, but the others were there before us. The cabs with their horses were in front of the door when I arrived. I paid the driver and hurried into the church. There was not a soul there save the couple whom I had followed and a minister, who was talking with them. They were all three standing in a group in the front of the church. I leaned up against a wall like any other loafer

ພາອາໄສຢູ່ໃນໂບດ. ຫັນໃດນັ້ນມັນເຮັດໃຫ້
ເຮົາປະຫຼາດໃຈຢ່າງຍິ່ງ ເມື່ອທັງສາມຄົນທີ່
ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຫັນໜ້າມາຫາເຮົາ ແລ້ວ ກອດ
ເຟຣ ນິຕັນ ກໍຮີບແລ່ນເຂົ້າມາຫາເຮົາຢ່າງ
ຮີບຮ້ອນ.

“ຂອບໃຈ ພະເຈົ້າ,’ ລາວຮ້ອງຂຶ້ນ, ‘ເຈົ້າ
ຕ້ອງຊ່ວຍພວກເຮົາໄດ້, ຮີບມາ! ຮີບມາ!’

“ແລ້ວເປັນແນວໃດຫຼັງຈາກນັ້ນ?’
ຂ້ອຍຖາມຕໍ່.

“ຮີບມາເຖິດເຈົ້າ, ພຽງສາມນາທີເທົ່າ
ນັ້ນ.’

“ເຮົາຖືກດຶງໄປຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາ ແລະ
ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່
ກໍ່ພົບວ່າເຮົາກຳລັງເວົ້າຕາມຄຳທີ່ມີຄົນ
ຊົ່ມໃສ່ທູແບບຄ່ອຍໆ. ເຮົາໄດ້ຮູ້ໃນສິ່ງທີ່
ເຮົາບໍ່ຮູ້ອີ່ໂນອີ່ເນຫຍັງເລີຍ ໂດຍການ
ຊ່ວຍຮັບຮອງການແຕ່ງງານຂອງ ໄອຣິນ
ແອດເລີ ກັບ ກອດເຟຣ ນິຕັນ. ທຸກຢ່າງ
ສຳເລັດໄປໂດຍໄວ ແລະ ສຸພາບບູລູດຄົນ
ນັ້ນກໍ່ກ່າວຂອບໃຈເຮົາຢູ່ທາງຂ້າງໜຶ່ງ
ແລະ ສຸພາບສະຕີຢູ່ອີກທາງຂ້າງໜຶ່ງ ຂະ
ນະທີ່ບາດຫຼວງຢິນຍັ້ມຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງເຮົາ.
ມັນເປັນສະຖານະການທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອທີ່ສຸດ
ໃນຊີວິດທີ່ເຮົາເຄີຍພົບມາ, ພໍຄິດຂຶ້ນມາ
ເທື່ອໃດ ເຮົາກໍ່ອິດຫົວບໍ່ໄດ້ຄືຕອນນີ້ໆ
ແຫຼະ.

“ເບິ່ງຄືກັບວ່າມີບາງຢ່າງທີ່ບໍ່ຂອບມາ
ພາຄວນ ໃນການແຕ່ງງານຂອງສອງຄົນນີ້
ແລະ ບາດຫຼວງຄົງປະຕິເສດການແຕ່ງ
ງານຂອງພວກເຂົາ ທີ່ບໍ່ມີໃຜເປັນພະຍານ.
ການປະກົດຕົວຂອງເຮົາໃນບ່ອນນັ້ນ ໄດ້
ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານ ນິຕັນ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄປ

who has dropped into a church. Sud-
denly, to my surprise, the three up in
front turned to face me, and Godfrey
Norton came running as hard as he
could towards me.

“Thank God,’ he cried. ‘You’ll do.
Come! Come!’

“What then?’ I asked.

“Come, man, come, only three
minutes.’

“I was pulled up to the front of the
church. Before I knew where I was,
I found myself repeating words that
were quietly spoken in my ear. I said
that I knew about things of which I
knew nothing, and generally helped
in the marriage of Irene Adler to
Godfrey Norton. It was all done in
an instant, and there was the gentle-
man thanking me on the one side
and the lady on the other, while the
minister smiled at me in front. It was
the most absurd position in which I
ever found myself in my life, and it
was the thought of it that started me
laughing just now.

“It seems that there had been
something wrong in the papers that
the couple needed to marry, and that
the minister would not marry them
without a witness of some sort. My
lucky appearance saved Mr. Norton

ຊອກຫາພະຍານຢູ່ຕາມຖະໜົນ, ສຸພາບສະ
ຕິຄົນນັ້ນເອົາຫຼຽນເງິນໃຫ້ເຮົາໜຶ່ງຫຼຽນ ແລະ
ເຮົາກະວ່າຈະເອົາມັນທ້ອຍໄວ້ສາຍໂມງ ເພື່ອ
ເປັນຄວາມຊົງຈໍາຈາກຕອນແລງຂອງມື້ນັ້ນ.”

“ມັນຊ່າງເປັນເຫດການທີ່ບໍ່ຄາດຄິດ
ແທ້ໆ,” ຂ້ອຍເວົ້າ, “ແລ້ວຈາກນັ້ນມີຫຍັງຕື່ມ
ອີກ?”

“ຄືວ່າ, ເຮົາພົບວ່າແຜນການຂອງເຮົາ
ພວມຖືກຄຸກຄາມຢູ່ຢ່າງໜັກ, ເບິ່ງຄືວ່າທັງ
ສອງຈະຮີບອອກໄປ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາກໍ່
ຈະຮີບເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ
ທັງສອງໄດ້ແຍກຈາກກັນໄປຄົນລະທິດທາງຢູ່
ໜ້າປະຕູໂບດ. ສຸພາບບູລຸດຊໍ່ລົດກັບໄປບ້ານ
ຂອງລາວ ສ່ວນສຸພາບສະຕິກໍ່ກັບໄປບ້ານ
ຂອງນາງ. ‘ຂ້ອຍຈະຂຶ້ນລົດໄປສວນສາທາ
ລະນະເວລາຫ້າໂມງຕາມປົກກະຕິ,’ ນາງເວົ້າ
ຂະນະທີ່ນາງຈາກລາວໄປ. ຈາກນັ້ນເຮົາກໍ່ບໍ່
ໄດ້ຍິນຫຍັງອີກເລີຍ. ພວກເຂົາຊໍ່ລົດອອກໄປ

from having to go out into the
streets to look for a witness. The
woman gave me a silver coin, and
I mean to wear it on my watch-
chain to remember the evening.”

“This is a very unexpected turn
of affairs,” I said. “And what then?”

“Well, I found my plans very
seriously threatened. It looked as
if the pair might go away immedi-
ately. In that case, I would have
to quickly do something. At the
church door, however, they went in
different directions. He drove back
to his rooms, and she to her own
house. ‘I shall drive out in the park
at five as usual,’ she said as she left
him. I heard no more. They drove

ຄົນລະທົດທາງ ແລ້ວເຮົາກໍ່ອອກໄປເພື່ອ
ວາງແຜນໃໝ່.”

“ແມ່ນຫຍັງຄືແຜນຂອງໂຕ?”

“ຊັ້ນເຢັນໆກັບເບຍຈັກໜຶ່ງຈອກໜ້າຈະ
ດີ,” ລາວຕອບ ພ້ອມທັງກົດກະດິງ, “ເຮົາ
ຫຍຸ້ງເກີນໄປຈົນລົມຄິດເຫັນອາຫານ ແລະ
ຕອນແລງນີ້ເຮົາອາດຈະຫຍຸ້ງກວ່ານີ້ດ້ວຍ
ຊ້າ. ຈັ່ງໃດກໍ່ດີ ດ້ອກເຕີ, ເຮົາຢາກໃຫ້ໂຕ
ຊ່ວຍເຮົາ.”

“ເຮົາຍິນດີເຕັມທີ.”

“ໂຕບໍ່ກັງວົນເລື່ອງຝ່າຝືນກົດໝາຍ
ແມ່ນບໍ່?”

“ບໍ່ດອກ ຖ້າແມ່ນເລື່ອງທີ່ມີເຫດຜົນດີ.”

“ໄອ, ມັນເປັນເຫດຜົນທີ່ສຸດຍອດເລີຍ!”

“ຄັນຊັ້ນເຮົາຂໍຢືນຄຽງຂ້າງໂຕ.”

“ເຮົາແນ່ໃຈວ່າເຮົາຕ້ອງໄດ້ເພິ່ງພາໂຕ.”

“ແລ້ວໂຕຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງກັນແທ້?”

“ຖ້າມາດາມ ເທີນເນີ ເອົາອາຫານມາ
ແລ້ວ ເຮົາຈະອະທິບາຍຈະແຈ້ງສູ່ໂຕຟັງ,
ຕອນນີ້,” ລາວເວົ້າດ້ວຍຄວາມທົ່ວໄຫຍ
ຂະນະງວາກໜ້າໄປຫາອາຫານແບບ
ງ່າຍໆ ທີ່ເຈົ້າຂອງບ້ານເອົາມາໃຫ້, “ເຮົາຈະ
ເວົ້າສູ່ຟັງຕອນກຳລັງກິນເຂົ້າ ເພາະວ່າເຮົາ
ບໍ່ມີເວລາຫຼາຍ, ຕອນນີ້ກໍ່ເກືອບຈະຫ້າໂມງ
ແລ້ວ, ພາຍໃນອີກສອງຊົ່ວໂມງ ພວກເຮົາ
ຕ້ອງຕຽມພ້ອມປະຕິບັດການ; ໄອຣິນ
ແອດເລີ ຈະຂໍລົດກັບມາຕອນເຈັດໂມງ.
ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄປ ໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ
ເພື່ອພົບນາງ.”

“ແລ້ວຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ?”

“ໂຕບ່ອຍໃຫ້ເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາເອງ,
ເຮົາໄດ້ຕຽມພ້ອມທຸກຢ່າງໄວ້ຮຽບຮ້ອຍ

away in different directions, and I
went off to make my own plans.”

“Which are?”

“Some cold meat and a glass of
beer,” he answered, ringing the bell.

“I have been too busy to think of
food, and I will probably be even
busier this evening. By the way,
Doctor, I need your help.”

“I will be delighted.”

“You don’t mind breaking the
law?”

“Not for a good cause.”

“Oh, the cause is a very good one!”

“Then I am your man.”

“I was sure that I could count on
you.”

“But what do you want me to do?”

“When Mrs. Turner has brought in
the food I will make it clear to you.
Now,” he said as he turned hungrily
to the simple food that the owner of
our house had brought us, “I need
to talk about it while I eat, because
I don’t have much time. It is nearly
five now. In two hours we must be
ready to act. Irene Adler returns from
her drive at seven o’clock. We must
be at the Brian Hotel to meet her.”

“And what then?”

“You must leave that to me. I
have already set up everything that

ແລ້ວ ສຳລັບເລື່ອງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະ ເຮົາ
ກໍໄດ້ບອກກັບທຸກຄົນທີ່ຈະເຂົ້າມາພົວພັນ
ກັບເລື່ອງນີ້. ມີພຽງສິ່ງດຽວທີ່ໂຕຕ້ອງໃຫ້
ສັນຍາກັບເຮົາ ນັ້ນກໍຄື: ໂຕຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາ
ຂັດຂວາງ ບໍ່ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ໂຕ
ເຂົ້າໃຈແລ້ວແມ່ນບໍ່?”

“ເຮົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດຫຍັງຊຶ່ງເບາະ?”

“ບໍ່ຕ້ອງເຮັດຫຍັງເລີຍເພື່ອນ, ອາດຈະ
ມີສິ່ງທີ່ບໍ່ໜ້າປະທັບໃຈເລັກນ້ອຍເກີດຂຶ້ນ,
ຫ້າມເຂົ້າໄປຫຍັງກ່ຽວເດັດຂາດ. ຈາກນັ້ນ
ເຮົາກໍຈະຖືກຫາມເຂົ້າໄປໃນບ້ານ, ສີ່ຫຼີ ຫ້າ
ນາທີຫຼັງຈາກນັ້ນ ບ່ອງຍ້ຽມຫ້ອງນັ່ງຫຼິ້ນ
ຈະຖືກເປີດອອກ, ເຮົາຢາກໃຫ້ໂຕຢືນຢູ່
ໃກ້ໆກັບບ່ອງຍ້ຽມທີ່ເປີດຢູ່ນັ້ນ.”

“ໄດ້ເລີຍ.”

“ໂຕຕ້ອງແນມເບິ່ງເຮົາໄວ້ ເຮົາຈະຢູ່ຈຸດ
ທີ່ໂຕສາມາດແນມເຫັນ.”

“ຕົກລົງ.”

“ແລະເມື່ອເຮົາຕອດຫົວ-ຄືແນວນີ້- ໂຕ
ຕ້ອງເອົາວັດຖຸທີ່ເຮົາຈະເອົາໃຫ້ໂຕ ໂຍນ
ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ, ຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ໃຫ້
ໂຕຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ໄຟໄໝ້ ໄຟໄໝ້, ໂຕເຂົ້າໃຈ
ບໍ່?”

“ເອີ, ເຂົ້າໃຈດີແລ້ວ.”

“ມັນບໍ່ມີຫຍັງຍາກດອກ,” ລາວເວົ້າ
ພ້ອມທັງຈົກເອົາວັດຖຸອັນໜຶ່ງອອກມາ
ຈາກຖົງເສື້ອ, “ວັດຖຸນ້ອຍໆອັນນີ້ຈະພົ້ນ
ຄວັນອອກ ເມື່ອໂຕດຶງສິ້ນໜຶ່ງອອກ. ໜ້າ
ທີ່ຂອງໂຕທີ່ຕ້ອງເຮັດກໍຄື ການດຶງສິ້ນ
ຂອງວັດຖຸນ້ອຍໆໂດຍງ່າຍ, ໂຍນມັນເຂົ້າ
ໄປໃນບ່ອງຍ້ຽມ ແລ້ວຮ້ອງດັງໆວ່າ: ‘ໄຟ
ໄໝ້! ໄຟໄໝ້!’ ການຮ້ອງວ່າໄຟໄໝ້ຂອງໂຕ

is to happen, and I’ve spoken with
everyone who will be involved.
There is only one thing you must
promise. You must not get in the
way, no matter what happens. You
understand?”

“I must do nothing!”

“Do nothing at all. There will
probably be some small unpleasant-
ness. Do not join in it. Then I will be
carried into the house. Four or five
minutes afterwards the sitting-room
window will open. I want you to
stand close to that open window.”

“Yes.”

“You are to watch me, for I will be
where you can see me.”

“Yes.”

“And when I nod my head – like
this – you must throw into the room
the stick that I will give you to
throw. At the same time, raise the
cry of fire. Do you follow me?”

“Yes, very well.”

“It is nothing very difficult,” he
said, taking a long stick from his
pocket. “This little stick will produce
smoke when you pull off the end.
Your job is simply to pull off the
end, throw it through the window,
then shout ‘Fire!’ Your cry of fire will
be repeated by quite a number of

ຈະເຮັດໃຫ້ຫຼາຍໆຄົນຮ້ອງຂຶ້ນນຳ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ໃຫ້ໂຕຢ່າງອອກໄປນອກຖະໜົນພຸ້ນ ແລ້ວເຮົາ
ຈະໄປພົບໂຕຢ່າງອ່ອນນັ້ນພາຍໃນອີກສິບນາທີ.
ໂຕເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວແມ່ນບໍ່?”

“ບໍ່ໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງ, ພຽງແຕ່ຢືນຢູ່ຂ້າງໆ
ບ່ອນຢ້ຽມ, ແນມເບິ່ງໂຕໄວ້ ແລະ ເມື່ອໂຕສິ່ງ

people. You may then walk to the
end of the street, and I will join
you again in ten minutes. I hope
that I have made myself clear?”

“I am to do nothing, to get near
the window, to watch you, and at

ສັນຍານ ໃຫ້ເຮົາໂຍນວັດຖຸນີ້ເຂົ້າໄປ, ຫຼັງ ຈາກນັ້ນກໍ່ຮ້ອງວ່າ ໄຟໄໝ້ ໄຟໄໝ້ ແລ້ວ ໄປລໍຖ້າໂຕຢູ່ນອກຖະໜົນພຸ້ນ.”

“ຖືກຕ້ອງແລ້ວ.”

“ຄັນຊັ້ນກໍ່ເປັນອັນວ່າໂຕໄວ້ວາງໃຈເຮົາ ໃຫ້ຊ່ວຍເຫຼືອໂຕ.”

“ດີຫຼາຍ, ເຮົາຄິດວ່າ ມັນເຖິງເວລາທີ່ ເຮົາຕ້ອງຕຽມພ້ອມປະຕິບັດການແລ້ວ.”

ລາວຫາຍແວບເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນອນ ຂອງລາວ ແລ້ວຈັກໜ່ວຍກໍ່ອອກມາໃນ ຊຸດ ແຕ່ງກາຍຂອງບາດຫຼວງ. ໝວກສີ ດຳໃຫຍ່, ຊຸດແບບສະບາຍໆ, ຮອຍຍິ້ມທີ່ ເປັນມິດ ແລະ ຮູບຮ່າງພາຍນອກອັນ ອ່ອນໂຍນຂອງລາວ ເບິ່ງແລ້ວເປັນທີ່ໜ້າ ເຄົາລົບເຊື່ອຖືຂອງທຸກໆຄົນ. ໂຮມສບໍ່ ພຽງແຕ່ປ່ຽນຊຸດແຕ່ງກາຍຂອງລາວເທົ່າ ນັ້ນ ລາວຍັງປ່ຽນກິລິຍາທ່າທາງ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງລາວກໍ່ເບິ່ງຄ້າຍກັບວ່າ ປ່ຽນໄປໝົດ.

ເຮົາອອກຈາກຖະໜົນ ເບເກີ ໄປເວລາ 6:15 ນາທີ ແລະ ພວກເຮົາໄປເຖິງຖະ ໜົນ ຣີເວີຊາຍ ເວລາ 6:50 ນາທີ. ມັນ ມືດພໍດີ ແລະ ໄຟຖະໜົນກໍ່ເລີ່ມເປີດຂຶ້ນ ຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍ່າງກັບໄປກັບມາຢູ່ຕໍ່ ໜ້າໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ. ເບິ່ງຕົວອາຄານກໍ່ ເປັນດັ່ງທີ່ຂ້ອຍວາດພາບໄວ້ໃນຕອນທີ່ ເຊີລັອກ ໂຮມສ ອະທິບາຍສູ່ຂ້ອຍຟັງ ແຕ່ ວ່າຖະໜົນເຕັມໄປດ້ວຍລົດລາງພາຫະ ນະ ຫຼາຍກວ່າທີ່ຂ້ອຍຄາດຄິດເອົາໄວ້. ຄວາມຈິງແລ້ວຖະໜົນແຄບໆໃນເຂດ ງຽບສະຫງົບແບບນີ້ ບໍ່ໜ້າຈະສັບສົນວຸ້ນ ວາຍປານນີ້. ມີກຸ່ມຜູ້ຊາຍທີ່ແຕ່ງຕົວບໍ່

the sign, to throw in this stick, then to raise the cry of fire, and to wait for you at the corner of the street.”

“Exactly.”

“Then you may completely trust me to help.”

“Very good. I think, perhaps, it is time for me to prepare for my job.”

He disappeared into his bedroom and returned in a few minutes in the clothes of a friendly-looking minister. His wide black hat, comfortable clothes, friendly smile, and pleasant appearance were such that anyone would have trusted their soul to this kindly-looking man. It was not just that Holmes changed his clothes. His look, his manner, his very soul seemed to have changed, as well.

It was a quarter past six when we left Baker Street, and it was still ten minutes before seven when we found ourselves on Riverside Street. It was already getting dark, and the street lights were just being lit as we walked up and down in front of the Brian Hotel. The house was just as I had pictured it from Sherlock Holmes’ description, but the street appeared to be busier than I expected. In fact, for a small street in a quiet neighborhood, it was remarkably busy. There

ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ສູບຢາ ແລະ ພາກັນຫົວພິດສະໜັ່ນຢູ່ມູມໜຶ່ງ, ຄົນລັບ ມິດພ້ອມກັບລີ້ຂອງລາວ, ຄົນຍາມສອງ ຄົນກຳລັງຍິ້ມ ແລະ ເວົ້າຢອກໄຍກັບຜູ້ ສາວ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ແຕ່ງຕົວຮຽບຮ້ອຍ ອີກຫຼາຍໆຄົນພວມຍ່າງຫຼິ້ນໄປ-ມາ.

“ຮູ້ບໍ່ວ່າ,” ໂຮມສຕີ້ງຂໍ້ສັງເກດ ຂະນະທີ່ ພວກເຮົາຍ່າງໄປ-ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຮງແຮມ, “ການແຕ່ງງານຂອງພວກເຂົາ ອາດຈະ ເຮັດໃຫ້ເລື່ອງລາວທຸກຢ່າງຯຍາຍຂຶ້ນ. ຕອນ ນີ້ຮູບດັ່ງກ່າວອາດກາຍເປັນດາບສອງຄົມ ຕໍ່ກັບນາໆ ເໝືອນກັບທີ່ມັນອາດຈະເປັນ ກັບລູກຄວາມຂອງເຮົາ. ໂອກາດມີຢູ່ວ່າ ນາໆຈະຕ້ອງຍ້ານ ທ່ານກອດເຟຣ ນິຕັນ ຈະເຫັນຮູບນັ້ນ ເໝືອນກັບພະລາຊາຍ້ານ ວ່າ ແມ່ຍິງທີ່ຈະມາເປັນພະມະເຫສີຂອງ ພະອົງໃນໄວໆນີ້ ຈະໄດ້ເຫັນຮູບນັ້ນເຊັ່ນ ກັນ. ຕອນນີ້ຄຳຖາມກໍຄື: ເຮົາຈະພົບເຫັນ ຮູບນັ້ນຢູ່ໃສ?”

“ນັ້ນແຫຼະ, ມັນຢູ່ໃສກັນແທ້?”

“ເບິ່ງແລ້ວມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ ທີ່ນາໆ ຈະພົກຕິດຕົວໄວ້ຢູ່ຕະຫຼອດ, ມັນໃຫຍ່ ເກີນໄປ, ໃຫຍ່ເກີນໄປທີ່ຈະຊ້ອນໄວ້ໃນຊຸດ ຂອງແມ່ຍິງໄດ້ໂດຍງ່າຍ. ນາໆຮູ້ວ່າ ພະ ອົງສາມາດຍຶດ ແລະ ຄົ້ນຕົວນາໆໄດ້, ການພະຍາຍາມເຮັດແບບນີ້ມີຂຶ້ນສອງ ເທື່ອແລ້ວ ສະນັ້ນການທີ່ເຮົາຈະໄດ້ມັນມາ ຄົງບໍ່ແມ່ນຕອນທີ່ນາໆພົກຕິດຕົວແນ່ ນອນ.”

“ຄັນຊັ້ນມັນຈະຢູ່ໃສຫວ່ະ?”

“ນາໆອາດຈະເກັບມັນໄວ້ກັບຄົນອື່ນທີ່ ນາໆໄວ້ໃຈໄດ້, ນັ້ນອາດມີຄວາມເປັນໄປໄດ້

was a group of badly-dressed men smoking and laughing in a corner, a knife-sharpener with his wheel, two policemen who were smiling and joking with a young woman, and several well-dressed young men who were loafing about.

“You see,” remarked Holmes, as we walked in front of the house, “this marriage should make matters simpler. Now, the photograph could hurt her, as easily as it could hurt our client. The chances are that she would be as afraid of its being seen by Mr. Godfrey Norton, as the King is of its being seen by the woman who will soon be his wife. Now the question is, Where are we to find the photograph?”

“Where, indeed?”

“It is most unlikely that she carries it about with her. It is too big. Too large to be easily hidden in a woman’s dress. She knows that the King is able to have her stopped and searched. Two tries of the sort have already been made. We may take it, then, that she does not carry it about with her.”

“Where, then?”

“She may have trusted it to some one else. There is that possibility.

ແຕ່ເຮົາວ່າມັນບໍ່ເປັນແນວນັ້ນດອກ. ໂດຍ
ທົ່ວໄປແລ້ວ ແມ່ຍິງມັກຈະປົກປິດຄວາມ
ລັບ ແລະ ພວກເຂົາມັກຈະຮັກສາຄວາມ
ລັບໄວ້ກັບຕົວເອງ ແລ້ວເຫດໃດນາງຈະ
ຕ້ອງເອົາມັນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ? ນາງໄວ້ໃຈ
ຕົວເອງ ແລະ ຈຳໄດ້ບໍ່ວ່າ ນາງວາງແຜນ
ຈະໃຊ້ມັນພາຍໃນສອງ-ສາມມື້ນີ້. ມັນຈະ
ຕ້ອງເປັນບ່ອນທີ່ນາງສາມາດຈັບເອົາໄດ້
ງ່າຍ, ມັນຈະຕ້ອງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງນາງ.”

“ແຕ່ເຮືອນຂອງນາງຖືກບຸກລຸກ ແລະ
ຄົ້ນມາແລ້ວສອງເທື່ອ.”

“ໂອຍ! ມັນຊິມີຄວາມໝາຍຫຍັງ ໃນເມື່
ອພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວິທີຄົ້ນ.”

“ແລ້ວໂຕຈະຄົ້ນຫາມັນດ້ວຍວິທີໃດ?”

“ເຮົາບໍ່ຄົ້ນຫາມັນດອກ.”

“ຂຶ້ນໂຕຈະເຮັດແນວໃດ?”

“ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ນາງເອົາມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ
ເອງ.”

“ນາງບໍ່ມີທາງເຮັດແບບນັ້ນດອກ!”

“ແຕ່ເຮົາວ່ານາງຕ້ອງເຮັດແບບນັ້ນ. ເຮົາ
ໄດ້ຍິນສຽງລັລິດ, ມັນເປັນລິດຂອງນາງ,
ຕອນນີ້ໂຕເຮັດຕາມທີ່ເຮົາບອກກໍ່ແລ້ວ
ກັນ.”

ຂະນະທີ່ລາວເວົ້າຢູ່ ຂ້ອຍກໍ່ເຫັນໄຟ
ດ້ານຂ້າງຂອງລິດມາແຕ່ມູມໜຶ່ງຂອງຖະ
ໜົນ, ບໍ່ດົນລິດຄັນນັ້ນກໍ່ມາຮອດໜ້າປະ
ຕູໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ. ພໍມາເຖິງ ໜຶ່ງໃນບັນ
ດາຜູ້ຊາຍທີ່ຍ່າງໄປ-ມາຢູ່ມູມໆໜຶ່ງກໍ່ແລ່ນ
ເຂົ້າມາເປີດປະຕູລິດ ໂດຍຫວັງຈະໄດ້ເງິນ
ທົບຈັກເລັກນ້ອຍ ແຕ່ລາວຊ້ຳພັດຖືກຜູ້
ຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ ທີ່ຫວັງເຊັ່ນດຽວກັບ
ລາວຍູ້ອອກ. ມີການຕ່ອຍຕີກັນເກີດຂຶ້ນ

But I think not. Women are naturally
secretive, and they like to keep their
secrets to themselves. Why should
she hand it over to anyone else? She
could trust herself. Also, remember
that she had planned to use it within
a few days. It must be where she can
quickly lay her hands on it. It must be
in her own house.”

“But her house has twice been
broken into and searched.”

“Meaningless! They did not know
how to look.”

“But how will you look?”

“I will not look.”

“What then?”

“I will get her to show me.”

“But she will never do that!”

“Oh, I think she will. But I hear
the sound of wheels. It is her car.
Now carry out my orders to the
letter.”

As he spoke, I could see the
side-lights of a car come around the
corner of the street. Soon a cab rolled
up to the door of the Brian Hotel. As
it pulled up, one of the loafing men
at the corner ran forward to open the
door in the hope of earning a little
money, but he was pushed away by
another loafer, who had run up with
the same plan in mind. A fight broke

ໂດຍຖືກຍິວະຍວນຈາກຄົນຍາມ
ສອງຄົນ ທີ່ເຂົ້າຂ້າງຝ່າຍໜຶ່ງ ແລະ
ມີຄົນລັບມິດເຂົ້າຂ້າງອີກຝ່າຍໜຶ່ງ.
ຄົນໜຶ່ງຟາດກ້າຢັ້ນໃສ່ຝ່າຍກົງ
ກັນຂ້າມ ຂະນະທີ່ສຸພາບສະຕິອອກ
ມາຈາກລິດ, ນາງຖືກອ້ອມຮອບໄວ້
ດ້ວຍກຸ່ມຄົນທີ່ກຳລັງຕົກນດ້ວຍໄມ້
ຄ້ອນຢູ່. ໂຮມສຮີບແລ່ນເຂົ້າໄປໃນ
ກຸ່ມ ເພື່ອປ້ອງກັນສຸພາບສະຕິຄົນ
ນັ້ນ, ພໍແຕ່ລາວເຂົ້າໄປເຖິງນາງ ລາວ

out. The two policemen only made it
worse: They both took sides with one of
the loafers, while the knife-sharpener was
equally eager to help the other side.

One man hit another, and in an instant
the lady, who had stepped from her car,
was the center of a little group of fighting
men, who hit at each other with sticks.
Holmes ran into the crowd to protect the
lady; but just as he reached her he gave

ກໍຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງແຮງ ແລະ ນອນພຸບລົງກັບພື້ນ, ມີເລືອດໄຫຼອາບໜ້າຂອງລາວຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ.

ພໍລາວລົ້ມລົງ ຄົນຍາມທັງສອງກໍແລ່ນໜີໄປທິດທາງໜຶ່ງ ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຕິກັນໄປອີກທາງໜຶ່ງ ຂະນະກຸ່ມຜູ້ຊາຍທີ່ແຕ່ງຕົວຕີຫຼາຍຄົນ ເຊິ່ງບໍ່ເຂົ້າເປັນສ່ວນຮ່ວມຂອງການຕີຕິກັນນີ້ ກໍ່ພາກັນຫຸ້ມເຂົ້າມາຊ່ວຍສຸພາບສະຕີ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ. ໄອຣິນ ແອດເລີ ຮີບແລ່ນຂຶ້ນຂຶ້ນໄດໄປ ແຕ່ນາງຍຸດຍູ່ຫົວຂຶ້ນໄດ ແລ້ວຫຼຽວກັບໄປ ທາງຖະໜົນດ້ວຍຮູບໂສມອັນສວຍງາມ ທ່າມກາງແສງໄຟທີ່ສາດສ່ອງຢູ່ໃນບ້ານ.

“ສຸພາບບູລຸດຄົນນັ້ນເຈັບຫຼາຍບໍ່?” ນາງຖາມ.

“ລາວຕາຍແລ້ວ,” ມີຫຼາຍສຽງຮ້ອງບອກ.

“ບໍ່, ບໍ່ຕາຍເທື່ອ, ລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່,” ມີສຽງໜຶ່ງຮ້ອງອອກມາ, “ແຕ່ລາວຈະຕ້ອງຕາຍກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະພາລາວໄປພົບທ່ານໝໍໄດ້.”

“ລາວເປັນຄົນກ້າຫານແທ້ໆ,” ແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນ, “ພວກເຂົາອາດຈະດຶງກະເປົາ ແລະ ໂມງຂອງນາງໄປໄດ້ ຖ້າສຸພາບບູລຸດຄົນນີ້ບໍ່ເຂົ້າໄປຊ່ວຍໄວ້ທັນ, ພວກເຂົາເປັນແກ້ງອັນທະພານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ເອີ! ລາວຫາຍໃຈໄດ້ແລ້ວ.”

“ຈະປ່ອຍໃຫ້ລາວນອນຢູ່ຫົນທາງແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ໄດ້, ພາລາວເຂົ້າໄປໃນເຮືອນກ່ອນຈະໄດ້ບໍ່?”

ນາງຕອດຫົວ “ໄດ້, ພາລາວເຂົ້າມາໃນຫ້ອງນັ່ງຫຼິ້ນພີ ມີບ່ອນສະດວກສະບາຍຢູ່

a cry and dropped to the ground, with blood running freely down his face.

At his fall the policemen ran off in one direction and the loafers in the other, while a number of better-dressed people, who had watched the fight without taking part in it, crowded in to help the lady and the hurt man. Irene Adler, as I will still call her, had hurried up the steps; but she stood at the top with her beautiful figure clearly lit against the lights of the hall, looking back into the street.

“Is the poor gentleman badly hurt?” she asked.

“He is dead,” cried several voices.

“No, no, there’s life in him!” shouted another. “But he’ll be gone before you can get him to a doctor.”

“He’s a daring man,” said a woman. “They would have had the lady’s money and watch if it hadn’t been for him. They were a gang, and a rough one, too. Ah, he’s breathing now.”

“He can’t lie in the street. May we bring him in?”

She nodded. “Surely. Bring him into the sitting-room. There is a

ດອກ, ມາທາງພີ້ເດີ!”

ລາວຖືກຫາມເຂົ້າໄປໃນໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ ຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ຖືກວາງໄວ້ໃນຫ້ອງກວ້າງ ຂະນະທີ່ ຂ້ອຍເອງຍັງສັງເກດການຢູ່ຂ້າງໆ ປ່ອງຢ້ຽມ. ດອກໄຟຖືກເປີດໄວ້ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ເຫັນໂຮມສນອນພັກຜ່ອນຢູ່. ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຂະນະນັ້ນລາວຈະມີ ແຜນສອງໄວ້ຫຼືບໍ່ ສໍາລັບການຫຼິ້ນລະ ຄອນຂອງລາວ, ຂ້ອຍຮູ້ແຕ່ວ່າ ໃນຊື່

comfortable place for him. This way, please!”

Slowly he was carried into the Brian Hotel and laid out in the main room, while I still observed everything from my place by the window. The lights were on, and I could see Holmes as he lay resting. I do not know whether he had any second thoughts at that moment for the part he was playing, but I know that

ວິດນີ້ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈ ເທົ່າກັບ ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນແມ່ຍິງງາມໆ ແລະ ມີຄວາມ ເມດຕາກະລຸນາ ທີ່ເຝົ້າຄອຍຍູ່ກັບຜູ້ຊາຍ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຂ້ອຍ ເຮັດວຽກນຳ. ແຕ່ວ່າ ໂຮມສກໍຍັງໄວ້ວາງໃຈ ຂ້ອຍ ເພື່ອປະຕິບັດງານນີ້ ແລະ ຂ້ອຍເອງ ກໍ່ໃຫ້ສັນຍາໄວ້ກັບລາວແລ້ວ. ຂ້ອຍເຮັດໃຈ ເຂັ້ມແຂງ ແລ້ວຈຶກເອົາວັດຖຸທີ່ພົ້ນຄວັນ ອອກມາຈາກຖົງເສື້ອໃຫຍ່, ຂ້ອຍຄິດຢູ່ວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທຳຮ້າຍນາງ ແຕ່ ພວກເຮົາກຳລັງພະຍາຍາມສະກັດກັ້ນ ບໍ່ ໃຫ້ນາງໄປທຳຮ້າຍຄົນອື່ນຕ່າງຫາກ.

ໂຮມສລຸກຂຶ້ນນັ່ງຢູ່ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ເຫັນ ລາວຄ່ອຍໆຍ້າຍມືຂຶ້ນມາແປະເອິກ ເໝືອນ ກັບຄົນທີ່ຕ້ອງການອາກາດປອດໂປ່ງ. ຄົນ ໃຊ້ຮີບແລ່ນໄປເປີດປ່ອງຢ້ຽມ, ໃນເວລາ ດຽວກັນນັ້ນ ຂ້ອຍເຫັນລາວຫຼຽວມາທາງ ຂ້ອຍ ແລະ ຕອດຫົວ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ໂຍນວັດ ຖູ່ດັ່ງກ່າວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ພ້ອມທັງຮ້ອງຂຶ້ນ ຢ່າງແຮງວ່າ: “ໄຟໄໝ້ ໄຟໄໝ້!” ພໍແຕ່ໄດ້ຍິນ ຂ້ອຍຮ້ອງອອກໄປ ຜູ້ຄົນທັງຫຼາຍ ບໍ່ວ່າຈະ ເປັນຄົນທີ່ແຕ່ງຕົວດີ, ຄົນແຕ່ງຕົວທີ່ບໍ່ເປັນ ລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ບັນດາສຸພາບບູລຸດ, ລວມທັງຊາວສວນ ແລະ ຄົນໃຊ້ ຕ່າງກໍ່ພາ ກັນຫຸ້ມເຂົ້າມາ ແລະ ຮ້ອງເປັນສຽງດຽວ ກັນວ່າ: “ໄຟໄໝ້ ໄຟໄໝ້!” ຄວັນທີ່ທົບໜາ ແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວຫ້ອງ ແລະ ອອກມາທາງ ປ່ອງຢ້ຽມທີ່ເປີດຢູ່. ຂ້ອຍຫຼຽວແວບເຫັນ ຮ່າງໆໜຶ່ງແລ່ນອອກໄປ ແລະ ອີກບໍ່ດົນ ຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງໂຮມສຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ມັນເປັນພຽງການເຂົ້າໃຈຜິດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ສວຍໂອກາດແລ່ນຜ່າຜູງຄົນ ທີ່ກຳ

I never in my life felt worse about myself than when I saw the beautiful woman against whom I was working, or the kindness with which she waited upon the hurt man. And yet Holmes had trusted me to do a job, and I had made a promise to him. I hardened my heart, and took the smoke-stick from under my coat. After all, I thought, we are not hurting her. We are just stopping her from hurting another.

Holmes had been sitting, and I saw him move his hand to his chest, like a man who is in need of air. A servant ran across and threw open the window. At the same instant I saw him nod his head in my direction, and I threw my stick into the room with a cry of “Fire!” The word was no sooner out of my mouth than the whole crowd, well-dressed and ill-dressed – gentlemen, farmers, and servants – joined in a general cry of “Fire!” Thick clouds of smoke came through the room and out the open window.

I glanced at the running figures, and a moment later I heard the voice of Holmes from within calling out that it was a false alarm. Slipping through the shouting crowd I made

ລັງສັບສິນວຸ້ນວາຍ ອອກໄປທາງແຈຖະໜົນ, ອີກປະມານສິບນາທີຕໍ່ມາ ຂ້ອຍກໍຮູ້ສຶກໂລ່ງໃຈຂຶ້ນອີກຄັ້ງ ທີ່ໄດ້ເຫັນເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ພາກັນໜີອອກຈາກລະຄອນຕໍ່ສູ້ສາກນັ້ນໄປ. ໂຮມສຢ່າງໄວ ແລະ ມີດງຽບຢູ່ຫຼາຍນາທີ ຈົນພວກເຮົາມາຮອດຖະໜົນທີ່ງຽບສະຫງົບແຫ່ງໜຶ່ງ.

“ໂຕເຮັດໄດ້ດີຫຼາຍ ດ້ອກເຕີ,” ລາວເວົ້າ, “ບໍ່ມີຫຍັງຈະດີໄປກວ່ານີ້ແລ້ວ, ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີ.”

“ໂຕໄດ້ຮູບມານຳບໍ່?”

“ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າມັນຢູ່ບ່ອນໃດ.”

“ແລ້ວໂຕຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?”

“ນາງເອົາອອກມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງເອງ ຄືດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບໂຕນັ້ນແຫຼະ ວ່ານາງຈະຕ້ອງເຮັດແບບນັ້ນ.”

“ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍ ວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ຈັ່ງໃດ.”

“ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນເລື່ອງປົດສະໜາດອກ,” ລາວເວົ້າພ້ອມທັງຫົວ, “ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະດາແທ້ໆ, ໂຕກໍ່ເຫັນແລ້ວວ່າ ທຸກຄົນຢູ່ກາງຖະໜົນແລ່ນເຂົ້າຊ່ວຍເຫຼືອເຮົາ, ເຮົາໄດ້ຈ້າງພວກເຂົາເຮັດທຸກຢ່າງສຳລັບຕອນແລງນີ້ໂດຍສະເພາະ.”

“ເປັນດັ່ງທີ່ເຮົາຄາດເອົາໄວ້.”

“ຕອນນັ້ນ ເມື່ອມີການຕໍ່ສູ້ກັນເກີດຂຶ້ນ ເຮົາໄດ້ກຳສິດແດງໄວ້ໃນມື, ເຮົາເດີນຜ່າເຂົ້າໄປ, ທຳທ່າລົ້ມລົງ ແລ້ວກໍ່ເອົາມືມຸບໃສ່ໜ້າ ທຳທ່າເໝືອນໄດ້ຮັບບາດເຈັບໜັກ. ມັນເປັນແຜນການແບບເກົ່າໆ.”

“ນັ້ນເຮົາກໍ່ພໍເດົາອອກ.”

“ຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ຫາມເຮົາເຂົ້າໄປໃນ

my way to the corner of the street, and in ten minutes was happy to find my friend’s arm in mine, and to get away from the scene of the fight. He walked quickly and quietly for some few minutes until we had turned down a quiet street.

“You did it very nicely, Doctor,” he remarked. “Nothing could have been better. It is all right.”

“Do you have the photograph?”

“I know where it is.”

“And how did you find out?”

“She showed me, as I told you she would.”

“I still don’t understand.”

“I do not wish to make a mystery,” he said, laughing. “The matter was perfectly simple. You, of course, saw that everyone in the street was helping me. I paid them all to work for me for the evening.”

“I guessed as much.”

“Then, when the fight broke out, I had a little red paint in my hand. I took a step forward, fell down, hit my hand to my face, and looked like I was badly hurt. It is an old trick.”

“That also I could guess.”

“Then they carried me in. She

ຫ້ອງ, ນາງຈຳເປັນຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໄປ. ນາງບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນອີກແລ້ວ ແລະ ມັນແມ່ນຫ້ອງນັ່ງຫຼິ້ນຂອງນາງ ເຊິ່ງເປັນຫ້ອງທີ່ເຮົາຄິດວ່ານາງເກັບຮູບນັ້ນໄວ້. ມັນຈະຕ້ອງແມ່ນຫ້ອງນັ້ນ ຫຼືບໍ່ກໍ່ຫ້ອງນອນຂອງນາງ ແລະ ເຮົາກໍ່ຢາກຈະຮູ້ເຊັ່ນກັນວ່າມັນຢູ່ຫ້ອງໃດກັນແທ້. ພວກເຂົາວາງເຮົາລົງ ແລະ ເຮົາທຳທ່າວ່າຕ້ອງການອາກາດສົດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈຳເປັນເປີດປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວໂຕກໍ່ໄດ້ໂອກາດນັ້ນ.”

“ແລ້ວມັນຊ່ວຍໂຕໄດ້ແນວໃດ?”

“ທຸກຢ່າງລ້ວນແຕ່ສຳຄັນໝົດ, ເມື່ອສຸພາບສະຕິຄົນນັ້ນຄິດວ່າ ຫ້ອງຂອງນາງຖືກໄຟໄໝ້ ນາງກໍ່ຈະຮີບແລ່ນໄປຫາສິ່ງທີ່ນາງຄິດວ່າສຳຄັນທີ່ສຸດ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກອັນແຮງກ້າ ແລະ ເຮົາກໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີນີ້ມາກ່ອນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄັ້ງແລ້ວ ເຊັ່ນວ່າ: ຄະດີກ່າວຂວັນມິນທາຂອງຄົນຝຣັ່ງ ແລະ ເລື່ອງທຸລະກິດຄາດຕະກຳຢູ່ທາງທິດເໜືອ ເຮົາກໍ່ໃຊ້ແຜນນີ້ຢ່າງໄດ້ຜົນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ແມ່ຍິງທີ່ມີລູກນ້ອຍກໍ່ຈະຮີບຊ່ວຍລູກໄວ້ກ່ອນ. ຕອນນີ້ທຸກຢ່າງຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວວ່າ ສຸພາບສະຕິຄົນນີ້ບໍ່ມີຫຍັງໃນຫ້ອງຂອງນາງ ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກຳລັງຕາມຫາ. ການເຮັດໄຟໄໝ້ຂອງໂຕແມ່ນເຮັດໄດ້ດີຫຼາຍ, ຄວັນ ແລະ ສຽງຮ້ອງຂອງໂຕພຽງພໍທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຢ້ານກົວໄດ້ ແລ້ວນາງກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາຄາດໄວ້. ຮູບດັ່ງກ່າວຊ້ອນຢູ່ກ້ອງແຜ່ນໄມ້ບາງໆຂ້າງປະຕູ, ນາງພ້າວເຂົ້າໄປບ່ອນນັ້ນທັນທີ ແລະ ເຮົາທັນເຫັນມັນພຽງແວບດຽວ ຕອນທີ່ນາງດຶງມັນອອກມາ.

had to let me in. What else could she do? And into her sitting-room, which was the very room where I thought the photograph was hidden. It was either there, or in her bedroom, and I needed to see which. They laid me down, I showed that I needed air, they were forced to open the window, and you had your chance.”

“How did that help you?”

“It was all-important. When a woman thinks that her house is on fire, she will at once hurry to the thing that she thinks is most important. It is a strong feeling, and I have more than once been able to make use of it. In the case of the French scandal it was of use to me, and also in the business of the killings up north. A married woman grabs at her baby, for example. Now it was clear to me that our lady of today had nothing in the house more important to her than what we are looking for. She would hurry to save it. The alarm of fire was well done. The smoke and shouting were enough to scare anyone. She acted just as I expected. The photograph is in a space behind a thin piece of wood just next to the door. She was there in an instant, and I only had

ເມື່ອເຮົາຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ມັນເປັນພຽງການ
ເຂົ້າໃຈຜິດ ນາງກໍ່ຊຸກມັນໄວ້ບ່ອນເກົ່າ,
ເຫຼືອດຕາເບິ່ງວັດຖຸພົ້ນຄວັນ, ແລ່ນອອກ
ຈາກຫ້ອງໄປ ແລ້ວເຮົາກໍ່ບໍ່ເຫັນນາງເລີຍ.
ເຮົາລຸກຂຶ້ນ ແລະ ອະທິບາຍວ່າ ເຮົາຈຳ
ເປັນຕ້ອງຮີບກັບອອກຈາກຫ້ອງນີ້ໄປ. ເຮົາ
ຄິດຢູ່ບິດໜຶ່ງ ວ່າເຮົາຄວນຈະເຂົ້າໄປເອົາ
ຮູບນັ້ນເລີຍບໍ່? ແຕ່ວ່າຄົນຂັບລົດເຂົ້າມາ
ແລະ ລາວຍັງຈ້ອງເບິ່ງເຮົາຢ່າງບໍ່ພັບຕາ,
ມັນໜ້າຈະປອດໄພກວ່າຖ້າລົງເສີຍໆ. ຖ້າ
ເຮົາເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເລັກໆນ້ອຍໆລົງໄປ
ເຮົາອາດຈະສູນເສຍທຸກຢ່າງກໍ່ເປັນໄດ້.”

“ແລ້ວຕອນນີ້ຈະເຮັດແນວໃດດີ?”
ຂ້ອຍຖາມ.

“ການສືບຫາຂອງເຮົາໃກ້ຈະຈົບລົງ
ແລ້ວ. ມື້ອື່ນເຮົາຈະໄປພົບນາງພ້ອມກັບ
ພະອົງ ແລະ ໂຕກໍ່ຕ້ອງໄປນຳເຮົາຖ້າໂຕ
ຢາກຈະໄປ. ພວກເຮົາຈະຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນ
ຫ້ອງຮັບແຂກ ເພື່ອລໍຖ້ານາງ ແຕ່ມັນອາດ
ຈະເປັນໄປໄດ້ວ່າ ນາງຈະບໍ່ມາພົບພວກ
ເຮົາພ້ອມກັບຮູບນັ້ນ, ພະອົງອາດຈະຮູ້ສຶກ
ດີທີ່ຈະມີໂອກາດໄດ້ຮູບນັ້ນຄືນມາ ດ້ວຍມື
ຂອງພະອົງເອງ.”

“ແລ້ວໂຕຈະໄປຕອນຈັກໂມງ?”
“ແປດໂມງຕອນເຊົ້າ, ນາງຈະຕ້ອງບໍ່
ຫັນຕົ້ນນອນ ແລະ ເຮົາກໍ່ຈະເຂົ້າໄປໄດ້ສະ
ບາຍ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮີບດຳເນີນການ
ເພາະວ່າການແຕ່ງງານຂອງນາງເທື່ອນີ້
ອາດໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງຊີວິດ ແລະ
ການກະທຳຂອງນາງໂດຍສິ້ນເຊີງ. ເຮົາຈະ
ຕ້ອງໂທລະເລກຫາພະລາຊາດຽວນີ້
ແຫຼະ.”

a glance at it as she pulled it out.
When I cried out that it was a false
alarm, she put it back, glanced at
the smoking stick, ran from the
room, and I have not seen her since.
I got up, and, explaining that I had
to leave, hurried from the house. I
thought for a moment; should I try
to get the photograph at once? But
the driver had come in, and he was
watching me carefully. It seemed
safer to wait. A little over-eagerness,
and we could lose everything.”

“And now?” I asked.
“Our search is nearly finished.
Tomorrow I shall call on her, with
the King, and with you, if you care
to come with us. We will be shown
into the sitting-room to wait for the
lady, but it is probable that when
she comes she may find neither us
nor the photograph. His Majesty
might be happy for a chance to get
it back in his own hands.”

“And when will you call?”
“At eight in the morning. She will
not be up, so that we shall have a
clear field. Also, we must be quick,
for this marriage may mean a com-
plete change in her life and what
she does. I must wire to the King
immediately.”

ພວກເຮົາໄປເຖິງຖະໜົນ ເບເກີ ແລະ ຢຸດ ຢູ່ຂ້າງປະຕູ, ຂະນະທີ່ລາວກຳລັງຊອກຫາຂໍ້ ກະແຈຕາມຖົງເສື້ອ ກໍ່ມີຄົນຢ່າງກາຍມາ ແລະ ເວົ້າວ່າ:

“ລາຕີສະວັດ ເຊີລັອກ ໂຮມສ.”

ມີຜູ້ຄົນຢູ່ຕາມທາງຢ່າງເປັນຈຳນວນ ຫຼວງຫຼາຍໃນຂະນະນັ້ນ ແຕ່ສຽງເວົ້ານັ້ນມາ ຈາກຊາຍໜຸ່ມຮ່າງຜອມ ນຸ່ງເສື້ອໃຫຍ່ໂຕ ຍາວ ພວມແລ່ນກາຍໄປຢ່າງຟ້າວຟ້າງ.

“ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນມາກ່ອນ,” ໂຮມສ ເວົ້າພ້ອມທັງເບິ່ງອອກໄປກາງຖະໜົນ ທີ່ມີ ແສງໄຟພໍ້ມົວໆ. “ຕອນນີ້ເຮົາສົງໄສຢູ່ວ່າ ຜູ້ ຊາຍຄົນນັ້ນຈະແມ່ນໃຜກັນແທ້.”

* * *

ຄົນນັ້ນຂ້ອຍນອນຄ້າງຢູ່ບ້ານທີ່ຖະໜົນ ເບ ເກີ ແລະ ຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງກິນເຂົ້າ ເຂົ້າຢູ່ນັ້ນ ພະລາຊາແຫ່ງໂບຮີເມຍ ກໍ່ແລ່ນ ເຂົ້າມາໃນຫ້ອງພໍ້ດີ.

“ເຈົ້າໄດ້ຮູບນັ້ນມາແທ້ໆ!” ພະອົງຮ້ອງຂຶ້ນ ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ, ມີທັງສອງເບື້ອງຈັບຢູ່ ບ່າຂອງ ເຊີລັອກ ໂຮມສ ແລະຕາຈ້ອງຢູ່ຊື່ ໜ້າຂອງລາວ ດ້ວຍທ່າທາງຢາກຮູ້ຢາກ ເຫັນ.

“ຍັງບໍ່ໄດ້ເທື່ອ.”

“ແຕ່ເຈົ້າຍັງມີຄວາມຫວັງບໍ່ແມ່ນຫວ່ະ?”

“ຂ້ານ້ອຍຍັງມີຄວາມຫວັງ.”

“ຄັນຊື່ນກໍ່ຮີບໄວ, ຂ້ອຍຢາກໄດ້ມັນມາ ສຸດຂີດແລ້ວ.”

“ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຊອກລິດໜຶ່ງຄັນ ກ່ອນ.”

“ບໍ່ຕ້ອງດອກ, ລິດຂອງຂ້ອຍກຳລັງລໍຖ້າ ຢູ່.”

We had reached Baker Street and had stopped at the door. He was searching his pockets for the key when someone passing said:

“Good night, Sherlock Holmes.”

There were several people on the sidewalk at the time, but the voice appeared to come from a thin young man in a long coat who had hurried by.

“I’ve heard that voice before,” said Holmes, staring down the badly-lit street. “Now, I wonder who in the world that could have been.”

* * *

I spent the night at Baker Street that night, and we were eating our morning meal when the King of Bohemia ran into the room.

“You have really got it!” he cried, grabbing Sherlock Holmes by both shoulders and looking eagerly into his face.

“Not yet.”

“But you have hopes?”

“I have hopes.”

“Then, come. I am eager to be gone.”

“We must have a cab.”

“No, my car is waiting.”

“ຄັນຊື່ນທຸກຢ່າງກໍ່ຍິ່ງສະດວກຂຶ້ນ.”
ພວກເຮົາເດີນທາງໄປໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ
ອີກເທື່ອໜຶ່ງ.

“ໄອຣິນ ແອດເລີ ແຕ່ງງານແລ້ວ,” ໂຮມສ
ບອກ.

“ແຕ່ງງານຫວ່າະ! ແຕ່ງຕອນໃດ?”

“ມື້ວານນີ້.”

“ນາງແຕ່ງກັບໃຜ?”

“ແຕ່ງກັບຜູ້ຊາຍທີ່ຊື່ວ່າ ນໍຕັນ.”

“ແຕ່ນາງຮັກກັບລາວບໍ່ໄດ້ດອກ.”

“ຂ້ອຍຫວັງຢາກໃຫ້ນາງຮັກກັບລາວໄດ້.”

“ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຫວັງແນວນັ້ນ?”

“ເພາະວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນພະອົງກໍ່ບໍ່ຈໍາເປັນ
ຕ້ອງຢ້ານກົວ ບັນຫາໃດໆໃນອະນາຄົດ.
ຖ້າສພາບສະຕິຄົນນັ້ນຮັກສາມີຂອງນາງ
ນັ້ນກໍ່ແປວ່ານາງບໍ່ໄດ້ຮັກພະອົງແລ້ວ. ເມື່ອ
ເປັນເຊັ່ນນີ້ມັນກໍ່ບໍ່ມີເຫດຜົນເລີຍ ທີ່ນາງ
ຈະເຂົ້າມາຂັດຂວາງແຜນການຂອງພະ
ອົງ.”

“ມັນກໍ່ແມ່ນຢູ່ ແຕ່ວ່າ – ດີແລ້ວ! ຂ້ອຍ
ປາຖະໜາໃຫ້ນາງໄປພົ້ນຈາກຊີວິດຂອງ
ຂ້ອຍ! ນາງຈະມາເປັນພະມະເຫສີຂອງ
ຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ!” ພະອົງມີດາງຮູບໄປ ແລະ
ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ເວົ້າຫຍັງ ຈົນກວ່າພວກເຮົາ
ມາເຖິງຈຸດໝາຍ.

ປະຕູຂອງໂຮງແຮມ ໄບຣອັນ ຖືກເປີດ
ອອກ, ມີແມ່ຍິງສູງອາຍຸຄົນໜຶ່ງຢືນຢູ່ເທິງ
ຂັ້ນໄດ, ລາວແນມເບິ່ງພວກເຮົາຢ່າງບໍ່ພັບ
ສາຍຕາ ຂະນະທີ່ພວກເຮົາກ້າວລົງຈາກ
ລົດ.

“ທ່ານເຊີລັອກ ໂຮມສ ແມ່ນບໍ່?” ລາວ
ຖາມ.

“Then that will make things
simpler.” We started off once more
for the Brian Hotel.

“Irene Adler is married,”
remarked Holmes.

“Married! When?”

“Yesterday.”

“But to whom?”

“To a man named Norton.”

“But she could not love him.”

“I hope that she does.”

“And why do you hope that?”

“Because then your Majesty has
no need to fear any future problem.
If the lady loves her husband, then
she does not love your Majesty. If
she does not love your Majesty,
then there is no reason why she
should get in the way of your
Majesty’s plan.”

“It is true. And yet – Well! I wish
she had been of my own station!
What a queen she would have
made!” He grew silent, and we did
not speak again until we arrived.

The door of the Brian Hotel was
open, and an old woman stood on
the steps. She watched us with a
sharp eye as we stepped from the
car.

“Mr. Sherlock Holmes, I
believe?” said she.

“ຂ້ອຍແມ່ນ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ,” ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍຕອບ ພ້ອມທັງຈ້ອງເບິ່ງລາວດ້ວຍທ່າທາງທີ່ແອບແຜງໄວ້ດ້ວຍຄໍາຖາມ ແລະ ແປກໃຈ.

“ແມ່ນແລ້ວ! ທ່ານສຸພາບສະຕິບອກຂ້ອຍວ່າ ເຈົ້າອາດຈະມາທີ່ນີ້. ນາງຫາກອອກໄປປະເທດຝຣັ່ງ ພ້ອມກັບສາມີຂອງນາງໃນຕອນເຊົ້ານີ້ ກັບຂະບວນລົດໄຟເວລາ 5:15 ນາທີ.”

“ແມ່ນຫຍັງກັນ! ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ຖອຍຫຼັງກ້າວໜຶ່ງ, ສີໜ້າຈິດ ແລະແປກໃຈ, “ເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າ ນາງໄດ້ອອກຈາກປະເທດອັງກິດໄປແລ້ວຊັ້ນຫວ່ະ?”

“ນາງຈະບໍ່ກັບມາອີກເລີຍ.”

“ແລ້ວຮູບນັ້ນເດ?” ພະອົງຖາມສຽງຄ່ອຍໆ, “ທຸກຢ່າງໝົດກັນ.”

“ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໄປເບິ່ງກ່ອນ,” ໂຮມສແລ່ນຜ່າຄົນໃຊ້ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນັ່ງຫຼິ້ນ ເຊິ່ງມີກະສັດ ແລະ ຂ້ອຍຕາມໄປ. ມີຕັ້ງອີ້ຂະຊາຍໄປທົ່ວບໍລິເວນ ເບິ່ງແລ້ວຄ້າຍກັບວ່າສຸພາບສະຕິຄົນນັ້ນຄົ້ນເບິ່ງທຸກຈອກທຸກແຈຢ່າງຮີບຮ້ອນ ກ່ອນທີ່ນາງຈະອອກໄປ. ໂຮມສແລ່ນຊຶ່ງເຂົ້າໄປຫາປະຕູ, ຈ້າງເບິ່ງແຜ່ນໄມ້ບາງໆ, ຈັບເອົາຮູບ ແລະ ຈິດໝາຍສະບັບໜຶ່ງໄວ້ໃນກຳມື. ມັນເປັນຮູບຖ່າຍໃນຊຸດນອນຂອງ ໄອຣິນ ເອງແລະ ຈິດໝາຍນັ້ນຈຳໜ້າຂອງວ່າ: “ເຖິງເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ, ຕ້ອງໄດ້ອອກໄປກ່ອນເວລາມັດໝາຍ.” ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍຈິກມັນອອກມາແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ອ່ານພ້ອມໆກັນທັງສາມຄົນ. ຈິດໝາຍນີ້ຫາກໍ່ຖືກຂຽນຂຶ້ນຄືນກ່ອນ ແລະ ມີເນື້ອໃນດັ່ງນີ້:

“I am Mr. Holmes,” answered my friend, looking at her with a questioning and rather surprised look.

“Indeed! My lady told me that you would probably call. She left this morning with her husband by the 5:15 train to go to France.”

“What!” Sherlock Holmes stepped back, white with surprise. “Do you mean that she has left England?”

“Never to return.”

“And the papers?” asked the King softly. “All is lost.”

“We shall see.” Holmes pushed past the servant and ran into the drawing-room, followed by the King and myself. The chairs had been thrown about in every direction, as if the lady had hurriedly searched through everything before she left. Holmes ran towards the door, tore back a thin piece of wood, and, putting in his hand, pulled out a photograph and a letter. The photograph was of Irene Adler herself in evening dress, the letter was addressed to “Sherlock Holmes, To be left till called for.” My friend tore it open and we all three read it together. It had been written the night before and ran in this way:

“ທ່ານເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ທີ່ຮັກແພງ,
ເຈົ້າປະຕິບັດການໄດ້ດີແທ້ໆ, ເຈົ້າດຶງ
ຂ້ອຍເຂົ້າໄປຮ່ວມໄດ້ຢ່າງສົມບູນແບບ. ຈົນ
ກະທັ້ງເລື່ອງດຳເນີນໄປເຖິງຕອນມີສຽງ
ຮ້ອງວ່າ ໄຟໄໝ້ ຂ້ອຍກໍຍັງມີກບໍ່ອອກວ່າ
ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່ ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຂ້ອຍ
ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ພົບວ່າ ຂ້ອຍເຊື່ອງຮູບໄວ້
ບ່ອນໃດ ຂ້ອຍຈຶ່ງເລີ່ມມີກອອກ.

“ຂ້ອຍໄດ້ຮູ້ຂ່າວກ່ຽວກັບເຈົ້າມາຫຼາຍ
ເດືອນແລ້ວ, ມີຄົນບອກຂ້ອຍວ່າ ຖ້າພະ
ລາຊາຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ນັກສືບ ຄົນໆນັ້ນ

“My Dear Mr. Sherlock Holmes,

You really did it very well.
You took me in completely.
Until after the fire alarm, I had
no idea what you were doing.
But then, when I realized that I
had let you see where I hid the
photograph, I began to think.

“I had been told about you
months ago. I had been told
that if the King used a detective

ຕ້ອງເປັນເຈົ້າແມ່ນອນ ແລະ ຂ້ອຍຍັງມີທີ່ຢູ່ຂອງເຈົ້າ ອີກດ້ວຍ. ແຕ່ເຖິງຂະໜາດນີ້ເຈົ້າກໍ່ຍັງສາມາດພົບເຫັນຄວາມລັບຂອງຂ້ອຍໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍຈະເລີ່ມສົງໄສແຕ່ມັນກໍ່ເປັນການຍາກສຳລັບຂ້ອຍ ທີ່ຈະຄິດຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ກັບບາດຫຼວງຜູ້ແກ່ຊະລາ, ເປັນທີ່ເຄົາລົບຮັກ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາ. ແຕ່ຄືດັ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ ການແຕ່ງຕົວຂອງຄົນເຮົາບໍ່ມີຫຍັງເປັນສິ່ງໃໝ່ໆສຳລັບຂ້ອຍເລີຍ. ຂ້ອຍມັກຈະແຕ່ງຕົວແບບຜູ້ຊາຍ ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເປັນອິດສະລະ ທີ່ຈະໄປໃນບ່ອນທີ່ຂ້ອຍຢາກໄປ. ຂ້ອຍໄດ້ສັ່ງຄົນຊື່ ຈອນ ຄົນຂັບລົດໃຫ້ຕິດຕາມເຈົ້າ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ແລ່ນຂຶ້ນຂຶ້ນໄດ, ຍ່າງໄປຫາຊຸດໃສ່ສຳລັບຍ່າງຫຼິ້ນຂອງຂ້ອຍ ແລະ ລົງມາລຸ່ມທັນທີທີ່ເຈົ້າກັບໄປ.

“ຂ້ອຍຕິດຕາມເຈົ້າໄປຈົນຮອດປະຕູບ້ານຂອງເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເຈົ້າແມ່ນທ່ານເຊີລັອກ ໂຮມສ ຜູ້ທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໃນຕົວຂ້ອຍ. ຈາກນັ້ນຂ້ອຍກໍ່ອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້ານອນຫຼັບຝັນດີ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ໄປຫາສາມີຂອງຂ້ອຍ.

“ພວກເຮົາທັງສອງຄິດວ່າ ເມື່ອຖືກສັດຕູຢ່າງເຈົ້າໄລ່ລ່າຢູ່ ທາງທີ່ດີທີ່ສຸດກໍ່ຄືການໜີໄປ, ສະນັ້ນເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນແຕ່ຫ້ອງທີ່ຫວ່າງເປົ່າເມື່ອເຈົ້າມາຮອດ. ສ່ວນຮູບນັ້ນລູກຄວາມຂອງເຈົ້າຄວນຈະຢຸດພັກຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບສາ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັກ ແລະ ເປັນທີ່ຮັກຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ດີກວ່າລາວແລ້ວ. ພະອົງຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພະອົງປະສົງສາ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພະອົງຈະເຄີຍເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ

it would certainly be you. And your address had been given me. Yet, with all this, you were able to learn my secret. Even after I began to have doubts, I found it hard to think badly of such a dear, kind old minister. But, you know, men's clothes are nothing new to me, either. I often dress as a man because it frees me to go where I wish. I sent John, the driver, to watch you. Then I ran up the steps, got into my walking clothes, as I call them, and came down just as you left.

“Well, I followed you to your door, and so made sure that I was really someone of interest to the well-known Mr. Sherlock Holmes. Then, I wished you good night, and went to see my husband.

“We both thought that when chased by such a strong enemy as yourself, the best idea was to run. So you will find the room empty when you call tomorrow. As to the photograph, your client may rest in peace. I love and am loved by a better man than he. The King may do what he wishes. Though he has hurt me,

ເສຍໃຈ ແຕ່ຂ້ອຍກໍຈະບໍ່ແກ້ແຄ້ນຄືນ
ດອກ. ທີ່ຂ້ອຍເກັບຮູບນັ້ນໄວ້ກໍເພື່ອ
ປ້ອງກັນຕົວຂ້ອຍເອງຈາກສິ່ງໃດໜຶ່ງ
ທີ່ພະອົງອາດຈະເຮັດກັບຂ້ອຍໃນອະ
ນາຄົດ. ຂ້ອຍໄດ້ປະຮູບນີ້ໄວ້ ເພື່ອວ່າ
ພະອົງອາດຈະສົນໃຈເກັບມັນໄວ້ ແລ້ວ
ຂ້ອຍກໍຈະໄດ້ສະບາຍໃຈ ທ່ານເຊີລ໌ອ
ກ ໂຮມສ ທີ່ຮັກແພງ.

“ດ້ວຍຄວາມນັບຖືເປັນຢ່າງສູງ,
“ໂອຣິນ ແອດເລີ ນິຕັນ.”

* * *

“ນາງເປັນແມ່ຍິງແບບໃດກັນແທ້! ໂອ,
ນາງເປັນຄົນເກັ່ງແທ້ໆ!” ກະສັດແຫ່ງ ໂບ
ຮິເມຍ ຮ້ອງຂຶ້ນ ຫຼັງຈາກພວກເຮົາທັງ
ສາມອ່ານຈົດໝາຍຈົບ. “ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ບອກ
ເຈົ້າບໍ່ວ່ານາງເປັນແມ່ຍິງທີ່ເດັດດ່ຽວ?
ນາງຈະເປັນລາຊິນີຜູ້ດີເດັ່ນໄດ້ບໍ່? ມັນບໍ່
ໜ້າເສຍດາຍບໍ່ທຳນາງບໍ່ໄດ້ເກີດມາໃນລະ
ດັບດຽວກັບຂ້ອຍ?”

“ເທົ່າທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນມາ ເບິ່ງນາງ
ແຕກຕ່າງໄປຈາກລະດັບຂອງພະອົງ
ແທ້ໆ,” ໂຮມສເວົ້າດ້ວຍນ້ຳສຽງເຢັນໆ,
“ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈຫຼາຍ ທີ່ບໍ່ສາມາດ
ດຳເນີນການເລື່ອງຂອງພະອົງໃຫ້ຈົບລົງ
ດ້ວຍດີ.”

“ມັນກົງກັນຂ້າມດ້ວຍຊ້ຳ ທ່ານເອີຍ,”
ພະອົງເວົ້າ, “ບໍ່ມີຫຍັງດີຂຶ້ນເລີຍ, ຂ້ອຍຮູ້
ວ່າຂ້ອຍເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ນາງເວົ້າ. ຕອນນີ້ຮູບ
ນັ້ນປອດໄພເທົ່າໆກັບວ່າ ມັນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນ
ກອງໄຟແລ້ວ.”

“ຂ້ານ້ອຍດີໃຈທີ່ໄດ້ຍິນພະອົງເວົ້າເຊັ່ນ
ນັ້ນ.”

I will do nothing to hurt him. I
keep the photograph only to pro-
tect myself from anything that
he might do in the future. I leave
a photograph that he might care
to own; and I remain, dear Mr.
Sherlock Holmes,

“Very truly yours

“Irene Adler Norton”

* * *

“What a woman – oh, what a
woman!” cried the King of Bohe-
mia, when we had all three read
this letter. “Did I not tell you how
quick and strong she was? Would
she not have made a very good
queen? Is it not sad that she was
not on my level?”

“From what I have seen of the
lady she seems indeed to be on a
very different level to your Maj-
esty,” said Holmes coldly. “I am
sorry that I have not been able to
bring your Majesty’s business to a
better end.”

“Just the opposite, my dear sir,”
cried the King. “Nothing could be
better. I know that I can trust her
word. The photograph is now as
safe as if it were in the fire.”

“I am glad to hear your Majesty
say so.”

“ກະລຸນາບອກຂ້ອຍແດ່ວ່າ ຂ້ອຍຈະສະແດງຄວາມຂອບໃຈກັບເຈົ້າຈັ່ງໃດດີ. ແຫວນວົງນີ້—” ພະອົງຖອດແຫວນຄຳອອກມາຈາກນິ້ວມື ແລ້ວວາງໄວ້ໃນອີ້ງມືຂອງລາວ.

“ພະອົງມີບາງຢ່າງທີ່ເປັນທີ່ຕ້ອງການຂອງຂ້ານ້ອຍຫຼາຍກວ່ານີ້,” ໂຮມສເວົ້າ.

“ມີຫຍັງກໍ່ບອກມາໄດ້ເລີຍ.”

“ຮູບແຜ່ນນີ້!”

ພະລາຊາຈ້ອງເບິ່ງໜ້າ ໂຮມສ ດ້ວຍຄວາມປະຫຼາດໃຈ.

“ຮູບຂອງ ໄອຣິນ ນີ້ຫວ່າ! ພະອົງເວົ້າຂຶ້ນຢ່າງແຮງ, “ໄດ້ເລີຍ ຖ້າເຈົ້າຢາກໄດ້ມັນ.”

“ຂໍຂອບພະໄທພະອົງເປັນຢ່າງສູງ, ຄັນຂຶ້ນເຮົາກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຕ້ອງເຮັດອີກໃນເລື່ອງນີ້, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກເປັນກຽດທີ່ຈະກ່າວຄຳວ່າ ລາກ່ອນ.” ລາວຫັນໜ້າກັບໂດຍບໍ່ໄດ້ສັງເກດມືຂອງຕົນ ທີ່ພະອົງຍື່ນຫຍິບໃຫ້, ພວກເຮົາພາກັນກັບໄປບ້ານຂອງລາວ.

“ແລະນັ້ນຄືເລື່ອງລາວຊ້ອກເມືອງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ທີ່ມາຄຸກຄາມອານາຈັກແຫ່ງ ໄບຣິເມຍ ແລະ ກໍ່ເປັນການຄຸກຄາມຄັ້ງໃຫຍ່ຫຼວງຂອງແມ່ຍິງ ທີ່ມີພະລັງຈິດອັນແຂງກ້າ ຕໍ່ກັບແຜນການອັນສຸດຍອດຂອງ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສ. ລາວເຄີຍຫົວຂວັນກັບຄວາມສະຫຼຽວສະຫຼາດຂອງແມ່ຍິງ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຍິນລາວເຮັດແບບນັ້ນອີກໃນຊ່ວງຫຼັງໆນີ້ ແລະ ເມື່ອໃດທີ່ລາວເວົ້າເຖິງ ໄອຣິນ ແອດເລີ ຫຼື ເມື່ອລາວເວົ້າເຖິງຮູບຂອງນາງ ກໍ່ມັກຈະເປັນເລື່ອງຂອງກຽດຕິຍົດຂອງແມ່ຍິງຄົນນີ້ສະເໝີ.

“Please tell me in what way I can thank you. This ring—” He slipped a gold ring from his finger and held it out in his hand.

“Your Majesty has something that I should like even more,” said Holmes.

“You have but to name it.”

“This photograph!”

The King stared at him in surprise.

“Irene’s photograph!” he cried.

“Certainly, if you wish it.”

“I thank your Majesty. Then there is no more to be done in the matter. I have the honor to wish you a very good morning.” Turning away without seeing the hand that the King had stretched out to him, he set off in my company for his rooms.

And that was how a great scandal threatened the kingdom of Bohemia, and how the best plans of Mr. Sherlock Holmes were beaten by a woman’s sharp mind. He used to make fun of the intelligence of women, but I have not heard him do it of late. And when he speaks of Irene Adler, or of her photograph, he always speaks of her as “the woman.”

3

ຄົນຕື່ນລຳ

THE DANCING MEN

ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ເຮັດວຽກງານຮຽບຮຽງຄົນດຽວເປັນເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງ, ຫຼັງທີ່ຈ່ອຍຍາວຂອງລາວກຳລັງນຶ່ງຢູ່ກັບຫຼອດແກ້ວທົດລອງ. ໃນຫຼອດແກ້ວນັ້ນລາວກຳລັງຕື່ມທາດແຫຼວບາງຢ່າງທີ່ມີກິ່ນເໝັນໆ. ລາວກື່ມຫົວລົງຮອດໜ້າເອິກ, ຈາກມຸມທີ່ຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ ເບິ່ງລາວແລ້ວຄືກັບນົກທີ່ແປກປະຫຼາດ, ຜອມ ແລະ ມີຂົນສີໝົນໝອງ.

ແລ້ວລາວກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: “ວັດສັນ, ໂຕບໍ່ຄິດຍາກໄປລົງທຶນຂຸດຄົ້ນບໍ່ຄຳໃນອາຟຣິກາໃຕ້ແລ້ວຫວ່າ?”

ຂ້ອຍເງິຍຫົວຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມປະຫຼາດໃຈ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍຈະເຫັນຜົນສຳເລັດອັນຈິບງາມ ໃນການເຮັດວຽກຂອງໂຮມສ ຢູ່ເປັນປະຈຳກໍ່ຕາມ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ອາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າ ລາວຮູ້ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍກຳລັງຄິດຢູ່ໄດ້ຈັ່ງໃດ.

My friend Sherlock Holmes had been working quietly for several hours. His long, thin back was bent over a glass bottle. In the bottle, he was heating some chemicals with a bad smell. His head was resting on his chest. From where I sat, he looked like a strange, thin gray bird.

“So, Watson,” he said suddenly, “you do not plan to invest in any South African gold mines?”

I raised my head in surprise. Although I had often seen the results of Holmes’s wonderful mind at work, I still could not explain how he knew what I was thinking.

“ໂຕຮູ້ໄດ້ຈັ່ງໃດ?” ຂ້ອຍຖາມ.

ໃນມື້ຈັບຫຼອດແກ້ວທົດລອງ ແລະ ຫຼຽວໄປ-ມາ, ເບິ່ງຈາກສາຍຕາຂອງ ລາວແລ້ວ ແມ່ນກຳລັງມີຄວາມສຸກ.

“ວັດສັນ, ຕອນນີ້ໂຕຕ້ອງຍອມ ຮັບວ່າ ໂຕປະຫຼາດໃຈສຸດໆ,” ລາວ ເວົ້າ.

“ແມ່ນແລ້ວ.”

“ເຮົາຄວນຈະໃຫ້ໂຕເຊັ່ນຮັບຮອງ ເອົາຜົນນັ້ນໄວ້”.

“How on earth do you know that?” I asked.

He turned around, with a bottle in his hand. From the sparkle of his eyes I could see that he was enjoying himself.

“Now, Watson, admit that you are completely surprised,” he said.

“I am.”

“I should make you sign a paper to that effect.”

“ເປັນຫຍັງຕ້ອງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ?”

“ເພາະວ່າໃນອີກຫ້າໜ້າທີ່ໂຕກໍ່ຈະ
ເວົ້າວ່າ: ມັນຊ່າງ່າຍດາຍເຫຼືອເກີນ.”

“ເຮົາໝັ້ນໃຈວ່າຈະບໍ່ເວົ້າແບບນັ້ນ
ແນ່ນອນ.”

“ເບິ່ງເດີ ວັດສິນ ເພື່ອນທີ່ຮັກ,” ລາວ
ວາງຫຼອດແກ້ວທົດລອງໄວ້ໜ້າໂຕະ.

“ມັນງ່າຍທີ່ຈະເກາະຕ່ອງໂສ້ອັນສຸດ
ທ້າຍ ເຊິ່ງແຕ່ລະຕ່ອງໂສ້ເກາະກ່າຍໄປ
ຫາຕ່ອງອື່ນ. ຂັ້ນຕອນໃນການເກາະ
ຕ່ອງໂສ້ນັ້ນອາດຈະງ່າຍດາຍ. ຫຼັງຈາກ
ສ້າງໂສ້ຂຶ້ນມາແລ້ວ ເຮົາພຽງແຕ່ເອົາຂໍ້
ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຂໍ້ສຸດທ້າຍມາເຂົ້າກັນ
ໂດຍບໍ່ຫຍຸ້ງກ່ຽວຕ່ອງທາງກາງ ເຮົາ
ອາດຈະເຮັດໃຫ້ໂຕປະຫຼາດໃຈໄດ້.
ຕອນນີ້ມັນບໍ່ຍາກເລີຍ ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາ
ເຫັນງ່າມນີ້ວໄປມີຂ້າງຊ້າຍຂອງໂຕກໍ່ຮູ້
ເລີຍວ່າ ໂຕບໍ່ຍາກລົງທຶນໃນການຂຸດ
ຄົ້ນບໍ່ຄຳທີ່ອາພຣິກາໃຕ້.”

“ເຮົາບໍ່ເຫັນວ່ານີ້ວໄປມີຂອງເຮົາ ຈະ
ກ່ຽວຂ້ອງກັບອາພຣິກາໃຕ້ເລີຍ.”

“ມັນອາດຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແຕ່ເຮົາສາ
ມາດສະແດງໃຫ້ໂຕເຫັນເຖິງຂໍ້ກ່ຽວ
ຂ້ອງຢູ່ໃກ້ໆນີ້ໄດ້. ນີ້ຄືຂໍ້ຕ່າງໆທີ່ຂາດໄປ
ຂອງໂສ້ອັນທຳມະດາໆທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນ:
1. ມີສໍຂາວຕິດຢູ່ງ່າມນີ້ວຊື່ກັບນີ້ວໄປ
ເບື້ອງຊ້າຍຂອງໂຕ ຕອນກັບມາຈາກ
ສະມາຄົມມື້ຄືນນີ້; 2. ໂຕມັກໃຊ້ຜິງສໍ
ຂາວລົງໃສ່ງ່າມນີ້ເປັນປະຈຳເວລາຫຼິ້ນ
ສະນຸກເກີ; 3. ໂຕຫຼິ້ນສະນຸກເກີກັບ ເທີ
ສຕັນ ພຽງຜູ້ດຽວ; 4. ໂຕໄດ້ບອກເຮົາ
ສີ່ອາທິດຜ່ານມານີ້ວ່າ: ເທີສຕັນ ອາດ

“Why?”

“Because in five minutes you will say
that it is all absurdly simple.”

“I am sure I will say nothing of the
kind.”

“You see, my dear Watson” – he
placed his bottle back on the table – “it
is often easy to form a chain of conclu-
sions, in which each conclusion leads
to another one. Each step in this chain
may be simple in itself. If, after making
such a chain, I simply state the start-
ing point and the conclusion, without
explaining the steps in between, I may
surprise you. Now, it was not difficult,
after I saw the space by your left thumb,
to feel sure that you did NOT plan to
invest your money in the gold mines of
South Africa.”

“I see no connection between my
thumb and South Africa.”

“Probably not. But I can quickly
show you a close connection. Here are
the missing pieces of the very simple
chain of conclusions that I formed: 1.
You had chalk between your left finger
and thumb when you came home from
the club last night. 2. You always put
chalk there when you play snooker. You
use the chalk to hold the stick. 3. You
only play snooker with Thurston. 4. You
told me four weeks ago that Thurston

ຈະຊື້ບໍ່ຄຳໃນ ອາຟຣິກາໃຕ້, ລາວຕ້ອງ
ການໃຫ້ໂຕຊື້ບາງສ່ວນ ແຕ່ໂຕຕ້ອງຕັດ
ສິນໃຈພາຍໃນໜຶ່ງເດືອນ; 5. ໃບເຊັກຂອງ
ໂຕຖືກໃສ່ກະແຈໄວ້ນຳເຈ້ຍຂອງເຮົາ ແລະ
ໂຕກໍບໍ່ໄດ້ຖາມເອົາຂໍ້ກະແຈນຳເຮົາເລີຍ;
6. ເພາະສະນັ້ນໂຕບໍ່ຕ້ອງການລົງທຶນຊຸດ
ຄົ້ນບໍ່ຄຳໃນອາຟຣິກາໃຕ້ເລີຍ.”

“ມັນຄືມາງ່າຍແທ້!” ຂ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນ.

“ຈັ່ງຂຶ້ນແຫຼະ!” ລາວເວົ້າຂຶ້ນດ້ວຍ
ຄວາມທຸດທງົດ. “ທຸກໆບັນຫາເບິ່ງຄືວ່າ
ງ່າຍໄປພົດ ຫຼັງຈາກທີ່ສ່ວນປົດບັງຖືກ
ອະທິບາຍອອກມາແລ້ວ; ແຕ່ນີ້ຄືບັນຫາທີ່
ຍັງບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍ ເພື່ອນ; ລອງເບິ່ງດູ່ ວ່າ
ໂຕຊື້ເຂົ້າໃຈສຳໃດ.” ລາວວາງເຈ້ຍໃບໜຶ່ງ
ໄວ້ເທິງໜ້າໂຕະ ແລ້ວກໍ່ຫັນໜ້າໄປຫາ
ການທົດລອງເຄມີຂອງລາວຕໍ່.

ຂ້ອຍແນມເບິ່ງພາບອັນໜ້າຂັບຂັນຢູ່
ເຈ້ຍໃບນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: “ແມ່ນຫຍັງ
ເບາະ ໂຮມສ. ນີ້ມັນແມ່ນຮູບທີ່ເດັກນ້ອຍ
ແຕ່ມຫຼິ້ນຊຶ່ງໄດ້.”

“ເຮີຍ! ນັ້ນເປັນພຽງຄວາມຄິດຂອງໂຕ
ເທົ່ານັ້ນ.”

“ມັນເປັນຫຍັງໄດ້ອີກແດ່?”

“ນັ້ນແຫຼະຄືສິ່ງທີ່ ທ່ານຮິວຕັນ ຄິວບິດ
ຈາກ ຣິດລິງ ຫ້ອບ ແມນເນີ. ນໍພອກ
ຢາກຈະຮູ້. ສິ່ງປົດສະໜາຊຶ້ນນ້ອຍນີ້ ຫາ
ກໍ່ຖືກສົ່ງມາຕອນເຊົ້ານີ້, ສ່ວນຕົວລາວ
ເອງຈະຕາມມາພ້ອມລົດໄຟຖ້ຽວຕໍ່ໄປ.
ວັດສັນ, ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງກະດິງ, ເຮົາຈະບໍ່
ແປກໃຈເລີຍ ຖ້າວ່ານັ້ນແມ່ນລາວມາ.”

ຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງບາດຕິນໜັກໆດັງມາ
ແຕ່ຂັ້ນໄດ; ບົດໜຶ່ງກໍ່ມີສຸພາບບູລຸດຮ່າງ

had a chance to buy some South
African gold mines. He wanted
you to buy some also, but you had
to decide within a month. 5. Your
checks are locked with my papers,
and you have not asked for the key.
6. Therefore, you do not plan to
invest your money in South African
gold mines.”

“How absurdly simple!” I cried.

“Quite so!” he said, a little
annoyed. “Every problem seems easy
after the hidden connections are
explained. Here is an unexplained
problem. See what you can make of
that, my friend.” He threw a piece of
paper on the table and turned again
to his chemical investigations.

I looked at the absurd drawings
on the paper. “Why, Holmes, it is a
child’s drawing,” I cried.

“Oh, that’s your idea!”

“What else could it be?”

“That is what Mr. Hilton Cubitt,
of Ridling Thorpe Manor, Norfolk,
wishes to know. This little puzzle
came just this morning. He said he
would follow by the next train. I hear
the bell ring, Watson. I would not be
surprised if this is him.”

I heard a heavy step on the steps.
A moment later a tall gentleman

ສູງຄົນໜຶ່ງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ. ດວງຕາທີ່ສົດໃສ ແລະ ໜ້າແດງບົ່ງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ລາວອາໄສຢູ່ຫ່າງຈາກເຂດໝອກຄວັນໃນລອນດອນ. ເບິ່ງຄືວ່າລາວໄດ້ນຳເອົາອາກາດອັນມີກິ່ນຫອມສົດຊື່ນຈາກທະເລມາພ້ອມ. ລາວຈັບມືກັບພວກເຮົາທັງສອງ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງຈະນັ່ງລົງ ສາຍຕາຂອງລາວກໍ່ແນມເຫັນເຈ້ຍ ທີ່ມີເຄື່ອງໝາຍອັນໜ້າສົນໃຈ ເຊິ່ງຂ້ອຍຫາກໍ່ເບິ່ງແລ້ວ.

“ທ່ານໂຮມສ, ເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກັບພາບເຫຼົ່ານີ້?” ລາວຖາມ. “ຂ້ອຍໄດ້ຍິນວ່າເຈົ້າເປັນນັກສືບທີ່ມັກເລື່ອງປິດສະໜາລຶກລັບ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະເຄີຍພົບເລື່ອງທີ່ແປກໄປກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ. ຂ້ອຍໄດ້ສົ່ງຮູບນັ້ນມາໃຫ້ເຈົ້າກ່ອນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ມີເວລາພຽງພໍໃນການສືບສວນກ່ອນທີ່ຂ້ອຍຈະມາເຖິງ.”

“ມັນເປັນເຈ້ຍທີ່ໜ້າສົນໃຈແທ້ໆ,” ໂຮມສເວົ້າ. “ທ່ານອິດເບິ່ງຄືວ່າເປັນພຽງພາບທີ່ເດັກນ້ອຍແຕ້ມຫຼິ້ນເທົ່ານັ້ນ, ມີພາບກາຕູນເຕັ້ນລຳອັນໜ້າຂັບຂັນຢູ່ເປັນແຖວໆເຕັມໄປໝົດ; ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຄິດວ່າມັນສຳຄັນ?”

“ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຄິດແນວນັ້ນດອກ ທ່ານໂຮມສ ແຕ່ວ່າພັນລະຍາຂອງຂ້ອຍຄິດແບບນັ້ນ. ຄວາມຢ້ານກົວກຳລັງບີບຄັ້ນນາງແທບຕາຍ. ນາງບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງ ແຕ່ຂ້ອຍເຫັນຄວາມຢ້ານກົວແຜ່ຢູ່ໃນແວວຕາຂອງນາງ ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງມາຫາເຈົ້າທີ່ນີ້.”

ໂຮມສຈັບເອົາເຈ້ຍນັ້ນຂຶ້ນມາຊ່ອງເບິ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ມີແສງສະຫວ່າງ, ມັນເປັນເຈ້ຍທີ່

entered our room. His clear eyes and red face told us that he lived far from the cloudy gray skies of London. He seemed to bring a smell of strong, fresh, sea air with him. He shook hands with each of us, and he was about to sit down when his eye fell on the paper with the curious mark, which I had just looked at.

“Well, Mr. Holmes, what do you make of these?” he asked. “They told me that you are a detective who likes puzzling mysteries, and I don’t think you can find a stranger one than this. I sent the paper on before me, so that you would have time to begin your investigation before I came.”

“It is certainly a curious paper,” said Holmes. “At first, it looks like a child’s drawing. There are a number of absurd little figures dancing across the paper. Why would you think it is important?”

“I never would, Mr. Holmes. But my wife does. Fear is killing her. She says nothing, but I can see terror in her eyes. That’s why I came to you.”

Holmes held up the paper so the bright sun fell on it. It was a page

ຊ່ວຍອະທິບາຍເລື່ອງທັງໝົດອີກຄັ້ງໃຫ້
ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ, ດ້ອກເຕີ ວັດສັນ ຟັງໄດ້
ບໍ່?”

“ຂ້ອຍເປັນຄົນເລົ່າເລື່ອງບໍ່ເກັ່ງ,” ແຂກ
ຂອງພວກເຮົາເວົ້າ. “ກະລຸນາຖາມຂ້ອຍ
ອີກ ຖ້າມີບ່ອນໃດຂ້ອຍເວົ້າບໍ່ຈະແຈ້ງ,
ຂ້ອຍຈະເລີ່ມເລົ່າຕັ້ງແຕ່ຕອນຂ້ອຍແຕ່ງ
ງານປົກກາຍນີ້ ແຕ່ຂ້ອຍຂໍບອກໄວ້ກ່ອນເລີຍ
ວ່າ ເຖິງວ່າຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນຄົນລ້ຳລວຍ, ຄອບ
ຄົວຂອງຂ້ອຍອາໄສຢູ່ທີ່ ຣິດລິງ ທ້ອບ ເປັນ
ເວລາກວ່າຫ້າສະຕະວັດ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມີຄອບ
ຄົວໃດຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີ ກວ່າຄອບຄົວ
ຂອງຂ້ອຍໃນເມືອງ ນໍຟອກ.

“ປີແລ້ວນີ້ຂ້ອຍໄດ້ມາລອນດອນ, ຂ້ອຍ
ພັກຢູ່ບ້ານພັກຫຼັງໜຶ່ງໃນຈະຕຸລັດ ຣັສ
ແຊລ; ມີຍິງສາວຊາວອາເມລິກາຄົນໜຶ່ງຊື່
ເອລຊີ ແພັດທຣິກ, ພວກເຮົາກາຍເປັນ
ເພື່ອນກັນ ແລະ ກ່ອນຈະຈາກທີ່ນັ້ນໄປ
ຂ້ອຍໄດ້ຫຼົງໄຫຼໃນຕົວນາງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍ
ດັ່ງທີ່ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນມັກຈະເປັນ. ສະນັ້ນ
ພວກເຮົາເລີຍແຕ່ງງານກັນແບບງຽບໆ
ແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ກັບມາທີ່ເມືອງ ນໍຟອກ ໃນ
ຖານະສາມີ-ພັນລະຍາກັນ. ທ່ານໂຮມສ,
ເຈົ້າຄົງຄິດວ່າມັນເປັນເລື່ອງແປກແມ່ນບໍ່ ທີ່
ຜູ້ຊາຍໃນຕະກຸນມີຖານະເກົ່າແກ່ຄົນໜຶ່ງ
ໄປແຕ່ງງານກັບແມ່ຍິງໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ
ລາວອະດີດ ແລະ ຄອບຄົວຂອງນາງມາ
ກ່ອນ; ແຕ່ຖ້າຫາກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຮູ້ຈັກ
ນາງ ເຈົ້າກໍ່ຄິດຈະເຂົ້າໃຈ.

“ນາງເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ຂ້ອຍໃນບາງຢ່າງ
ແລະ ນາງໃຫ້ໂອກາດຂ້ອຍຢ່າຮ້າງກັບນາງ
ທຸກເວລາ ຖ້າຂ້ອຍຕ້ອງການ. ‘ຂ້ອຍໄດ້ຮູ້

please explain it all again for my
friend, Dr. Watson?”

“I’m not good at telling stories,”
said our visitor. “Please ask me
about anything that I don’t make
clear. I’ll begin at the time of my
marriage last year; but I want to say
first of all that, although I’m not
a rich man, my family has lived at
Ridling Thorpe for five centuries.
There is no better known family in
the County of Norfolk.

“Last year I came to London.
I stayed at a guesthouse in Rus-
sell Square. There was a young
American lady there, named Elsie
Patrick. We became friends, and
by the time I left, I was as much in
love as a man could be. We were
quietly married, and we returned to
Norfolk as a married couple. You’ll
think it very strange, Mr. Holmes,
that a man from a good old family
would marry a wife, without know-
ing anything about her past or
her family. But if you saw her and
knew her, it would help you to
understand.

“She was very honest with me
about something, and she gave
me every chance of getting out of
the marriage if I wished to do so.

ຈັກກັບຄືນບໍ່ດີມາຫຼາຍໃນຊີວິດນີ້,' ນາງ ເວົ້າກັບຂ້ອຍ. 'ຂ້ອຍຢາກຈະລືມພວກ ເຂົາໄປໃຫ້ໝົດ, ຂ້ອຍບໍ່ຢາກຈະເວົ້າເຖິງ ເລື່ອງອະດີດອີກເລີຍ ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ ຂ້ອຍເຈັບປວດ. ຮົວຕັນ, ຖ້າເຈົ້າແຕ່ງງານ ກັບຂ້ອຍ ເຈົ້າຕ້ອງຖືວ່າເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງກັບ ແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງຜິດໆມາກ່ອນ. ເຈົ້າ ຈະຕ້ອງເຊື່ອຂ້ອຍໃນເລື່ອງນີ້ ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍມີດ ງຽບ ຈົນກວ່າເຮົາຈະໄດ້ແຕ່ງງານກັນ. ຖ້າ ເຈົ້າຄິດວ່າເຮັດໄດ້ຍາກ ໃຫ້ເຈົ້າກັບໄປນິ ຟອກໄດ້ເລີຍ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຂ້ອຍຢູ່ຄືດັ່ງ ທີ່ຜ່ານມາໂລດ.' ນາງຫາກໍ່ເວົ້າເລື່ອງນີ້ ກັບຂ້ອຍກ່ອນວັນແຕ່ງງານພຽງວັນ ດຽວ. ຂ້ອຍໃຫ້ສັນຍາວ່າ ຂ້ອຍຈະເຊື່ອ ນາງ ແລະ ຂ້ອຍຈະບໍ່ຖາມເຖິງເລື່ອງອະ ດີດຂອງນາງອີກເລີຍ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັກສາສັນ ຍາໄວ້ແລ້ວ."

“ເຮົາແຕ່ງງານກັນໄດ້ໜຶ່ງປີແລ້ວ ແລະ ມີຄວາມສຸກດ້ວຍກັນດີ, ແຕ່ວ່າໜຶ່ງ ເດືອນຜ່ານມານີ້ ຄືຕອນທ້າຍຂອງເດືອນ 6 ຂ້ອຍກໍ່ເລີ່ມເຫັນວິແວວຂອງບັນຫາ; ມີ ໜຶ່ງພັນລະຍາຂອງຂ້ອຍໄດ້ຮັບຈົດໝາຍ ສົ່ງມາຈາກອາເມລິກາ, ສີໜ້າຂອງນາງກໍ່ ຊົດລົງ, ນາງອ່ານຈົດໝາຍ ແລ້ວໂຍນ ມັນໃສ່ໄຟ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນມານາງກໍ່ບໍ່ເວົ້າບໍ່ວ່າ ຫຍິ່ງ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຽບຢູ່ເຊັ່ນກັນ ເພາະ ສັນຍາກໍ່ຄືສັນຍາ. ຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມານາງ ກໍ່ບໍ່ມີຄວາມສຸກ ແລະ ອິດອັດໃຈຢູ່ ເລື້ອຍໆ, ໃນແວວຕາຂອງນາງມີແຕ່ ຄວາມຢ້ານກົວແອບແຜງຢູ່ຕະຫຼອດເວ ລາ, ເບິ່ງຄືວ່ານາງກຳລັງລໍຄອຍວ່າອາດ

‘I have known some very bad people in my life,’ she said to me. ‘I wish to forget all about them. I would rather never talk about the past, for it is very painful to me. If you marry me, Hilton, you will marry a woman who has done nothing that was wrong. But you will have to believe me about this, and let me be silent about all that happened in my life up to the time when I married you. If that is too difficult, then go back to Norfolk and leave me to the life in which you found me.’ It was only the day before we were married that she said those words to me. I promised that I would believe her, and that I would not ask questions about her past. I have kept that promise.

“We have been married now for a year, and we have been very happy. But about a month ago, at the end of June, I saw the first signs of trouble. One day my wife got a letter from America. She turned white, read the letter, and threw it into the fire. She said nothing about it afterwards, and neither did I, for a promise is a promise. But from that moment she has never been happy or comfortable. There is always a look of terror in her face. She looks as if she is expecting

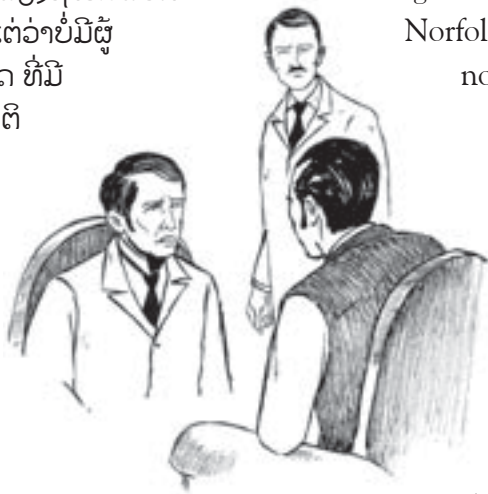
ຈະມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ບໍ່ດີເກີດຂຶ້ນ; ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ນາງເຊື່ອໃຈຂ້ອຍ ແລ້ວນາງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ຂ້ອຍຄືເພື່ອນທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບນາງ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ເວົ້າຫຍັງບໍ່ອອກຈົນກວ່ານາງຈະເວົ້າອອກມາໄດ້.

“ນາງເປັນຄົນທີ່ຊື່ສັດ, ທ່ານໂຮມສ. ບັນຫາໃດກໍ່ຕາມທີ່ນາງປະສົບມາໃນອະດີດ ຂ້ອຍແນ່ໃຈວ່າບໍ່ແມ່ນນາງເປັນຄົນເຮັດຜິດ. ຂ້ອຍເປັນພຽງຊາວນໍຟອກທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ ແຕ່ວ່າບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໃນອັງກິດ ທີ່ມີຄອບຄົວອັນມີກຽດຕິຍົດຄືກັບຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍ. ນາງຮັ້ເລື່ອງນີ້ ແລະກໍ່ຮູ້ກ່ອນທີ່ນາງຈະແຕ່ງງານກັບຂ້ອຍຊ້ຳອີກ. ຂ້ອຍໝັ້ນໃຈວ່ານາງຈະບໍ່ມີວັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເສຍຊື່ສຽງເພາະເລື່ອງນັ້ນເດັດຂາດ.”

“ເອົາລະ, ຕອນນີ້ມາເຖິງຈຸດທີ່ເປັນປົດສະໜາຂອງເລື່ອງແລ້ວ; ປະມານໜຶ່ງອາທິດຜ່ານມານີ້ ເຊິ່ງເປັນວັນອັງຄານ ຂ້ອຍພົບເຫັນຮູບກາຕູນເຕັ້ນລຳອັນໜ້າຂັບຂັນຫຼາຍຮູບຢ່າງນຳປ່ອງຍ້ຽມ ເຊິ່ງຄືກັບຮູບທີ່ຢູ່ເຈ້ຍໃບນີ້ແຫຼະ. ຮູບເຫຼົ່ານັ້ນແຕ່ມດ້ວຍສີຂາວ, ທຳອິດຂ້ອຍຄິດວ່າແມ່ນເດັກໃນຟາມເປັນຄົນແຕ້ມ ແຕ່ລາວກໍ່ເວົ້າວ່າບໍ່ຮູ້ອີ່ໄນອີ່ເນຫຍັງ. ຮູບເຫຼົ່ານັ້ນຖືກແຕ້ມຂຶ້ນຕອນກາງຄືນ, ຂ້ອຍໄດ້

something bad to happen. I wish she would trust me. She would find that I was her best friend. But until she speaks, I can say nothing.

“She is an honest woman, Mr. Holmes. Whatever trouble she might have had in her past life, I am sure it was not because she did anything wrong. I am only a simple Norfolk man, but there is not a man in England to whom family honor is as important as it is to me. She knows that, and she knew it before she married me. She would never hurt my reputation – of that I am sure.”

“Now I come to the puzzling part of my story. About a week ago – it was Tuesday of last week – by a window, I found a number of absurd little dancing figures, like the ones on this paper. They were drawn with chalk. I thought the farmboy had drawn them, but the boy said he knew nothing about it. They had appeared there during the night. I

ລືບຮູບນັ້ນອອກ ແລ້ວຈົ່ງມາເຫຼົ້າຕໍ່ເມຍ
ພັງພາຍຫຼັງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍປະ
ຫຼາດໃຈກໍ່ຄື: ເມຍຂ້ອຍຈົ່ງຈັງກັບເລື່ອງ
ນັ້ນ, ນາງບອກຂ້ອຍວ່າ ຖ້າເຫັນເຫື່ອໜ້າ
ໃຫ້ມາບອກນາງໄປເບິ່ງແດ່.

“ຜ່ານໄປໜຶ່ງອາທິດກໍ່ບໍ່ປະກົດເຫັນ
ພາບເຫຼົ້ານັ້ນອີກ ແລະ ເປັນຕອນເຊົ້າວານ
ນີ້ເອງ ຂ້ອຍກໍ່ພົບເຫັນເຈ້ຍໃບນີ້ວາງໄວ້
ໜ້າປັດໂມງແດດຢູ່ກາງສວນ. ເມື່ອຂ້ອຍ
ນຳເຈ້ຍໃບນັ້ນມາໃຫ້ ເອລຊີ ເບິ່ງ ໜ້າຂອງ
ນາງກໍ່ຊືດ ແລະ ລົ້ມລົງກັບພື້ນ. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນ
ມາສະພາບຂອງນາງກໍ່ເປັນຄືກັບນອນ
ຝັນ, ໃນແວວຕາຂອງນາງມີແຕ່ຄວາມ
ຍ້ານກົວ ແລະ ຕອນນັ້ນເອງ ທີ່ຂ້ອຍສົ່ງ
ເຈ້ຍໃບນີ້ມາໃຫ້ເຈົ້າ ທ່ານໂຮມສ. ມັນບໍ່
ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍຄວນຈະເອົາໄປແຈ້ງຕຳ
ຫຼວດ ເພາະຍ້ານເຂົາເຈົ້າຈະຫົວຂວັນ ແຕ່
ຂ້ອຍຫວັງວ່າເຈົ້າຄົງຊ່ວຍຂ້ອຍໄດ້ ວ່າ
ຂ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດກັບມັນດີ, ຂ້ອຍບໍ່
ແມ່ນຄົນລຳລວຍ ແຕ່ຖ້າມີອັນຕະລາຍໃດ
ໜຶ່ງມາຄຸກຄາມພັນລະຍາສຸດທີ່ຮັກຂອງ
ຂ້ອຍ ຂ້ອຍກໍ່ຍອມໃຊ້ເງິນທັງໝົດທີ່ຂ້ອຍ
ມີ ເພື່ອປົກປ້ອງນາງ.”

ລາວເປັນຄົນອັງກິດທີ່ດີ, ທຳມະດາ, ຊື່
ຕົງ ແລະ ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ, ມີດວງຕາສີ
ຟ້າ, ມີສາຍຕາທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໜ້າຕາກໍ່
ດີ. ເບິ່ງໃບໜ້າຂອງລາວແລ້ວຮູ້ໄດ້ຊັດເຈນ
ເລີຍວ່າ ລາວມີຄວາມຮັກ ແລະ ໄວ້ເນື້ອ
ເຊື່ອໃຈຕໍ່ກັບເມຍຫຼາຍ. ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ
ພັງເລື່ອງທີ່ລາວເລົ່າມາຢ່າງຕັ້ງອີກຕັ້ງໃຈ
ແຕ່ຕອນນີ້ລາວຊ້ຳພັດນັ້ງຄົດງຽບຢູ່.

ໃນທີ່ສຸດລາວກໍ່ເອີ້ນຖາມຂຶ້ນມາວ່າ:

had them washed off, and I only told
my wife about them afterwards. To
my surprise she took it very seriously.
She asked me, if any more came, to
let her see them.

“None did come for a week.
Then, yesterday morning, I found
this paper on the sun-dial in the
garden. When I showed it to Elsie,
she turned white and fell down.
Since then she has looked like a
woman in a dream, with terror
always showing in her eyes. That
was when I sent the paper to you,
Mr. Holmes. It was not a thing that
I could take to the police, for they
would have laughed at me, but I
hope you will tell me what to do. I
am not a rich man; but if there is
any danger facing my little woman
I would spend all of my money to
protect her.”

He was a fine man, this man
of the old English earth, simple,
straight, and gentle, with his great,
blue eyes and wide, handsome face.
His love for his wife, and his trust in
her, were clear in his face. Sherlock
Holmes listened to his story with
great attention, and now he sat in
silent thought.

“Don't you think, Mr. Cubitt,”

“ທ່ານຄົວບິດ, ເຈົ້າຈະຄິດບໍ່ວ່າ ທາງທີ່ດີທີ່ສຸດກໍ່ຄື ເຈົ້າຕ້ອງອ້ອນວອນໃຫ້ພັນລະຍາຂອງເຈົ້າບອກຄວາມລັບນັ້ນກັບເຈົ້າ?”

ຮິວຕັນ ຄົວບິດ ແກວ່ງຫົວ.

“ສັນຍາກໍ່ຄືສັນຍາ ທ່ານໂຮມສ; ຖ້າເອລຊີ ຢາກຈະບອກຂ້ອຍ ນາງກໍ່ຈະບອກເອງ; ແຕ່ຖ້ານາງບໍ່ຢາກບອກ ມັນກໍ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ຈະໄປບັງຄັບນາງ; ແຕ່ວ່າຂ້ອຍມີສິດທີ່ຈະຊອກຫາຄຳຕອບດ້ວຍຕົວຂ້ອຍເອງ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ.”

“ຖ້າດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍກໍ່ຈະຊ່ວຍເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈ ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດເຈົ້າເຄີຍຮູ້ວ່າ ມີຜູ້ພົບເຫັນຄົນແປກໜ້າແຖວໆບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງແຕ່ບໍ່?”

“ບໍ່.”

“ຄົງຈະຕ້ອງເປັນບ່ອນທີ່ມີດາງຽບຫຼາຍ, ຈະມີຄົນກ່າວເຖົ້າບໍ່ ຖ້າມີຄົນແປກໜ້າເຂົ້າໄປທີ່ນັ້ນ?”

“ມີ ທ່ານ, ແຖວບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງຂອງຂ້ອຍ; ແຕ່ວ່າມັນມີຮ້ານກິນດື່ມເລັກໆນ້ອຍໆຫຼາຍຢູ່ບໍ່ໄກຈາກແຖວນັ້ນ, ບາງເທື່ອຄົນງານ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວກໍ່ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນກັບຊາວສວນ.”

“ຮູບຄົນເຕັ້ນລຳພວກນີ້ ເບິ່ງແລ້ວຄືມີຄວາມໝາຍ. ພວກມັນໜ້າຈະເປັນລະຫັດອັນໃດອັນໜຶ່ງ, ຖ້າແມ່ນລະຫັດຍາກ ມັນກໍ່ອາດຈະແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້ເລີຍ; ແຕ່ຖ້າມັນເປັນລະຫັດທີ່ງ່າຍ ແລະ ຮູບທີ່ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງເດີມ ກໍ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວອັກສອນຂອງພະຍັນຊະນະໃດໜຶ່ງ ຂ້ອຍແນ່ໃຈວ່າພວກເຮົາຈະແກ້ໄຂໄດ້.”

he said, at last, “that your best plan would be to appeal to your wife to share her secret with you?”

Hilton Cubitt shook his large head.

“A promise is a promise, Mr. Holmes. If Elsie wished to tell me, she would. If not, it is not right for me to make her say things. But I have a right to look for answers on my own – and I will.”

“Then I will help you with all my heart. First, have you heard of any strangers being seen in your neighborhood?”

“No.”

“This must be a very quiet place. Would any fresh face cause people to talk?”

“In the neighborhood near me, yes. But we have several small bars not far away. And sometimes workers and travelers stay with the farmers.”

“These dancing men seem to have a meaning. They are a code, of some sort. If it is a difficult code, it might be impossible to solve. But if it is a simple code, and a man in the same position always stands for one letter of the alphabet, then I believe we can solve it.”

“ຢ່າງໃດກໍຕາມ ສ່ວນທີ່ເຈົ້າສົ່ງມາໃຫ້ ຂ້ອຍນັ້ນສິ້ນເກີນໄປ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າ ເລົ່າມາ ກໍບໍ່ຊັດເຈນພໍທີ່ຈະຊ່ວຍຂ້ອຍ ແກ້ໄຂໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງ ໄດ້ຕອນນີ້. ທາງທີ່ດີຂ້ອຍວ່າເຈົ້າຄວນ ກັບໄປ ນິຟອກ ເສຍກ່ອນ ແລະ ຊອກ ຫາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ. ສຳເນົາເອົາທຸກໆ ຮູບຄົນເຕັ້ນລຳອັນໃໝ່ທີ່ພົບເຫັນຢ່າງ ລະອຽດ, ເສຍດາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ສຳເນົາເອົາ ໂຕທີ່ແຕ້ມດ້ວຍສີຂາວຢູ່ບານປ່ອງຍ້ຽມ ເພາະມັນອາດເປັນປະໂຫຍດທີ່ດີ. ໃຫ້ ເຈົ້າຖາມຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນ ຄຽງເບິ່ງວ່າ ພວກເຂົາ ເຄີຍພົບເຫັນ ຄົນແປກໜ້າ ມາແຖວໆນັ້ນ ແດ່ບໍ່. ເມື່ອເຈົ້າ ໄດ້ຫຼັກຖານ ແລະ ຂໍ້ມູນອັນໃໝ່ ແລ້ວ ໃຫ້ກັບມາຫາຂ້ອຍ ອີກ. ນີ້ຄືຂໍ້ແນະນຳທີ່ດີທີ່ສຸດ ທີ່ ຂ້ອຍບອກເຈົ້າໄດ້ ທ່ານຄົວບິດ. ຖ້າມີ ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນ ເຊິ່ງເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້ອຍຄວນຈະຮູ້ໂດຍດ່ວນ ໃຫ້ເຈົ້າສົ່ງ ຂ່າວຫາຂ້ອຍ ແລ້ວຂ້ອຍຈະຮີບໄປຫາ ເຈົ້າຢູ່ ນິຟອກ ທັນທີ.”

ການພົບປະກັນເຮັດໃຫ້ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ຄິດຢູ່ຢ່າງໜັກ. ສອງສາມມື້ຕໍ່ ມາ ຂ້ອຍເຫັນລາວຈັບເອົາເຈ້ຍໃບນັ້ນ ຈາກປຶ້ມບັນທຶກ ຂຶ້ນມາພິຈາລະນາເບິ່ງ ຮູບພາບເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງພິຖິພິຖັນຫຼາຍໆ ຄັ້ງ ແຕ່ກໍບໍ່ເວົ້າຫຍັງກ່ຽວກັບມັນເລີຍ

“However, the piece you sent me is very short, and the facts that you have told me are not enough to help me solve it. We cannot do anything yet. I think you should return to Norfolk, and watch for more messages. Make a good, clear copy of any new dancing men that appear. I wish we had a copy of those that were drawn in chalk by the window, they could be quite useful. Also ask your neighbors if they have seen any strangers around. When you have some fresh evidence and information, come to me again. That is the best suggestion I can give you, Mr. Cubitt. If anything happens that you think I should know about immediately, send me a message. I will run down and see you in your Norfolk home.”

The meeting left Sherlock Holmes very thoughtful. Several times in the next few days I saw him take the paper from his notebook and study the curious figures drawn on it. He said nothing about the case, however,

ຈົນມາຮອດຕອນສວາຍຂອງວັນໜຶ່ງ ປະມານສອງອາທິດຕໍ່ມາ, ຂ້ອຍກໍາລັງຈະອອກໄປນອກ ແຕ່ລາວເອີ້ນຂ້ອຍກັບຄືນ.

“ວັດສັນ, ໂຕຕ້ອງຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ອນ.”

“ມີຫຍັງຊັ້ນເປາະ?”

“ຕອນເຊົ້ານີ້ເຮົາໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກ ຮິວຕັນ ຄິວບິດ, ໂຕຈໍາ ຮິວຕັນ ຄິວບິດ, ເຈົ້າຂອງຮູບຄົນເຕັ້ນລໍາໄດ້ບໍ່? ລາວກະວ່າຈະມາເຖິງລອນດອນເວລາ 1:20 ນາທີ. ລາວອາດຈະມາເຖິງທີ່ນີ້ຕອນໃດກໍ່ໄດ້, ຂໍ້ຄວາມທີ່ລາວສົ່ງມາບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ມີບາງຢ່າງສໍາຄັນເກີດຂຶ້ນ.”

ພວກເຮົາຖ້າຢູ່ບໍ່ດົນກໍ່ເຫັນແຂກຂອງເຮົາທີ່ມາຈາກເມືອງ ນໍຟອກ ຢ່າງຊື່ເຂົ້າມາຈາກສະຖານີລົດໄຟຢ່າງຮີບດ່ວນ ຄ້າຍກັບວ່າມີລົດມ້າມາສົ່ງລາວ. ເບິ່ງລາວເປັນກັງວົນ ແລະ ສີໜ້າໂສກເສົ້າ, ດວງຕາອ່ອນເພຍ ແລະ ມີຮອຍທ່ຽວແຫ້ງຢູ່ໃບໜ້າອັນລໍ່ຂອງລາວ.

“ມັນເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ອິດອັດທີ່ສຸດສໍາລັບຂ້ອຍ ທ່ານໂຮມສ,” ລາວເວົ້າຂຶ້ນ ຂະນະພວມນັ່ງລົງຕັ້ງອີ້. “ມັນຊົ່ວຮ້າຍພໍໆທີ່ຈະຮູ້ສຶກວ່າ ມີຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ເຫັນໄດ້ ຕ້ອງການຈະທໍາລາຍເຈົ້າ ໃນເມື່ອເຈົ້າກໍ່ຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ມັນກໍາລັງຄຸກຄາມພັນລະຍາຂອງຕົນເອງຢ່າງຊ້າໆ ຈົນເກືອບຈະເອົາຊີວິດບໍ່ລອດ. ຂ້ອຍເຫັນນາງຮູ້ສຶກອິດເມື່ອຍ ຈ່ອຍຜອມລົງຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາ.”

“ນາງໄດ້ບາກເວົ້າຫຍັງແດ່ແລ້ວບໍ່?”

“ບໍ່ເລີຍ ທ່ານໂຮມສ, ນາງບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງ. ບາງຄັ້ງຂ້ອຍແນ່ໃຈວ່າ ຂ້ອຍເຫັນນາງຢາກຈະເວົ້າກ່ຽວກັບມັນ ແຕ່ນາງບໍ່

until one afternoon about two weeks later. I was going out when he called me back.

“You had better stay here, Watson.”

“Why?”

“Because I had a message from Hilton Cubitt this morning – you remember Hilton Cubitt, of the dancing men? He expected to arrive in London at one-twenty. He may be here at any moment. I understand from his message that some important things have happened.”

We did not have to wait long. Our visitor from Norfolk came straight from the train station as fast as a cab could bring him. He was looking worried and sad, with tired eyes and lines on his handsome face.

“It has been a very difficult time for me, Mr. Holmes,” he said, as he sat into a chair. “It’s bad enough to feel that an unseen, unknown person wants to hurt you. When, in addition, you know that it is slowly killing your wife, then it becomes almost impossible to live. She’s wearing away from it – just wearing away before my eyes.”

“Has she said anything yet?”

“No, Mr. Holmes, she has not. At times, I have been sure that the poor girl wanted to speak about it, but

ມີພະລັງທີ່ຈະເວົ້າອອກມາໄດ້. ຂ້ອຍພະຍາຍາມຊ່ວຍນາງ ແຕ່ກໍ່ຫຼົ້ມເຫຼວ ເລີຍຍິ່ງເຮັດໃຫ້ນາງມີດາງຮູບໄປ. ນາງໄດ້ເວົ້າເຖິງຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍໃນເມືອງກ່ອນ, ຊື່ສຽງຂອງພວກເຮົາພາຍໃນເມືອງ ແລະ ກຽດຕິຍົດ; ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສະເໝີວ່າ ນາງກຳລັງຈະເວົ້າເຖິງສິ່ງສຳຄັນບາງຢ່າງ; ແຕ່ແລ້ວນາງກໍ່ຢຸດມັນລົງ.”

“ແລ້ວເຈົ້າປະກົດເຫັນບາງຢ່າງດ້ວຍຕົນເອງແດ່ບໍ່?”

“ເຫັນຫຼາຍເລີຍ ທ່ານໂຮມສ. ຂ້ອຍໄດ້ເອົາຮູບຄົນເຕັ້ນລຳຫຼາຍອັນໃໝ່ໆມາໃຫ້ເຈົ້າເບິ່ງ, ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານີ້ ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຄົນໆນັ້ນແລ້ວ.”

“ແມ່ນຫຍັງ? ເຫັນຄົນຜູ້ທີ່ແຕ້ມຮູບນັ້ນຫວ່າ?”

“ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້ອຍເຫັນລາວແຕ້ມຢູ່ກັບຕາ, ຂ້ອຍຈະບອກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ເປັນລຳດັບ. ເມື່ອຂ້ອຍກັບໄປເຖິງບ້ານຈາກຕອນທີ່ມາພົບເຈົ້າເທື່ອແລ້ວ ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນໃນຕອນເຊົ້ານີ້ຕໍ່ມາກໍ່ຄື: ຮູບຄົນເຕັ້ນລຳອັນໃໝ່ສິດ ເຊິ່ງຖືກແຕ້ມດ້ວຍສີຂາວຢູ່ເທິງບານປະຕູສິດຂອງຫ້ອງເກັບເຄື່ອງມືຂ້າງສະໜາມຫຍ້າ ເຊິ່ງພວກເຮົາເຫັນໄດ້ຈາກບ່ອງຍ້ຽມທາງດ້ານໜ້າ. ນີ້ເດ, ຂ້ອຍສຳເນົາເອົາມາເປັນຢ່າງດີ.” ລາວວາງເຈ້ຍນັ້ນໄວ້ໜ້າໂຕະ, ຂ້າງລຸ່ມນີ້ເດຄືຮູບແຕ້ມເຫຼົ່ານັ້ນ:

“ວິເສດແທ້ໆ!” ໂຮມສເວົ້າຂຶ້ນ. “ວິເສດແທ້ໆ! ເວົ້າຕໍ່ໄປເບິ່ງດູ່.”

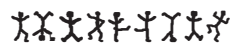
was not quite strong enough to start. I have tried to help her; but I did it badly, and she was afraid to say more. She has spoken about my old family, and our reputation in the county, and our honor, and I always felt she was about to talk about the important things; but somehow she always stopped before we got there.”

“But you have found out something on your own about this mystery?”

“A good deal, Mr. Holmes. I have several fresh pictures of dancing men for you to see. And, more important, I have seen the man.”

“What, the man who draws them?”

“Yes, I saw him at his work. But I will tell you everything in order. When I got back home after my visit to you, the first thing I saw the next morning was a fresh set of dancing men. They had been drawn in chalk on the black wooden door of the toolhouse, which is next to the grass. We can see it from the front windows. I made an exact copy, and here it is.” He laid a piece of paper on the table. Here is a copy of the drawings:

“Wonderful!” said Holmes. “Wonderful! Please go on.”

ຄືກັບພາບກ່ອນບໍ່ຜິດເລີຍ. ຈາກນັ້ນມາ ຂ້ອຍກໍລັກຊອມເບິ່ງ, ຂ້ອຍພົບປືນສິ້ນ ແລ້ວຊອມຢູ່ໃນຫ້ອງຂຽນໜັງສື. ຈາກທີ່ ນັ້ນຂ້ອຍສາມາດເບິ່ງເຫັນເດີນຫຍ້າ ແລະ ສວນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ປະມານສອງໂມງ ຕອນເດິກ ຂ້ອຍກໍນັ່ງຊອມຢູ່ຂ້າງປ່ອງ ຍ້ຽມ, ມັນມີດ ແຕ່ກໍ່ມີແສງເດືອນສ່ອງລົງ ຂ້າງນອກ. ແລະແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງ ບາດຕິນຢ່າງມາທາງຫຼັງ; ມັນແມ່ນພັນລະ ຍາຂອງຂ້ອຍເອງ, ນາງບອກຂ້ອຍກັບໄປ ນອນສາ, ແຕ່ຂ້ອຍບອກນາງວ່າ ຂ້ອຍຕ້ອງ ການເຫັນຄົນທີ່ມາຫຼິ້ນເກມອັນຕະຫຼົກນີ້ກັບ ເຮົາ. ນາງຕອບຂ້ອຍວ່າ ມັນເປັນພຽງ ເລື່ອງຕະຫຼົກທີ່ໄຮ້ສາລະ ແລະ ຂ້ອຍບໍ່ຄວນ ໄປສົນໃຈກັບມັນເລີຍ.”

“ຮິວຕັນ, ຖ້າເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລຳຄານ ໃຈ ເຮົາຄວນຈະໄປທ່ອງທ່ຽວນຳກັນ ເພື່ອ ຈະໄດ້ລິມເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້.”

“ແມ່ນຫຍັງກັນ? ພວກເຮົາຕ້ອງໜີຈາກ ບ້ານຂອງຕົນເອງ ເພາະເລື່ອງຕະຫຼົກໄຮ້ສາ ລະນີ້ຫວ່ະ?” ຂ້ອຍຖາມ. ‘ເປັນຫຍັງເຮົາຈະ ຕ້ອງເຮັດແບບນັ້ນ, ຄົນອື່ນຈະຫົວຂວັນເຮົາ ໄດ້.’

“ຄັນຊັ້ນກໍ່ໄປນອນສາ, ມີອື່ນເຊົ້າຄ່ອຍ ລົມກັນໃໝ່, ນາງເວົ້າ.

“ພໍດີນາງເວົ້າສຸດຄຳ, ຫັນໃດນັ້ນ ຈາກ ແສງເດືອນທີ່ສ່ອງລົງມາ ຂ້ອຍກໍ່ເຫັນໃບ ໜ້າຂອງນາງຍິ່ງຈິດຈາງລົງກວ່າເກົ່າ, ມີ ຂອງນາງກຳບ່າຂ້ອຍແທ້ໝົດ. ມີບາງຢ່າງກຳ ລັງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ຂ້າງຫ້ອງເກັບເຄື່ອງມື, ຂ້ອຍເຫັນຮ່າງຄົນພໍລິບລີ້ ພວມຄ່ອຍໆ ໝອບມາທາງແຈ ແລ້ວກໍ່ຍິນຂຶ້ນທີ່ໜ້າປະ

you see, exactly the same as on the last one. After that I decided to lie in wait; so I got out my handgun and I sat up in my study. From there, I can clearly see the grass and garden. At about two o'clock in the morning I was seated by the window. It was dark except for the moonlight outside. Then I heard steps behind me. It was my wife. She asked me to come to bed. I told her that I wanted to see who it was that played such absurd games with us. She answered that it was probably just a joke, and that I should not pay any attention to it.

“If it really annoys you, Hilton, we should go and travel, you and I, and so miss all of this.”

“What, be driven out of our own house by a joker?” I said. “Why, everyone would laugh at us.”

“Well, come to bed,” said she, “and we can talk about it in the morning.”

“Suddenly, as she spoke, I saw her white face grow even whiter in the moonlight. Her hand got tighter on my shoulder. Something was moving near the toolhouse. I saw a dark figure, which came slowly around the corner and stood

ຕູ້ຫ້ອງເກັບເຄື່ອງມື. ຂ້ອຍຈັບເອົາປືນ
ກະວ່າຈະແລ່ນອອກໄປ ແຕ່ນາງຊ້າ
ພັດກອດຂ້ອຍໄວ້ຢ່າງແໜ້ນ, ຂ້ອຍພະ
ຍາຍາມດຶງນາງອອກ ແຕ່ນາງກໍ່ບໍ່
ວາງ. ໃນທີ່ສຸດນາງກໍ່ປ່ອຍມື ແຕ່ພໍ
ຂ້ອຍເປີດປະຕູ ແລະ ອອກໄປຮອດ
ຫ້ອງເກັບເຄື່ອງມື ບັກນັ້ນກໍ່ໜີໄປແລ້ວ.

“ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ມັນໄດ້ປະຮອງ
ຮອຍເອົາໄວ້, ມີຮູບຄົນເຕັ້ນລຳຫຼາຍ
ຮູບເທິງບານປະຕູ ຄືກັບທີ່ເຄີຍມີມາ
ກ່ອນແລ້ວສອງຄັ້ງ, ຄືດັ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ສຳ
ເນົາເອົາໄວ້ໃນເຈ້ຍໃບນີ້ຫັ້ນແຫຼະ. ຂ້ອຍ
ຊອກເບິ່ງອ້ອມແອ້ມຫຼາຍໆບ່ອນ ແຕ່ກໍ່
ບໍ່ເຫັນມີຮ່ອງຮອຍບັກນັ້ນເລີຍ ແລະ
ສິ່ງທີ່ແປກກໍ່ຄື: ບັກນັ້ນຈະຕ້ອງລີ້ຢູ່
ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງແຖວໆນັ້ນໝົດຄືນ
ເພາະວ່າຮຸ່ງເຊົ້າມາ ຂ້ອຍໄດ້ໄປເບິ່ງທີ່
ບານປະຕູນັ້ນອີກ ແລ້ວກໍ່ເຫັນມີຮູບ
ອັນໃໝ່ອີກ ເຊິ່ງແຕ່ມໄວ້ກ້ອງໂຕເກົ່າ.”

“ແລ້ວເຈົ້າເອົາຮູບໃໝ່ນັ້ນມານຳ
ບໍ່?”

“ເຈົ້າ, ເອົາມາ; ມັນເປັນພາບສັ້ນໆ
ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ສຳເນົາເອົາໄວ້, ນີ້ເດ.”

ລາວຈັບເອົາເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງອອກມາ,
ຮູບພາບໂຕໃໝ່ເປັນແບບນີ້ແຫຼະ:

𑖀𑖁𑖂𑖃

“ບອກຂ້ອຍມາເບິ່ງດູ່,” ໂຮມສເວົ້າ.
ຈາກສີໜ້າຂອງລາວແລ້ວ ຂ້ອຍເຫັນ
ໄດ້ເລີຍວ່າລາວຕື່ນເຕັ້ນ. “ມັນຕໍ່ເນື່ອງ
ກັບພາບກ່ອນບໍ່ ຫຼືວ່າມັນແຕກຕ່າງ
ຢ່າງສັ້ນເຊິ່ງ?”

in front of the door. I took my handgun
and started to run out, when my wife
threw her arms round me and held me
strongly. I tried to throw her off, but she
held on to me. At last I got free, but by
the time I opened the door and reached
the toolhouse, he was gone.

“Afterwards, however, I found that
he had left a sign of his visit. There on
the door were the very same dancing
men that had already appeared twice,
and which I have copied on that paper.
There was no other sign of the man
anywhere, though I looked all over.
And yet the strange thing is that he
must have been there all the time, for
when I looked at the door again in the
morning, he had written more of his
pictures under the ones I had already
seen.”

“Do you have that fresh drawing?”

“Yes; it is very short, but I made a
copy of it, and here it is.”

Again he produced a paper. The new
dance was in this form:

𑖀𑖁𑖂𑖃

“Tell me,” said Holmes – and I could
see by his eyes that he was quite excited
– “was this a simple addition to the
first, or did it appear to be a different
message?”

“ມັນຖືກແຕ້ມຢູ່ບານປະຕູອີກບານໜຶ່ງຕ່າງຫາກ.”

“ວິເສດແທ້ໆ! ມັນເປັນຈຸດສໍາຄັນທີ່ສຸດຕໍ່ການທຳການຂອງພວກເຮົາ, ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີຄວາມຫວັງຂຶ້ນຕື່ມ. ບັດນີ້ທ່ານຄິວບິດ, ກະລຸນາເລົ່າເລື່ອງອັນໜ້າສົນໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໄປ ວ່າມັນມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນອີກ.”

“ຂ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງຈະເລົ່າຕໍ່ອີກແລ້ວທ່ານໂຮມສ, ຂ້ອຍພຽງແຕ່ໃຈຮ້າຍກັບພັນລະຍາຂອງຂ້ອຍ ເພາະວ່ານາງກອດຂ້ອຍໄວ້ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍອາດຈະຈັບ

“It was on a different part of the door.”

“Wonderful! This is by far the most important of all, for us. It fills me with hopes. Now, Mr. Cubitt, please tell us the rest of your interesting story of what happened.”

“I have nothing more to say, Mr. Holmes, except that I was angry with my wife because she held me back when I might have caught the man. She said she was afraid I might be

ບັກນັ້ນໄດ້. ນາງເວົ້າວ່ານາງຍ້ານຂ້ອຍຈະໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແຕ່ຕອນນັ້ນຂ້ອຍກັບນິກສົງໄສວ່າ ບາງທິນາງຍ້ານບັກນັ້ນຕ່າງຫາກຈະໄດ້ຮັບບາດເຈັບຫຼາຍກວ່າ ເພາະມັນຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວວ່າ ນາງຮູ້ວ່າບັກນັ້ນແມ່ນໃຜ ແລະ ມີແຜນຫຍັງຕໍ່ກັບຂໍ້ຄວາມປິດສະໜາພວກນັ້ນ; ແຕ່ວ່າ ທ່ານໂຮມສ, ພໍໄດ້ພັງນ້ຳສຽງ ແລະ ໄດ້ເຫັນແວວຕາຂອງນາງແລ້ວ ຂ້ອຍໝັ້ນໃຈວ່ານາງເປັນຫ່ວງຂ້ອຍແທ້ໆ. ນີ້ແຫຼະຄືເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ຕອນນີ້ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈົ້າຊ່ວຍແນະນຳວ່າ ຂ້ອຍຄວນຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ. ຕາມຄວາມຄິດຂອງຂ້ອຍແລ້ວ ຂ້ອຍຄວນຈະໃຫ້ເດັກໃນຟາມຈັກຫ້າ-ຫົກຄົນລີ້ຊອມຢູ່ຕາມພູມໄມ້, ເມື່ອບັກນັ້ນມາອີກໃຫ້ພວກເຂົາລຸມຕີມັນ ແລ້ວມັນກໍ່ຈະບໍ່ມາກໍ່ກວນອີກ.”

“ຂ້ອຍຍ້ານວ່າເລື່ອງນີ້ເລິກເກີນໄປ ທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍວິທີງ່າຍໆເສຍແລ້ວ,” ໂຮມສເວົ້າ. “ເຈົ້າຈະຢູ່ລອນດອນໄດ້ອີກດົນປານໃດ?”

“ຂ້ອຍຈະຕ້ອງກັບບ້ານນີ້ນີ້, ຂ້ອຍບໍ່ຢາກໃຫ້ພັນລະຍາຂ້ອຍຕ້ອງຢູ່ຄົນດຽວທັງຄືນ, ນາງຍ້ານກົວຫຼາຍ ແລະ ບອກໃຫ້ຂ້ອຍຮັບກັບ.”

“ເຈົ້າເຮັດຖືກຕ້ອງແລ້ວ ແຕ່ຖ້າຫາກເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ໄດ້ອີກຈັກມື້ສອງມື້ ຂ້ອຍຈະໄດ້ກັບໄປພ້ອມເຈົ້າ. ເອົາລະ, ໃຫ້ເຈົ້າເອົາເຈ້ຍພວກນີ້ປະໄວ້ກັບຂ້ອຍກ່ອນ, ບາງທີຂ້ອຍອາດຈະໄປຫາເຈົ້າໃນໄວໆນີ້ ແລະ ພໍເຖິງຕອນນັ້ນຂ້ອຍຄຶງຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈເລື່ອງລາວນີ້ຕື່ມອີກ.”

hurt. For a moment I wondered if perhaps she was really afraid that HE might be hurt, because clearly she knew who this man was and what he planned when he left these puzzling messages. But there was a sound in my wife’s voice, Mr. Holmes, and a look in her eyes, and I am sure that she was worried about me. So that is everything that happened, and now I want your advice about what I should do. My own opinion is that I should put five or six of my farmboys in the bushes, and when this man comes again, tell them to give him such a beating that he will leave us in peace”

“I am afraid it is too deep a case to be fixed so simply,” said Holmes. “How long can you stay in London?”

“I must go back today. I do not want to leave my wife alone all night. She is very afraid. She asked me to come back.”

“I think you are right. If you could have stayed in town, I might have been able to return with you in a day or two. Meanwhile, please leave me these papers. I can probably come visit you soon, and at that time I should understand more about your case.”

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະງ່າຍທີ່ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສຕີ້ນເຕີ້ນ ແຕ່ລາວກໍຍັງ ມີດາງຮູບຢູ່ ຈົນກະທັ້ງແຂກຂອງພວກ ເຮົາກັບໄປ. ຂະນະທີ່ທ່ານ ຮິວຕັນ ຄິວ ບິດ ພວມຍ່າງໄປທາງປະຕູ ໂຮມສກໍ ພ້າວໄປທີ່ໂຕະ ແລ້ວເອົາເຈ້ຍທີ່ມີຮູບຄົນ ເຕີ້ນລຳທັງໝົດຂຶ້ນມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າ. ເປັນເວລາເຖິງສອງຊົ່ວໂມງທີ່ຂ້ອຍເບິ່ງ ລາວຂຽນຕົວເລກ ແລະ ຕົວອັກສອນໃສ່ ເຈ້ຍແຜ່ນແລ້ວແຜ່ນເລົ່າ, ລາວສົນໃຈຕໍ່ ກັບວຽກນີ້ຫຼາຍ ຈົນເບິ່ງຄ້າຍກັບວ່າ ລາວລືມໄປວ່າມີຂ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ອງນຳ, ບາງເທື່ອລາວເຮັດວຽກກ້າວໜ້າໄດ້ ລາວກໍຈະຮ້ອງເພງ ແຕ່ພໍຂ້ອງຄາ ລາວ ກໍຈະນັ່ງລະເມີຢູ່ ດ້ວຍແວວຕາອັນ ຫວ່າງເປົ່າເປັນເວລາດົນນານ.

ໃນທີ່ສຸດລາວກໍລຸກຂຶ້ນຈາກຕັ້ງປຸບ ປັບ ແລ້ວຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມດີໃຈ, ລາວຍ່າງຂຶ້ນ ຍ່າງລົງຕາມຫ້ອງ ແລະ ລຸບມືໄປ-ມາ, ຈາກນັ້ນກໍຂຽນຂໍ້ຄວາມ ຍາວຍຽດເຖິງ ທ່ານຮິວຕັນ ຄິວບິດ ແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: “ວັດສັນ, ຖ້າໄດ້ຄຳ ຕອບຮັບດັ່ງທີ່ເຮົາຄາດຫວັງເອົາໄວ້ ໂຕ ກໍຈະໄດ້ຮູບຄະດີອັນໜ້າສົນໃຈ ມາປະ ກອບກັບຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ສະສົມເອົາໄວ້, ເຮົາຄິດວ່າມີອີ່ນນີ້ພວກເຮົາຕ້ອງໄປ ເມືອງ ນໍຟອກ ພ້ອມກັບນຳບາງຄຳ ຕອບກ່ຽວກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ ໄປໃຫ້ ເພື່ອນຂອງພວກເຮົາ.”

ຂ້ອຍຍອມຮັບວ່າຂ້ອຍຢາກຮູ້ຢາກ ເຫັນ ແຕ່ຂ້ອຍກໍຮູ້ດີວ່າ ໂຮມສກໍຈະ ເວົ້າເຖິງການສືບສວນຂອງລາວ ໃນເວ

Sherlock Holmes remained quiet until our visitor had left, although it was easy for me to see that he was very excited. The moment that Hilton Cubitt had disappeared through the door, Holmes hurried to the table, and put all the slips of paper with dancing men in front of him. For two hours I watched as he wrote figures and letters on one piece after another. He was so interested in his work that he seemed to have forgotten I was in the same room. Sometimes he was making progress, and he would sing at his work. Sometimes he was puzzled by the mystery, and would sit for long spells with an empty look in his eyes.

At last he jumped from his chair with a cry of delight. He walked up and down the room, rubbing his hands together. Then he wrote a long message to Mr. Hilton Cubitt. “If my answer to this is what I hope for, you will have quite an interesting case to add to what you have already written, Watson,” he said. “I think we can go down to Norfolk tomorrow, with some answers for our friend about his problem.”

I admit that I was filled with curiosity, but I knew that Holmes liked to explain his investigations at his

ລາທີ່ລາວຢາກຈະເວົ້າ ແລະ ກໍ່ຈະເວົ້າ
ດ້ວຍວິທີທາງຂອງລາວເອງ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍ
ຈຶ່ງລໍຖ້າ ຈົນກວ່າລາວຈະບອກທຸກຢ່າງ
ເອງ.

ແຕ່ມັນຜ່ານໄປເຖິງສອງມື້ ພວກເຮົາຈຶ່ງ
ໄດ້ຄຳຕອບຈາກຂໍ້ຄວາມນັ້ນ. ໂຮມສຢາກ
ຮູ້ຂ່າວຄາວ ແລະ ລາວຈະຫຼຽວໄປເບິ່ງທຸກ
ຄັ້ງທີ່ໄດ້ຍິນສຽງກະດິງ. ຕອນແລງຂອງມື້
ທີ່ສອງ ພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຈາກ
ທ່ານຮິວຕັນ ຄິວບິດ. ລາວບອກວ່າບໍ່ມີ
ຫຍັງເກີດຂຶ້ນອີກ ນອກຈາກມີຈົດໝາຍ
ຍາວໆກ່ຳນໜຶ່ງຢູ່ເທິງໂມງແດດໃນຕອນ
ເຊົ້າວັນນັ້ນ. ລາວໄດ້ສົ່ງສຳເນົາຂອງຈົດ
ໝາຍນັ້ນມານຳ.

ໂຮມສຢາກຮູ້ຄວາມແປກໆນັ້ນໆຮຽງໄປ-
ມາເປັນເວລາຫຼາຍນາທີ ຈາກນັ້ນລາວກໍ່
ລຸກຍິນຂຶ້ນປຸບປັບທັນທີ ພ້ອມທັງຮ້ອງຂຶ້ນ
ດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ ແລະ ປະຫຼາດໃຈ.

“ພວກເຮົາປ່ອຍໃຫ້ເລື່ອງນີ້ໄປໄກພໍ
ແລ້ວ,” ໂຮມສເວົ້າ. “ຄືນນີ້ມີລົດໄຟໄປເມືອງ
ນໍຟອກບໍ່?”

ຂ້ອຍຫຼຽວເບິ່ງຕາຕະລາງ, ລົດໄຟຂະ
ບວນສຸດທ້າຍທາງກໍ່ອອກໄປນີ້ເອງ.

“ຄັນຊັ້ນມື້ອື່ນເຮົາຈະຕ້ອງກິນເຂົ້າແຕ່
ເຊົ້າ ແລ້ວໄປກັບລົດໄຟຂະບວນຖ້ຽວທຳ
ອິດເລີຍ,” ໂຮມສເວົ້າ. “ພວກເຮົາພວມເປັນ
ທີ່ຕ້ອງການດ່ວນ. ອ້າ! ນີ້ເດຄີຂໍ້ຄວາມທີ່
ເຮົາຄາດຫວັງເອົາໄວ້, ຂໍ້ຄວາມນີ້ຍັງມີ
ຄວາມສຳຄັນ ທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງບອກ ທ່ານ

own time and in his own way, so I
waited until he decided to tell me
everything.

But it was two days before we got
an answer to the message. Holmes
wanted to hear some news, and he
looked up every time he heard the
bell ring. On the evening of the
second day, we got a letter from
Hilton Cubitt. There was nothing
new, he said, except that a long
message had appeared that morning
on the sun-dial. He sent this copy
of it:

Holmes bent over this strange
message for several minutes. Then
he suddenly jumped to his feet with
a cry of fear and surprise.

“We have let this case go far
enough,” he said. “Is there a train to
Norfolk tonight?”

I looked at the timetable. The last
train had just gone.

“Then we will eat early and take
the very first train in the morning,”
said Holmes. “We are needed imme-
diately. Ah! Here is the message I
have been expecting. This message
makes it even more important that

ຮົວຕັນ ຄົວບົດ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເສຍເວລາໄປ ແມ່ນແຕ່ຊົ່ວໂມງດຽວ. ມັນເປັນເລື່ອງອັນ ໂຫດຮ້າຍ ທີ່ຊາຍໜຸ່ມທຳມະດາຊາວນໍ ຟອກຄົນນີ້ພວມປະເຊີນຢູ່.”

ມັນເປັນແບບນັ້ນແທ້ໆ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ມັນໜ້າຢ້ານກົວ ເມື່ອຕອນທີ່ຂ້ອຍດຳ ເນີນມາເຖິງຕອນຈົບອັນໂຫດຮ້າຍຂອງ ເລື່ອງທີ່ຂ້ອຍເຄີຍຄິດວ່າ ມັນເປັນພຽງ ການຫຼິ້ນເກມ ອັນແປກໆຂອງເດັກນ້ອຍ ເທົ່ານັ້ນ. ຂ້ອຍບາຖະໜາໃຫ້ຕົນເອງມີ ຕອນຈົບອັນສະໝກກວ່ານີ້ ມາເລົ່າຕໍ່ ທ່ານຜູ້ອ່ານ ແຕ່ນີ້ຄືເລື່ອງຈິງ ແລະ ຂ້ອຍ ກໍ່ຕ້ອງບັນລະຍາຍແຕ່ລະຂັ້ນຕອນອັນ ແປກໆຂອງເລື່ອງດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດເປັນ ເວລາຫຼາຍມື້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ຮິດລິງ ທ້ອບ ແມນເນີ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໄປທົ່ວອັງກິດ.

ພໍແຕ່ພວກເຮົາເດີນອອກຈາກລິດໄຟທີ່ ເມືອງ ນໍຟອກ ແລະ ເອີ້ນເຖິງຈຸດໝາຍທີ່ ພວກເຮົາຈະໄປ ຫົວໜ້າເຈົ້າໜ້າທີ່ລິດໄຟ ກໍ່ຮີບຢ່າງຕຶງເຂົ້າມາຫາພວກເຮົາ ແລະ ເວົ້າວ່າ: “ພວກທ່ານຈະຕ້ອງແມ່ນນັກສືບ ມາຈາກລອນດອນ ແມ່ນບໍ່?”

ເບິ່ງໂຮມສບໍ່ຄ່ອຍຮູ້ສຶກດີປານໃດ. “ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?”

“ເພາະວ່າທ່ານສາລະວັດ ມາຕິນ ຈາກ ເມືອງ ນໍວິດຈ ຫາກໍ່ຜ່ານໄປ, ແຕ່ວ່າບາງ ເທື່ອພວກທ່ານອາດຈະເປັນທ່ານໝໍກໍ່ໄດ້. ຕາມທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຍິນມາຄັ້ງຫຼ້າສຸດ ນາງຍັງ ບໍ່ທັນຕາຍ ຫຼື ອາດຈະບໍ່ຕາຍ. ພວກທ່ານ ອາດຈະທັນຊ່ວຍຊີວິດຂອງນາງໄດ້, ເຖິງ ວ່າຕອນນີ້ພວກທ່ານຈະທັນຊ່ວຍນາງໄວ້ ໄດ້ ແຕ່ຈ້າງໃດນາງກໍ່ຕ້ອງຖືກແຂນຄໍຕາຍ

we should not lose an hour in telling Hilton Cubitt what we know. It is a dangerous business in which this simple Norfolk man is caught.”

So, indeed, it was. As I come to the terrible ending of a story which at first I had thought was only a strange child’s game, I feel once again the terror which I felt then. I wish I had a brighter ending to tell to my readers, but this is a story of fact, and I must honestly describe the strange chain of events which for several days made Ridling Thorpe Manor known everywhere in England.

As soon as we got off the train in Norfolk, and said where we were going, the station-master hurried towards us. “I suppose that you are the detectives from London?” he said.

Holmes looked annoyed. “What makes you think such a thing?” he asked.

“Because Inspector Martin from Norwich has just passed through. But maybe you are the doctors. She’s not dead – or wasn’t dead yet, from the last I heard. You may still be in time to save her – though if you save her now, she will still be hanged

ຢູ່ດີ.”

ສີໜ້າຂອງໂຮມສ ເຂັ້ງຂຶ້ນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມເປັນຫ່ວງ.

“ພວກເຮົາກຳລັງຈະໄປທີ່ ຣິດລິງ ທ້ອບ ແມນເນີ, ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ,” ໂຮມສເວົ້າ.

“ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໂຫດຮ້າຍ,” ເຈົ້າໜ້າທີ່ເວົ້າຂຶ້ນ. “ທ່ານຮີວຕັນ ຄິວບິດ ແລະ ພັນລະຍາຖືກຍິງ, ຄົນໃຊ້ເວົ້າວ່ານາງຍິງຜິວ ແລ້ວຍິງຕົນເອງ. ສາມິຕາຍ ແລະ ຊີວິດຂອງນາງກຳລັງຢູ່ໃນຂີດອັນຕະລາຍ. ໂອຍນໍ! ລາວເປັນຄົນໃນຕະກຸນທີ່ເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດໃນເມືອງ ນໍຟອກ ແລະ ກໍ່ເປັນທີ່ເຄົາລົບນັບຖືທີ່ສຸດເຊັ່ນກັນ.”

ໂຮມສຮີບພ້າວໄປຂຶ້ນລົດມ້າໂດຍປາສະຈາກຄຳເວົ້າໃດໆ. ໃນລະຫວ່າງທາງໄກເຖິງເຈັດໄມ ລາວບໍ່ເອີ້ຍປາກຈັກຄຳເລີຍ ມັນຍາກທີ່ຂ້ອຍຈະເຫັນລາວເສຍໃຈ ເຖິງຂະໜາດນີ້, ລາວຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈຕະຫຼອດການເດີນທາງມາຈາກລອນດອນ. ຕອນນີ້ລາວເສຍໃຈຫຼາຍທີ່ຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ລາວກັງວົນທີ່ສຸດໄດ້ກາຍເປັນຈິງເສຍແລ້ວ ລາວນັ່ງອີງເທິງ ແລະ ຈົມຢູ່ກັບຄວາມຄິດ ຈົນໃນທີ່ສຸດກໍ່ເຫັນທະເລພື້ນຂຶ້ນແຄມຝັ່ງອັນຂຽວງາມແຫ່ງເມືອງນໍຟອກ ແລະ ຄົນຂັບລົດມ້າກໍ່ຊິໃສ່ຫຼັງຄາ ທີ່ເຫັນພື້ນຂຶ້ນທ່າມກາງຕົ້ນໄມ້ “ນັ້ນແຫຼະຄື ຣິດລິງ ທ້ອບ ແມນເນີ,” ລາວເວົ້າຂຶ້ນ.

ພໍແຕ່ພວກເຮົາໄປເຖິງປະຕູ ຂ້ອຍກໍ່ສັງເກດເຫັນບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເລື່ອງແປກໆ ທີ່ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນ ຢູ່ທີ່ໜ້າປະຕູ

later.”

Holmes’s face was dark with worry.

“We are going to Ridling Thorpe Manor,” he said, “but we have heard nothing about what happened there.”

“It’s a terrible thing,” said the station-master. “They are shot, both Mr. Hilton Cubitt and his wife. She shot him and then herself – that’s what the servants say. He’s dead and her life is in danger. Dear, dear, one of the oldest families in the County of Norfolk, and one of the most honored.”

Without a word Holmes hurried to a cart. During the long seven miles’ drive he never opened his mouth. Rarely have I seen him so sad. He had been uneasy during all our trip from London. Now, learning that his worst fears had come true, he was very sad. He sat back in his seat, lost in his thoughts. At last the sea appeared over the green edge of Norfolk, and the cart driver pointed to a roof that could be seen above the trees. “That’s Ridling Thorpe Manor,” he said.

As we drove up to the door I saw in front of it the black toolhouse and the sun-dial, about which we

ຫ້ອງເກັບເຄື່ອງມື ແລະ ໂມງແດດ. ມີຜູ້
ຊາຍຮູບຮ່າງນ້ອຍ, ໃສ່ຊຸດບໍ່ທັນຮຽບ
ຮ້ອຍດີ ແລະ ມີກິລິຍາທ່າທາງວ່ອງໄວ
ຫາກໍ່ລົງຈາກລົດມ້າ. ລາວແນະນຳຕົວວ່າ
ລາວແມ່ນສາລະວັດຕຳຫຼວດ ມາຕິນ
ແຫ່ງເມືອງ ນໍຟອກ ແລະ ລາວຍັງຮູ້ສຶກ
ປະຫຼາດໃຈ ທີ່ໄດ້ຍິນຊື່ເພື່ອນນັກສືບຂອງ
ຂ້ອຍ.

“ນີ້ມັນຈັ່ງໃດກັນ ທ່ານໂຮມສ, ຄະດີ
ຫາກໍ່ເກີດຂຶ້ນສາມໂມງຕອນເຊົ້ານີ້ເອງ
ແລ້ວເຈົ້າຢ່າລອນດອນຈະຮູ້ໄດ້ໄວ ແລະ
ມາເຖິງທີ່ນີ້ທັນທີທີ່ຂ້ອຍມາຮອດໄດ້ແນວ
ໃດ?”

“ຂ້ອຍຄາດຄະເນວ່າຄົງມີເລື່ອງເກີດ
ຂຶ້ນ ແລະ ຂ້ອຍມາເພື່ອປ້ອງກັນມັນ.”

had heard such strange stories. A
neatly-dressed little man, with a
quick manner, had just gotten out
of a cart. He said that his name was
Inspector Martin, of the Norfolk
Police, and he was surprised when
he heard the name of my detective
friend.

“Why, Mr. Holmes, the crime
only took place at three o’clock this
morning. How could you hear of it
in London and get here as soon as I
did?”

“I expected it to happen. I came
in the hope of stopping it.”

“ຄັນຊິນຈະຕ້ອງມີຫຼັກຖານອັນສໍາຄັນ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ ເພາະຕາມທີ່ໄດ້ຍິນມາ ຜົວ-ເມຍຄູ່ນີ້ດີຕໍ່ກັນທີ່ສຸດ.”

“ຂ້ອຍມີພຽງຫຼັກຖານເປັນຮູບຄົນເຕັ້ນ ລຳເທົ່ານັ້ນ,” ໂຮມສເວີ້າ. “ຂ້ອຍຈະອະທິ ບາຍສູ່ທ່ານຟັງພາຍຫຼັງ. ຕອນນີ້ເມື່ອຮູ້ ວ່າມັນສວຍເກີນໄປທີ່ຈະປ້ອງກັນເລື່ອງ ອັນໂຫດຮ້າຍນີ້ ແຕ່ຂ້ອຍຍັງຕ້ອງການ ເຫັນຄົນຮ້າຍໃຫ້ໄດ້. ທ່ານຈະຮ່ວມມື ຂ້ອຍໃນການສືບສວນເລື່ອງນີ້ບໍ່ ຫຼື ທ່ານ ຕ້ອງການໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດຕາມລຳພັງ?”

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກພູມໃຈ ແລະ ເປັນກຽດຖ້າ ໄດ້ຮ່ວມມືກັບເຈົ້າ ທ່ານໂຮມສ,” ທ່ານສາ ລະວັດເວົ້າ.

“ຄັນຊິນຂ້ອຍກໍ່ຍິນດີ ແລະ ຢາກຈະ ຟັງຂໍ້ມູນ, ພວກເຮົາຕ້ອງໄປກວດສອບ ເບິ່ງຕາມເຮືອນ ແລະ ຕາມເດີນໃຫ້ໄວ ເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.”

ທ່ານສາລະວັດມາຕີນ ມີຄວາມສະ ຫຼາດພໍ ທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ໄດ້ເຮັດຕາມວິທີຂອງລາວ ຂະນະທີ່ທ່ານ ສາລະວັດເອງ ເປັນຜູ້ບັນທຶກຜົນທີ່ໄດ້ຮັບ ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ. ທ່ານໝໍເປັນ ຄົນມີອາຍຸສູງ ແລະ ຜິມຂາວ ຫາກໍ່ລົງມາ ຈາກຫ້ອງຂອງນາງ ເອລຊີ ຄົວບິດ, ລາວ ບອກວ່າ ນາງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ ແຕ່ ຄົງບໍ່ເຖິງຂັ້ນເສຍຊີວິດ, ລູກປືນທະລຸ ຜ່ານດ້ານໜ້າສະໝອງຂອງນາງ ແລະ ຄົງຈະໃຊ້ເວລາຈັກໜ່ວຍກວ່ານາງຈະ ພື້ນ.

ເມື່ອພວກເຮົາຖາມວ່ານາງຖືກຍິງ ຫຼື ນາງຍິງຕົວເອງກັນແທ້ ທ່ານໝໍກໍ່ບໍ່ໃຫ້ຄໍາ

“Then you must have important evidence that we don't know about, for they were said to be a very happy couple.”

“I have only the evidence of the dancing men,” said Holmes. “I will explain the matter to you later. Meanwhile, since it is too late to stop this terrible thing, I want to see that the killer is found. Will you work with me in your investigation, or do you wish me to work on my own?”

“I would be proud to feel that we were acting together, Mr. Holmes,” said the inspector.

“In that case, I would be glad to hear the evidence. We should look at the house and yard as soon as possible.”

Inspector Martin was smart enough to let my friend do things his way, while he himself just made careful notes about the results. The doctor, an old, white-haired man, had just come down from Mrs. Cubitt's room. He told us that she was badly hurt, but might not die. The bullet had passed through the front of her brain, and it would probably be some time before she would be conscious again.

When he was asked whether she had been shot or had shot herself, he

ເຫັນ. ມັນແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ລູກປືນຖືກ
ຍິງມາຈາກບ່ອນໃກ້ໆ, ໃນຫ້ອງກໍພົບ
ເຫັນປືນພຽງກະບອກດຽວ ແລະ ປືນ
ນັ້ນຖືກໃຊ້ຍິງສອງນັດ, ທ່ານຮິວຕັນ
ຄິວບິດ ຖືກຍິງທະລຸຫົວໃຈ ເຊິ່ງກໍ່ອາດ
ເປັນໄປໄດ້ເຊັ່ນກັນທີ່ລາວຈະຍິງເມຍ
ແລ້ວຈິ່ງຍິງຕົວເອງ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ແມ່ນເມຍ
ເປັນຄົນເຮັດແບບນັ້ນ ເພາະວ່າປືນວາງ
ຢູ່ລະຫວ່າງກາງພວກເຂົາ.

“ຮິວຕັນ ຖືກເຄື່ອນຍ້າຍບໍ່?” ໂຮມສ
ຖາມ.

“ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຍ້າຍຫຍັງ ນອກຈາກ
ເອລຊີ, ພວກເຮົາບໍ່ອາດທົນເຫັນນາງ
ນອນຢູ່ກັບພື້ນດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ
ແບບນັ້ນໄດ້.”

“ທ່ານໝໍມາທີ່ນີ້ດົນປານໃດແລ້ວ?”

“ແຕ່ສີ່ໄມງເຊົ້າ.”

“ມີຄົນອື່ນມາທີ່ນີ້ແດ່ບໍ່?”

“ເຈົ້າ, ມີຕໍາຫຼວດ.”

“ເຈົ້າໄດ້ແຕະຕ້ອງຫຍັງແດ່ບໍ່?”

“ບໍ່, ບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງຫຍັງ.”

“ເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ໄດ້ດີແທ້ໆ ແລ້ວ
ໃຜເປັນຜູ້ໄປບອກເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງ
ນີ້?”

“ຄົນໃຊ້ຊື່ ຊອນເດິສ.”

“ແມ່ນນາງບໍ່ ເປັນຜູ້ບອກທຸກໆ
ຄົນ?”

“ນາງ ແລະ ແມ່ຄົວຊື່ ມາດາມຄິງ.”

“ຄັນຊັ້ນເຮົາຕ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາເລົ່າ
ເລື່ອງສູ່ພັງດຽວນີ້ເລີຍ.”

ຫ້ອງໂຖງໃຫຍ່ໃນເຮືອນໄດ້ກາຍເປັນ
ຫ້ອງສານສືບສວນ, ໂຮມສນັ່ງລົງຕັ້ງອີ້

would not give an opinion. Certainly
the bullet had been fired from a very
close distance. There was only one
gun found in the room. Two shots had
been fired from it. Mr. Hilton Cubitt
had been shot through the heart. It
was equally possible that he had shot
her and then himself, or that she had
done the shooting, because the hand-
gun was on the floor between them.

“Has he been moved?” asked
Holmes.

“We have moved nothing except
the lady. We could not leave her
wounded on the floor.”

“How long have you been here,
doctor?”

“Since four o’clock.”

“Has anyone else been here?”

“Yes, the policeman.”

“Have you touched anything?”

“No, nothing.”

“You have acted very well. Who
called to tell you about the shootings?”

“The house servant, Saunders.”

“Was it she who called everyone?”

“She and Mrs. King, the cook.”

“Then I think we should hear their
story at once.”

A large room in the house had been
turned into a court of investigation.
Holmes sat in a large chair, his bright

ໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງ, ແວວຕາທີ່ສະຫວ່າງໄດ້
ສ່ອງອອກຈາກໃບໜ້າອັນອິດເມື່ອຍ
ຂອງລາວ. ຈາກສາຍຕາຂອງລາວຂ້ອຍ
ອ່ານອອກໄດ້ເລີຍວ່າ ຖ້າຈຳເປັນລາວ
ຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາທັງຊີວິດ ເພື່ອສືບຫາ
ຄາດຕະກອນໃຫ້ກັບລູກຄວາມຂອງ
ລາວ ຜູ້ເຊິ່ງລາວບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຊີວິດ
ໄວ້ໄດ້. ຍັງມີ ທ່ານສາລະວັດ ມາຕິນ,
ທ່ານໝໍ, ຕົວຂ້ອຍເອງ ແລະ ປ້ອງກັນ
ບ້ານນ້ຳອີກ ທີ່ປະກອບກັນເປັນຫ້ອງ
ສານນັ້ນຂຶ້ນ.

ແມ່ຍິງສອງຄົນນັ້ນບອກເລື່ອງລາວ
ຢ່າງລະອຽດ ພວກເຂົາພະຫວາຕົ້ນຂຶ້ນ
ຍ້ອນສຽງປືນທີ່ດັງແຮງ; ຕໍ່ມາປະມານ
ໜຶ່ງນາທີກໍ່ມີສຽງປືນດັງຂຶ້ນເທື່ອທີ່
ສອງ; ທັງສອງຄົນນອນຢູ່ຫ້ອງຂ້າງໆ
ກັນ ແລະ ມາດາມຄິງ ຮີບແລ່ນໄປທີ່
ຫ້ອງນາງຊອນເດີສ ແລ້ວທັງສອງກໍ່ພາ
ກັນລົງມາຊັ້ນລຸ່ມ, ປະຕູຫ້ອງຂຽນໜັງ
ສືຖືກເປີດປະໄວ້ ແລະ ມີທຽນໄຕ້ຢູ່ເທິງ
ໂຕະ, ທ່ານຜູ້ຊາຍນອນຂວ້າໜ້າຢູ່ກາງ
ຫ້ອງ ແລະ ເສຍຊີວິດແລ້ວ; ສ່ວນຜູ້ເປັນ
ເມຍນຶ່ງຫົວອີງຝາຢູ່ຂ້າງປ່ອງຢ້ຽມ,
ນາງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ ແລະ ໜ້າ
ຂອງນາງຂ້າງໜຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ,
ນາງໝົດສະຕິ. ທັງອາຄານເຮືອນ ແລະ
ຫ້ອງເຕັມໄປດ້ວຍຄວັນກັບກິ່ນໝີ່ຂອງ
ປືນ.

ແມ່ຍິງທັງສອງຄົນໝັ້ນໃຈວ່າ ປະຕູ
ປ່ອງຢ້ຽມປິດໄວ້ສະໝິດ ແລະ ທາງໃນ
ລັອກໄວ້ຢ່າງດີ, ພວກນາງຮີບໄປຫາ
ທ່ານໝໍ ແລະ ແຈ້ງຕໍ່ຕໍາຫຼວດ, ຈາກນັ້ນ

eyes shining out of his tired face. I
could read in his eyes that he would
spend the rest of his life, if necessary,
to find the killer of the man whom he
had failed to save. Inspector Martin,
the old country doctor, myself, and a
village policeman made up the rest of
that strange group.

The two women told their story
clearly. They had been awoken from
their sleep by the sound of a loud shot
from a gun, which had been followed
a minute later by a second one. They
had been sleeping in two rooms next
to one another, and Mrs. King had run
into Saunders's room. Together they
had gone down the steps. The door of
the study was open and a candle was
burning on the table. The owner of
the house lay on his face in the center
of the room. He was quite dead. Near
the window sat his wife, her head
against the wall. She was badly hurt,
and the side of her face was red with
blood. She was not conscious. The
hall, as well as the room, was full of
smoke and the smell of gunpowder.

The window was certainly shut. It
was locked on the inside. Both women
were certain about this. They had
immediately called for the doctor and
for the police. Then, with the help

ພວກເຂົາພ້ອມກັບເດັກໃນພາມກໍ່ອູ່ມ
ແມ່ຍິງທີ່ໝົດສະຕິຂຶ້ນໄປທ້ອງ, ນາງໃສ່
ຊຸດນອນຢູ່ ນອກນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງໃນ
ຫ້ອງຂຽນໜັງສືຖືກເຄື່ອນຍ້າຍເລີຍ.
ຕັ້ງແຕ່ພວກເຂົາເຄີຍຮູ້ມາ ຜົວ-ເມຍຄູ່
ນີ້ບໍ່ເຄີຍມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງຕໍ່ກັນ, ຄົນໃຊ້ໃນ
ເຮືອນຕ່າງກໍ່ຍ້ອງວ່າ ທັງສອງເປັນຄູ່
ຜົວ-ເມຍທີ່ມີຄວາມສຸກດີທີ່ສຸດ.

ທັງໝົດນີ້ຄືປະເດັດສຳຄັນທີ່ຄົນໃຊ້
ໄດ້ເວົ້າ. ເພື່ອເປັນການຕອບຄຳຖາມ
ຂອງສາລະວັດມາຕິນ ທັງສອງຍິນຍັນ
ວ່າ ປະຕູທຸກບານຖືກປິດ ແລະ ລັອກຢູ່
ເຊິ່ງບໍ່ໜ້າຈະມີໃຜທັນໜີ່ໄປຈາກເຮືອນ
ນີ້ໄດ້ ແລະ ຕໍ່ການຕອບຄຳຖາມຂອງ
ໂຮມສ ພວກນາງຈຳໄດ້ວ່າ ພວກນາງ
ຍັງໄດ້ກິນຄວັນໝໍ້ຕອນທີ່ແລ່ນລົງມາ
ຈາກຫ້ອງຊັ້ນເທິງ. “ນີ້ແຫຼະຄືຄວາມຈິງ
ອັນສຳຄັນ ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງບັນທຶກເອົາ
ໄວ້,” ໂຮມສເວົ້າກັບສາລະວັດ. “ຕອນນີ້
ຂ້ອຍຄິດວ່າພວກເຮົາຄວນຈະກວດ
ເບິ່ງຫ້ອງນັ້ນດ້ວຍຄວາມລະມັດລະ
ວັງ.”

ຫ້ອງຂຽນໜັງສືເປັນຫ້ອງນ້ອຍ
ແລະ ມີປື້ມລຽນຢູ່ສາມດ້ານ; ໂຕະ
ຂຽນໜັງສືທັນໜ້າໃສ່ປ່ອງຢ້ຽມ ເຊິ່ງ
ເຫັນໄປຮອດກາງສວນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ
ເຫັນທຳອິດກໍ່ຄື ຮ່າງອັນໂຂກຮ້າຍຂອງ
ທ່ານ ຮິວຕັນ ຄົວບິດ ນອນຢຽດຂວາງ
ຢູ່ໃນຫ້ອງ, ຈາກການນຸ່ງຖືກີ່ບໍ່ເປັນລະ
ບຽບຂອງລາວສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ລາວໄດ້ອອກມາຈາກຫ້ອງນອນຢ່າງ
ຮີບດ່ວນ. ລູກປືນຖືກຍິງໃສ່ລາວທາງ

of the farmboy, they had carried the
unconscious woman to her room. She
was wearing her dress. Nothing had
been moved in the study. As far as
they knew, there had never been any
fight between husband and wife. The
servants had always looked upon them
as a very happy couple.

These were the main things that the
servants said. In answer to Inspector
Martin, they repeated that every door
was locked on the inside, and that
no one could have escaped from the
house. In answer to Holmes, they both
remembered that they could smell
gunpowder from the moment they ran
out of their rooms on the top floor.
“This fact is important, I suggest you
write it in your notes,” said Holmes to
the Inspector. “And now I think that
we should make a careful search of the
room.”

The study was a small room, lined
on three sides with books. A writing-
table faced a window, which looked
out on the garden. The first thing we
saw was the large body of the unlucky
Hilton Cubitt, which was stretched
across the room. From the way he
had dressed, we could see that he
had quickly gotten out of bed. The
bullet had been fired at him from the

ດ້ານໜ້າທະລູເຂົ້າຫົວໃຈ ແລ້ວຄ້າງ ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ. ລາວຕາຍໄປທັນທີ ໂດຍບາສະຈາກຄວາມເຈັບປວດ ໃດໆ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ມີຂອງລາວບໍ່ ມີຮອຍໝີ່ຕິດຢູ່, ທ່ານໝໍເວົ້າວ່າ ມີ ຮອຍໝີ່ຕິດຢູ່ໜ້າຂອງທ່ານຜູ້ຍິງ ແຕ່ບໍ່ມີຢູ່ມືຂອງນາງ.

“ຄວາມຈິງທີ່ວ່າບໍ່ມີໝີ່ຕິດຢູ່ມື ຂອງນາງ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຍັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະພົບຮ່ອງຮອຍ ເຫຼົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນກໍ່ໝາຍເຖິງຢ່າງອື່ນ ໄດ້,” ໂຮມສເວົ້າ. “ຖ້າຫາກໝີ່ຈາກ ລູກປືນທີ່ບໍ່ແນບນຽນບໍ່ພົ້ງມາທາງ ດ້ານຫຼັງ ຄົນເຮົາກໍ່ສາມາດຍິງປືນ ໄດ້ຫຼາຍນັດໂດຍບໍ່ມີໝີ່ຕິດຢູ່ມືກໍ່ໄດ້. ຕອນນີ້ຈະຍ້າຍຮ່າງກາຍຂອງ ທ່ານ

front. It had gone through his heart, then remained in his body. His death had certainly come quickly, and without pain. There was no mark of gunpowder either on his clothes or on his hands. The country doctor said that the lady had marks on her face, but none on her hands.

“The fact that she has no gunpowder on her hands means nothing, though if we had found such marks, they could mean everything,” said Holmes. “Except if the gunpowder from a badly-fitting bullet happens to jump back, a person can fire many shots without getting any gunpowder on their hands. Mr. Cubitt’s

ຄົວບິດ ອອກກໍໄດ້. ທ່ານໝໍ, ເຈົ້າເອົາລູກ
ປືນທີ່ຍິງຖືກທ່ານຜູ້ຍິງອອກແລ້ວບໍ່?”

“ຍັງເອົາອອກບໍ່ໄດ້, ການທີ່ຈະເອົາລູກ
ປືນອອກນັ້ນ ຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍ
ເຫຼືອຈາກຄົນອື່ນ ແຕ່ວ່າຍັງມີລູກປືນສີ່
ນັດຢູ່ໃນປືນນັ້ນ ສອງລູກຖືກຍິງອອກໄປ
ແລະ ມີຄົນໄດ້ຮັບບາດເຈັບສອງຄົນ, ສະ
ນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບ
ລູກປືນແຕ່ລະລູກທີ່ຖືກຍິງອອກໄປ.”

ໂຮມສເວົ້າວ່າ: “ທ່ານອິດມັນເບິ່ງເປັນ
ແບບນັ້ນ, ແລ້ວລູກປືນທີ່ຍິງຖືກຂອບ
ປ່ອງຢ້ຽມນັ້ນເດ?”

ລາວຫັນໜ້າໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມທັນທີ
ນີ້ວມີອັນຜອມຍາວຂອງລາວ ຊື່ໄປໃສ່ຮູ
ທີ່ຂອບປ່ອງຢ້ຽມທາງດ້ານລຸ່ມ ເຊິ່ງຢູ່
ຫ່າງຈາກຂອບພື້ນປະມານໜຶ່ງນິ້ວ.

“ໂອ!” ທ່ານສາລະວັດຮ້ອງຂຶ້ນ. “ເຈົ້າ
ເຫັນມັນໄດ້ຈັ່ງໃດ?”

“ເພາະວ່າຂ້ອຍຊອກຫາມັນ.”

“ວິເສດແທ້ໆ!” ທ່ານໝໍເວົ້າຂຶ້ນ. “ເຈົ້າ
ເວົ້າຖືກອີ່ຫຼີ, ຄັນຊິນລູກປືນນັດທີ່ສາມກໍ
ຖືກຍິງອອກມາ, ໝາຍຄວາມວ່າຈະ
ຕ້ອງມີບຸກຄົນທີ່ສາມມາທີ່ນີ້ ແຕ່ມັນຈະ
ເປັນໃຜກັນແທ້ ແລ້ວມັນໜີໄປໄດ້ແນວ
ໃດ?”

“ນັ້ນແຫຼະຄືບັນຫາທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງແກ້
ໄຂ,” ໂຮມສເວົ້າ. “ທ່ານສາລະວັດ ມາ
ຕິນ, ຄົນໃຊ້ເວົ້າວ່າ ຕອນທີ່ພວກເຂົາ
ອອກຈາກຫ້ອງມາ ພວກເຂົາໄດ້ກິ່ນໝີ່
ທັນທີ; ທ່ານຈຳຄຳທີ່ຂ້ອຍເວົ້າບໍ່ວ່າ ນີ້
ແຫຼະຄືຄວາມຈິງທີ່ສຸດແສນສຳຄັນອັນ
ໜຶ່ງ?”

body may now be taken away. Doctor,
have you been able to take out the
bullet that wounded the lady?”

“Not yet. I'll need more help to get
the bullet out. But there are still four
bullets in the handgun. Two have
been fired and we see two wounds,
so we know what happened to each
bullet that was fired.”

“That's how it looks at first,” said
Holmes. “But what about the bullet
that hit the edge of the window?”

He had turned suddenly. Now, his
long, thin finger was pointing to a
hole in the lower part of the window,
about an inch above the bottom.

“Oh!” cried the inspector. “How
did you ever see that?”

“Because I looked for it.”

“Wonderful!” said the country
doctor. “You are certainly right, sir.
Then a third shot was fired, and so
a third person must have been here.
But who could that have been? And
how could he have got away?”

“That is the problem that we are
now about to solve,” said Sherlock
Holmes. “Inspector Martin, the
servants said that when they left their
room they could immediately smell
gunpowder. Do you remember, I said
this fact was a very important one?”

“ເຈົ້າ, ຂ້ອຍຈຳໄດ້ ແຕ່ຈັ່ງໃດຂ້ອຍກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງ.”

“ໝາຍຄວາມວ່າ ຕອນທີ່ປືນຖືກຍິງຂຶ້ນ ທັງປະຕູ ແລະ ປ່ອງຍ້ຽມຖືກເປີດຢູ່, ຖ້າວ່າປ່ອງຍ້ຽມປິດໄວ້ກິນຂອງໝີ່ກໍບໍ່ສາມາດປົວໄປທີ່ວ່າເຮືອນໄດ້ໂດຍໄວ; ມີລົມຢູ່ໃນຫ້ອງພຽງເລັກນ້ອຍກໍເຮັດໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນໄດ້, ຢ່າງໃດກໍຕາມ ທັງປະຕູ ແລະ ປ່ອງຍ້ຽມແມ່ນຖືກເປີດຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາອັນສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນ.”

“ເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງນີ້ໄດ້ແນວໃດ?”

“ສັງເກດເບິ່ງທຽນເຫຼັ້ມນັ້ນ, ຖ້າຫາກມີລົມພັດຄ່ອຍໆຫຼາຍກວ່າສອງ-ສາມນາທີ ເຮົາກໍຈະເຫັນຂີ້ເຜີ້ງຍ້ອຍຢູ່ຂ້າງດຽວ.”

“ເກັ່ງຫຼາຍ! ຈັ່ງແມ່ນວິເສດແທ້ໆ!” ທ່ານສາລະວັດຮ້ອງຂຶ້ນ.

“ຂ້ອຍໝັ້ນໃຈວ່າປ່ອງຍ້ຽມຈະຕ້ອງເປີດຢູ່ໃນຕອນທີ່ເກີດເຫດສະຫຼົດໃຈນີ້, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າ ອາດຈະມີບຸກຄົນທີ່ສາມຢູ່ໃນເຫດການນີ້ຢືນຢູ່ທາງນອກປ່ອງຍ້ຽມ ແລ້ວຍິງທະລຸເຂົ້າມາ; ຖ້າຄົນທີ່ຢູ່ດ້ານໃນພະຍາຍາມຍິງໃສ່ຄົນຢູ່ທາງນອກ ລູກປືນກໍອາດຈະຖືກຂອບປ່ອງຍ້ຽມ, ຂ້ອຍຊອກ ແລະ ກໍ່ພົບເຫັນຮ່ອງຮອຍລູກປືນ!”

“ແລ້ວປ່ອງຍ້ຽມຈະຖືກປິດ ແລະ ລັອກໄດ້ແນວໃດ?”

“ຄວາມຄິດທຳອິດຂອງທ່ານຜູ້ຍິງກໍຄື: ຕ້ອງປິດປ່ອງຍ້ຽມ ແຕ່ວ່າເບິ່ງນີ້ດູ!”

“Yes, sir; but I admit I did not quite understand why.”

“It tells us that at the time the guns were fired, both the window and the door of the room were open. If they had been closed, the smell of gunpowder could not have been blown through the house so fast. A small wind in the room was necessary for that. Both door and window were only open for a very short time, however.”

“How do you know that?”

“Look at the candle. If there had been a light wind for more than a few minutes, we would see all the wax on one side.”

“Wonderful!” cried the inspector. “Wonderful!”

“I felt sure that the window had been open at the time of the terrible event. So I decided that there might have been a third person in all this, who stood outside the window and fired through it. If someone inside tried to shoot at that person, their bullet might hit near the window. I looked, and, sure enough, there was the bullet mark!”

“But how was the window shut and locked?”

“The woman’s first thought would be to shut and lock the window. But,

ມັນແມ່ນຫຍັງ?”

ນັ້ນແມ່ນກະເປົາຖືນ້ອຍໆຂອງນາງ ເຊິ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງໂຕະ. ໂຮມສເປີດເບິ່ງ ແລ້ວ ເອົາສິ່ງຢູ່ໃນກະເປົາອອກມາວາງໄວ້ເທິງ ໂຕະ, ມີເງິນແຫ່ງທະນາຄານອັງກິດ ໃບ 50 ປອນຊາວໃບ, ນອກນັ້ນກໍບໍ່ມີຫຍັງ ອີກ.

“ເຮົາຕ້ອງເກັບເອົາໄວ້ ມັນຈະຕ້ອງ ເປັນຫຼັກຖານສໍາຄັນ,” ໂຮມສເວົ້າ ຂະ ນະພວມຍື່ນກະເປົາທີ່ບັນຈຸເງິນໃຫ້ກັບ ທ່ານສາລະວັດ. “ຕອນນີ້ພວກເຮົາຕ້ອງ ພະຍາຍາມທໍາຄວາມເຂົ້າໃຈກັບລູກປີນ ລູກທີ່ສາມນີ້, ພວກເຮົາສັງເກດຮອຍລູກ ປີນທີ່ຂອບປ່ອງຢ້ຽມໄດ້ວ່າ ມັນຖືກຍົງ ມາຈາກດ້ານໃນ. ຂ້ອຍຢາກພົບແມ່ຄົວ ທີ່ຊື່ ມາດາມຄົງ ອີກຄັ້ງ,” ແມ່ຍິງຄົນນັ້ນ ຖືກພາເຂົ້າມາ. “ມາດາມຄົງ, ເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຕື່ນຂຶ້ນເພາະສຽງປີນທີ່ດັງ, ເມື່ອ ເຈົ້າເວົ້າແບບນັ້ນ ເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າ ມັນດັງກວ່າເທື່ອທີ່ສອງແມ່ນບໍ່?”

“ຈະເວົ້າແນວໃດດີ ທ່ານ, ມັນເຮັດໃຫ້ ຂ້ອຍຕື່ນຂຶ້ນ ຂະນະທີ່ຂ້ອຍພວມຫຼັບຢູ່, ສະນັ້ນມັນຈຶ່ງຍາກທີ່ຈະເວົ້າ ແຕ່ເບິ່ງຄື ວ່າມັນດັງແຮງແທ້ໆ.”

“ເຈົ້າຄິດວ່າມັນອາດຈະເປັນການຍິງ ປີນສອງເທື່ອເກືອບພ້ອມໆກັນບໍ່?”

“ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ດອກ ທ່ານ.”

“ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າຕ້ອງເປັນແບບນັ້ນ. ທ່ານສາລະວັດ ມາດິນ, ຂ້ອຍຄິດວ່າໃນ ຫ້ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບຮູ້ຫຼາຍຢ່າງ. ຖ້າທ່ານຈະໄປຢ່າງເບິ່ງຕາມອ້ອມແອ້ມ ກັບຂ້ອຍ ເຮົາອາດຈະພົບເຫັນຫຼັກຖານ

look! What is this?”

It was a small lady's handbag, which sat on the table. Holmes opened it and put everything that was inside onto the table. There were twenty 50-pound notes of the Bank of England. Nothing else was in the handbag.

“This must be kept. It will be important,” said Holmes, as he handed the handbag and the money to the inspector. “Now we must try to understand more about this third bullet. We can see, from the way the wood broke, that it was fired from inside the room. I would like to see Mrs. King, the cook, again.” The woman was brought in. “You said, Mrs. King, that a LOUD noise woke you. When you said that, did you mean that it was louder than the second one?”

“Well, sir, it woke me from my sleep, and so it is hard to say. But it did seem very loud.”

“Do you think that it might have been two shots fired at almost the same instant?”

“I don't know, sir.”

“I believe that it was so. I think, Inspector Martin, that we have now learned all that this room can teach us. If you will please step around with me, we will see what fresh evidence

ຂຶ້ນໄໝຢູ່ຕາມກາງສວນກໍໄດ້.”

ມີທານດອກໄມ້ຢູ່ກ້ອງປ່ອງຢ້ຽມ ຫ້ອງຂຽນໜັງສື, ພໍເຂົ້າໄປໃກ້ຈຸດນັ້ນ ພວກເຮົາກໍພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງແຮງ, ມີ ຄົນຮອຍຕີນ ຫຼາຍຮອຍຢູ່ຕາມບ່ອນດິນອ່ອນ; ມັນ ເປັນຮອຍໃຫຍ່, ຫົວໄປ້ຕີນແຫຼມຍາວ ແລະ ນັ້ນຄືຮອຍຕີນຜູ້ຊາຍ. ໂຮມສັງ ເກດເບິ່ງຕາມຫຍ້າ, ຕາມໃບໄມ້ ຄ້າຍກັບ ໝາພວມຕາມຫາມົກທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ຈາກນັ້ນລາວກໍກັມລົງຈັບເອົາເສດໂລຫະ ມົນກົມນ້ອຍໆອັນໜຶ່ງ.

“ຂ້ອຍຄິດຢູ່ແລ້ວ,” ລາວເວົ້າຂຶ້ນ. “ມັນ ເປັນປືນສັ້ນແບບຍັ້ນກະສອບອອກ ຫຼັງ ຈາກທີ່ລູກປືນຖືກຍິງອອກໄປແລ້ວ, ນີ້ຄື ກະສອບທີ່ສາມ. ທ່ານສາລະວັດ ມາຕິນ, ຂ້ອຍຄິດວ່າຄະດີຂອງພວກເຮົາໃກ້ຈະ ຈົບແລ້ວ.”

ສີໜ້າຂອງທ່ານສາລະວັດ ສະແດງໃຫ້ ເຫັນເຖິງຄວາມປະຫຼາດໃຈ ທີ່ໄດ້ເຫັນ ຄວາມຄືບໜ້າອັນວ່ອງໄວໃນການສືບ ສວນຂອງໂຮມສ. ທ່ານອິດນັ້ນມີບາງເທື່ອ ທີ່ທ່ານສາລະວັດຢາກຈະອອກຄວາມ ຄິດເຫັນ ແຕ່ຕອນນີ້ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະປະ ຕິບັດຕາມນັກສືບໂດຍປາສະຈາກຄຳ ຖາມໃດໆ.

“ເຈົ້າຄິດວ່າໃຜຄືຄົນຮ້າຍ?” ລາວ ຖາມ.

“ຂ້ອຍຈະເວົ້າເຖິງເລື່ອງນັ້ນຕາມທີ່ຫຼັງ, ຍັງມີຢູ່ຫຼາຍປະເດັດໃນບັນຫານີ້ ທີ່ຂ້ອຍ ບໍ່ສາມາດຈະອະທິບາຍສູ່ທ່ານຟັງໄດ້, ຕອນນີ້ມັນເປັນການດີທີ່ຂ້ອຍຄວນຈະ

we can find in the garden.”

A bed of flowers grew under the study window, and we all cried out as we got close to it. Someone had stepped on the flowers, and there were many marks left by feet in the soft ground. They had been made by large feet, long, pointed men's feet. Holmes looked through the grass and leaves like a dog going after a wounded bird. Then he bent forward and picked up a small round piece of metal.

“I thought so,” he said. “It was a kind of handgun that pushes out the empty shell after a bullet is fired. Here is the third shell. I think, Inspector Martin, that our case is almost complete.”

The country inspector's face had shown his surprise at the fast progress of Holmes's investigation. At first, he had sometimes wanted to give his own opinions; but now he was ready to follow the detective without question.

“Who do you think is the killer?” he asked.

“I'll talk about that later. There are several points in this problem which I have not been able to explain to you yet. Right now, it's best for me to just

ສືບຕໍ່ງານນີ້ ແລ້ວຂ້ອຍຈະອະທິບາຍສູ່
ພັງພາຍຫຼັງທີ່ທຸກຢ່າງສໍາເລັດ.”

“ຄັນຊັ້ນກໍ່ຕາມໃຈເຈົ້າ ທ່ານໂຮມສ,
ຂ້ອຍພຽງຢາກຈະຈັບຄົນໆນັ້ນໃຫ້ໄດ້.”

“ບໍ່ແມ່ນຂ້ອຍພະຍາຍາມປິດບັງຄວາມ
ລັບ ແຕ່ຕອນນີ້ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ທີ່ຈະໃຊ້
ເວລາມາອະທິບາຍເລື່ອງຍາວນີ້, ດຽວນີ້
ຂ້ອຍພໍເຂົ້າໃຈວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ເຖິງ
ແມ່ນວ່າທ່ານຜູ້ຍິງຈະບໍ່ມີວັນເລົ່າຕໍ່ພວກ
ເຮົາໄດ້ ພວກເຮົາກໍ່ຍິງຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ມີຄົນນີ້
ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັນແທ້ ແລະ ຈິ່ງໝັ້ນໃຈ
ໄດ້ເລີຍວ່າ ຄົນຮ້າຍຕ້ອງໄດ້ຊົດໃຊ້. ກ່ອນ
ອື່ນໝົດຂ້ອຍຢາກຮູ້ວ່າ ມີເຮືອນພັກຊື່ ເອ
ລຣິຈ ຢູ່ແຖວໆນີ້ແຕ່ບໍ່?”

keep going. Then I'll explain every-
thing when it is finished.”

“Just as you wish, Mr. Holmes. I
just want to get our man!”

“I am not trying to keep secrets,
but it is impossible right now to take
time for a long explanation. I now
understand what has happened.
Even if this lady can never talk to us,
we can still know what happened last
night and be sure that the killer pays
for his crime. First of all, I want to
know if there is a guesthouse in this
neighborhood known as ‘Elrige’s?’”

ຄົນໃຊ້ຖືກຖາມ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້
ຍິນສະຖານທີ່ນັ້ນເລີຍ ແຕ່ວ່າເດັກໃນ
ຟາມຜູ້ໜຶ່ງຈຳໄດ້ວ່າ ມີເຈົ້າຂອງຟາມຄົນ
ໜຶ່ງຊື່ ເອລຣິຈ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຫ່າງຈາກທີ່
ນີ້ຫຼາຍໄມ.

“ຟາມຂອງລາວຢູ່ຫ່າງໄກຜູ້ຄົນບໍ່?”

“ຢູ່ໄກຫຼາຍ ທ່ານ.”

“ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາຍັງບໍ່
ທັນໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນມື້ຄືນນີ້?”

“ອາດຈະຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຍິນ ທ່ານ.”

“ໂຮມສຄິດຢູ່ຈັກໜ່ວຍ ແລະແລ້ວ
ຂ້ອຍກໍເຫັນຮອຍຍິ້ມທີ່ກະຕິລີລົ້ນປະກົດ
ຂຶ້ນບົນໃບໜ້າຂອງລາວ.”

“ຕຽມມ້າໃຫ້ພ້ອມ ນ້ອງຊາຍ,” ລາວ
ເວົ້າກັບເດັກໃນຟາມ. “ຂ້ອຍຈະໃຫ້ເຈົ້າ
ເອົາຈົດໝາຍໄປສິ່ງທີ່ຟາມຂອງ ເອ
ລຣິຈ.”

ລາວຈັບເອົາເຈ້ຍທີ່ມີຮູບຄົນເຕັ້ນລຳ
ແຜ່ນໜຶ່ງອອກມາຈາກປຶ້ມບັນທຶກ ແລ້ວ
ວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າ; ຈາກນັ້ນກໍປະຕິບັດວຽກຢູ່
ໜ້າໂຕະຈັກໜ່ວຍ ແລະ ໃນທີ່ສຸດລາວກໍ
ຍື່ນຈົດໝາຍໃຫ້ກັບເດັກໃນຟາມ. ລາວ
ບອກວ່າໃຫ້ເອົາໄປໃຫ້ກັບມິຜູ້ທີ່ມີຊື່ຢູ່ໜ້າ
ຂອງ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງຕອບຄຳຖາມໃດໆທີ່
ຖາມມາ. ຂ້ອຍສັງເກດເຫັນດ້ານນອກ
ຂອງຈົດໝາຍ ໂຮມສຂຽນທີ່ຢູ່ໃສ່ດ້ວຍ
ຕົວໜັງສືທີ່ບໍ່ເປັນລະບຽບ ເຊິ່ງແຕກຕ່າງ
ຈາກລາຍມືປົກກະຕິຂອງລາວ. ຈົດໝາຍ
ນັ້ນຈຳໜ້າຂອງເຖິງ ທ່ານເອບ ສະລາມີ
ທີ່ຟາມຂອງ ເອລຣິຈ ໃນເມືອງນໍຟອກ.

“ທ່ານສາລະວັດ, ຂ້ອຍຄິດວ່າ,”

ໂຮມສກ່າວ, “ທ່ານຄວນຈະສົ່ງຂໍ້ຄວາມ

The servants were asked. None
of them had heard of such a place,
but the farmboy remembered that
a farmer named Elrige lived several
miles away.

“Is his farm far from other people?”

“Very far, sir.”

“Is it possible they have not yet
heard about the things that hap-
pened here during the night?”

“Maybe not, sir.”

Holmes thought for a short time,
and then I saw a curious smile come
over his face.

“Get a horse ready, my boy,” he
said. “I want you to take a note to
Elrige’s Farm.”

He took the pieces of paper with
the dancing men from his notebook.
He put them in front of him, then
worked for some time at the table.
At last, he handed a note to the boy.
He told the boy to put it into the
hands of the person to whom it was
addressed, and not to answer ques-
tions of any sort. I saw the outside
of the note. Holmes had written the
address in badly-shaped letters, very
different from his usual writing. It
was addressed to Mr. Abe Slaney,
Elrige’s Farm, Norfolk.

“I think, Inspector,” Holmes said,

ໄປຂໍກຳລັງຕຳຫຼວດມາອີກຈັກສອງຄົນ. ຖ້າການປະເມີນສະຖານະການຂອງ ຂ້ອຍຖືກຕ້ອງ ທ່ານອາດຈະໄດ້ຈັບຄົນ ຮ້າຍທີ່ໜ້າຍ້ານກົວໃນໄວໆນີ້, ໃຫ້ເດັກ ໃນຟາມທີ່ໄປສິ່ງຈົດໝາຍຂ້ອຍນຳຂໍ້ ຄວາມໄປລາຍງານກໍ່ໄດ້.” ແລ້ວໂຮມສກໍ່ ຫັນໜ້າມາຫາຂ້ອຍ. “ວັດສັນ, ຖ້າມີລົດ ໄຟໄປໃນເມືອງຕອນທ່ຽງນີ້ ເຮົາຄິດວ່າ ເຮົາຄວນຈະໄປພ້ອມ ເພາະວ່າເຮົາຢາກ ໃຫ້ການວິເຄາະທາງເຄມີຂອງເຮົາສຳ ເລັດ. ສ່ວນຄະດີນີ້ມີຄວາມກ້າວໜ້າ ຢ່າງໄວວາ ແລະ ຈະສຳເລັດໃນໄວໆນີ້ ແລ້ວ.”

ເມື່ອເດັກໃນຟາມຂໍ້ມ້າອອກໄປພ້ອມ ກັບຈົດໝາຍແລ້ວ ໂຮມສກໍ່ບອກຄົນໃຊ້ ວ່າ ຖ້າມີຄົນມາຖາມຫາທ່ານຜູ້ຍິງ ບໍ່ ຕ້ອງບອກຫຍັງເຂົາໄປ, ແຕ່ຕ້ອງພາ ແຂກຄົນນັ້ນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຮັບແຂກ ເລີຍ, ໂຮມສເວົ້າຍ້າເລື່ອງນີ້ກັບຄົນໃຊ້ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກເຂົາເຂົ້າໃຈດີ. ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ພາພວກເຂົາໄປໃນຫ້ອງ ຮັບແຂກ ແລະ ກ່າວວ່າທຸກຢ່າງພື້ນໄປ ຈາກມືຂອງພວກເຮົາແລ້ວ; ພວກເຮົາ ຕ້ອງລໍຖ້າຢ່າງດຽວ ເພື່ອເບິ່ງວ່າຈະມີ ຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ສ່ວນທ່ານໝໍໄດ້ກັບໄປ ແລ້ວ ມີພຽງຂ້ອຍກັບທ່ານສາລະວັດຢູ່ ເທົ່ານັ້ນ.

“ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍຊ່ວຍພວກເຈົ້າ ຜ່ານເວລາໜຶ່ງຊົ່ວໂມງນີ້ໄປໄດ້ ດ້ວຍວິທີ ທີ່ໜ້າສົນໃຈ,” ໂຮມສເວົ້າ ພ້ອມທັງຍັບ ຕັ້ງຂອງລາວເຂົ້າມາໃກ້ໂຕະ, ລາວຈົກ ເອົາເຈ້ຍທີ່ມີຮູບຄົນເຕັ້ນລຳທັງໝົດ

“that you should send a message to ask for two more policemen. If my conclusions are right, you may soon have a very dangerous prisoner. The boy who takes this note could probably also take your message.” Then Holmes turned to me. “If there is an afternoon train to town, Watson, I think we should take it, because I want to finish my chemical investigation. This case is progressing quickly. It will soon end.”

When the boy had ridden off with the note, Sherlock Holmes told the servants what to do. If any visitor came and asked for Mrs. Hilton Cubitt, nothing should be told to the visitor. Instead, the visitor was to be taken at once into the living room. Holmes repeated these points to the servants, to be sure they understood. Then he led the way into the living room. The business was now out of our hands, he said; we must just wait and see what happened. The doctor had left. Only the inspector and myself were left.

“I think I can help you to pass an hour in an interesting manner,” said Holmes, pulling his chair up to the table. In front of him, he spread all the papers with pictures of the dancing

ອອກມາເປີດໄວ້ຕໍ່ໜ້າ. “ວັດສິນ ເພື່ອນ
ຮັກ, ເຮົາຕ້ອງຂໍໂທດທີ່ປ່ອຍໃຫ້ຄຳຖາມ
ຂອງໂຕເປັນໂມຄະເປັນເວລາດົນນານ. ສຳ
ລັບທ່ານສາລະວັດແລ້ວ ນີ້ຄົງເປັນຄະດີ
ອັນໜ້າສົນໃຈທີ່ຕ້ອງສຶກສາ.”

“ກ່ອນອື່ນໝົດຂ້ອຍຈະຕ້ອງບອກພວກ
ເຈົ້າເລື່ອງທີ່ ທ່ານຮິວຕັນ ຄິວບິດ ບອກຕໍ່
ຂ້ອຍ ເມື່ອຕອນທີ່ທ່ານໄປຫາຂ້ອຍທີ່ຖະ
ໜົນ ເບເກີ ໃນລອນດອນ,” ແລ້ວໂຮມສກໍ
ເລົ່າເລື່ອງຂອງ ທ່ານຄິວບິດ ຕໍ່ທ່ານສາລະ
ວັດຟັງ. “ຂ້ອຍໄດ້ຮັບເຈ້ຍອັນປົດສະໜາ
ເຫຼົ່ານີ້ຈາກລາວ ເຊິ່ງເບິ່ງແລ້ວອາດເປັນ
ໜ້າຢາກຫົວ ຖ້າຫາກມັນບໍ່ເປັນປະເດັດທີ່
ນຳໄປສູ່ເລື່ອງໂຫດຮ້າຍນັ້ນ, ຂ້ອຍໄດ້ສຶກ
ສາລະຫັດຫຼາຍຊະນິດ ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີ່
ລຶກລັບ ມາແລ້ວ, ຂ້ອຍຍັງໄດ້ຂຽນຂໍ້
ຄວາມໃສ່ເຈ້ຍສັ້ນໆກ່ຽວກັບໃຈຄວາມ ເຊິ່ງ
ຂ້ອຍໄດ້ເບິ່ງມາຫຼາຍກວ່າ 160 ລະຫັດທີ່
ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ລະຫັດນີ້ເປັນອັນໃໝ່ສຳ
ລັບຂ້ອຍ. ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ສ້າງ
ລະຫັດນີ້ຂຶ້ນມາ ແມ່ນເພື່ອປົດບັງຄວາມ
ຈິງບາງຢ່າງ ເຊິ່ງໃຫ້ຮູບຄົນເຕັ້ນລຳເປັນ
ເຄື່ອງສີ່ສານ, ຜູ້ສ້າງຕ້ອງການໃຫ້ໃຜກໍ
ຕາມທີ່ພົບເຫັນຮູບເຫຼົ່ານີ້ເຊື່ອວ່າ ມັນເປັນ
ພຽງຮູບທີ່ເດັກນ້ອຍແຕ້ມຫຼິ້ນ ແລະ ບໍ່ມີ
ຄວາມໝາຍຫຍັງ.

“ແຕ່ພໍຂ້ອຍແນ່ໃຈວ່າ ຮູບຄົນເຕັ້ນລຳແຕ່
ລະອັນ ແທນໃຫ້ຕົວອັກສອນແຕ່ລະຕົວ
ຂ້ອຍກໍສາມາດອ່ານກິດນັ້ນອອກ ດ້ວຍ
ການໃຊ້ກິດທີ່ຂ້ອຍເຄີຍໃຊ້ ເພື່ອອ່ານລະ
ຫັດຕົວອື່ນໆມາກ່ອນແລ້ວ, ກິດດັ່ງກ່າວ
ນັ້ນສາມາດໃຊ້ໄດ້ກັບລະຫັດຫຼາຍຕົວ ເຊິ່ງ

men. “As to you, my friend Watson,
I am sorry that I have left your
questions unanswered for so long.
To you, inspector, this should be
quite an interesting case to study.

“I must tell you first of all about
what Mr. Hilton Cubitt said when
he visited me on Baker Street in
London.” Holmes then told the
inspector about those visits. “I have
here in front of me these puzzling
papers. They might make us smile,
if they had not led to such a terrible
event. I have studied many kinds
of codes and secret writing. I myself
have written a short paper about
the subject, in which I look at 160
different codes, but this one is quite
new to me. I believe that whoever
made this code wanted to hide the
fact that the dancing men contain a
message. The person who made the
code wanted anyone who saw the
pictures to believe that they were
nothing more than the drawings of
children.

“But once I was sure that that
the dancing men each stood for a
letter, then I could use the rules
that I have used before to read
other codes. The same rules can be
used to understand many codes. It

ມັນງ່າຍທີ່ຈະໄຂລະຫັດນີ້. ຂໍ້ຄວາມທຳອິດທີ່ ທ່ານຄົວບິດ ເອົາໄປໃຫ້ຂ້ອຍເບິ່ງນັ້ນສັ້ນເກີນໄປ, ສະນັ້ນ ຈິ່ງບໍ່ມີທາງທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້ ແຕ່ຂ້ອຍພໍຈະຕັດສິນໃຈໄດ້ວ່າ ສັນຍາລັກ 文 ອາດຈະໝາຍເຖິງຕົວອັກສອນ E. ດັ່ງທີ່ຮູ້ກັນດີແລ້ວວ່າ E ເປັນຕົວອັກສອນທີ່ນິຍົມໃຊ້ກັນດີໃນພະຍັນສະນະພາສາອັງກິດ, ມັນຖືກນິຍົມໃຊ້ຫຼາຍກວ່າອັກສອນຕົວອື່ນໆ ແມ່ນແຕ່ໃນປະໂຫຍກສັ້ນໆກໍຍັງປະກົດເຫັນຢູ່ເລື້ອຍ. ຈາກສັນຍາລັກ 15 ຕົວໃນຂໍ້ຄວາມທຳອິດນັ້ນ ມີສີ່ຕົວທີ່ຄືກັນ, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈິ່ງແນ່ໃຈວ່າ ສັນຍາລັກນັ້ນກໍຄືຕົວອັກສອນ E, ມັນຈິ່ງຄືແບບນັ້ນເພາະວ່າມີບາງກໍລະນີຮູບຈັບທຸງຢູ່ ແລະ ບາງກໍລະນີກໍບໍ່ຈັບທຸງ ແຕ່ຂ້ອຍສະຫຼຸບຈາກກໍລະນີຈັບທຸງ ເພາະວ່າພວກມັນຖືກໃຊ້ຂຶ້ນລະຫວ່າງປະໂຫຍກມາເປັນຄຳໆ.

“ຕອນນີ້ມາເຖິງບ່ອນທີ່ຍາກຂຶ້ນຂອງເລື່ອງແລ້ວ, ລຳດັບຕົວອັກສອນທັດຈາກຕົວ E ບໍ່ຊັດເຈນ, ຕົວອັກສອນຕົວໜຶ່ງອາດຈະຖືກນິຍົມໃຊ້ຫຼາຍກວ່າຕົວອື່ນເລັກນ້ອຍ ແຕ່ວ່າໃນປະໂຫຍກດ່ຽວທີ່ສັ້ນ ບາງເທື່ອຕົວອັກສອນທີ່ບໍ່ຄ່ອຍມີ

was easy enough to solve this code. The first message that Mr. Cubitt brought to me was so short that it was impossible to solve it. But I was able to decide that the symbol 文 probably stood for the letter E. As you know, E is the most common letter in the English alphabet. It is so much more common than other letters that even in a short sentence, it usually

appears the most often. Out of 15 symbols in the first message, four were the same, so I decided that symbol was the letter E. It is true that in some cases the figure was holding a flag and in some cases it was not holding a flag, but

I decided from where the flags were placed that they were used to break the sentence up into words.

“But now things become more difficult. The order of the English letters after E is not clear. One letter may be a little more common than another, but in a single short sentence, the less-common letter will sometimes

ຍົມໃຊ້ຈະປະກົດເຫັນຢູ່ເລື້ອຍ. ຖັດຈາກຕົວ E ແມ່ນຕົວ T, A, O, I, N, S, H, R, D, ແລະ L ເຊິ່ງເປັນຕົວອັກສອນທີ່ນິຍົມໃຊ້ຫຼາຍໃນລຳດັບນັ້ນ ແຕ່ວ່າ T, A, O, ແລະ I ແມ່ນນິຍົມໃຊ້ໜຶ່ງກັນ. ມັນອາດດົນເກີນໄປຖ້າຈະເອົາມາປະກອບເຂົ້າກັນຈົນໄດ້ຄວາມໝາຍ, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງລໍຖ້າຂໍຄວາມອັນໃໝ່.

“ຕອນທ່ານຄົວບິດ ໄປພົບຂ້ອຍຄັ້ງທີ່ສອງ ລາວເອົາໃຫ້ຂ້ອຍອີກສອງຂໍ້ຄວາມສັ້ນໆ ແລະ ຮູບອີກໃບໜຶ່ງ, ໃນເມື່ອຮູບນັ້ນບໍ່ຈັບທຸງມັນອາດຈະໝາຍເຖິງຄຳໜຶ່ງຄຳ. ນີ້ເຄີ້ສັນຍາລັກນັ້ນ: ㄤ ㄤ ㄤ ㄤ ㄤ ບັດນີ້ໃນຄຳເວົ້າຄຳດຽວຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ໄດ້ເລີຍວ່າ ມີຕົວ E ສອງຕົວມາເປັນລຳດັບທີ່ສອງ ແລະ ທີ່ສູ່ໃນຄຳເວົ້າທີ່ມີຕົວອັກສອນຫ້າຕົວ. ຄຳໆນັ້ນອາດຈະໝາຍເຖິງ SEVER (ແຍກ) ຫຼື LEVER (ຈ້າງ) ຫຼື NEVER (ບໍ່ເຄີຍ) ນີ້ຄືການຕອບຄຳຂໍຮ້ອງ ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ວ່າ ນີ້ອາດຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍແມ່ຍິງ, ສະນັ້ນຄຳວ່າ NEVER (ບໍ່ເຄີຍ) ໜ້າຈະແມ່ນຄຳຕອບ. ຖ້າພວກເຮົາຕັດສິນວ່າຄຳໆນີ້ແມ່ນ NEVER, ເຮົາກໍ່ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ເລີຍວ່າ ສັນຍາລັກຍບຫ ແມ່ນແທນໃຫ້ຕົວ N, V ແລະ R.”

“ຂ້ອຍຍັງມີບັນຫາຢູ່ ແຕ່ເປັນເພາະຄວາມຄິດທີ່ສ້າງສັນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍອ່ານອອກໄດ້ຫຼາຍໆຕົວ. ຄຳຂໍຮ້ອງເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະມາຈາກບາງຄົນທີ່ມີຄວາມຜູກພັນກັບຊີວິດຂອງນາງໃນອະດີດ, ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ ຄຳທີ່ມີຕົວອັກສອນປະກອບເຂົ້າກັນດ້ວຍສອງຕົວ E ຢູ່ສອງສິ້ນ ແລະ

appear more often. After E, the most common letters of the alphabet are T, A, O, I, N, S, H, R, D, and L, in that order; but T, A, O, and I are about equally common. It would take too long to try each combination until we found a meaning. Therefore, I waited for a new message.

“In my second meeting with Mr. Cubitt, he gave me two other short sentences and one message. Since the message had no flag, it was probably just one word. Here are the symbols: ㄤ ㄤ ㄤ ㄤ ㄤ Now, in the single word, I already knew there were two E's coming second and fourth in a word of five letters. The word might be 'sever,' or 'lever,' or 'never.' This was an answer to an appeal, and we knew it was probably written by the lady, so the word 'never' was the most probable answer. If we decide that this word is 'never', we are now able to say that the symbols nvr stand for N, V, and R.

“I still had trouble, but a happy thought helped me make progress with several other letters. These appeals probably came from someone who had been close to the lady in her early life. In that case, a combination that contained two E's with three

ຕົວອັກສອນສາມຕົວຢູ່ລະຫວ່າງກາງ ອາດຈະແມ່ນຊື່ ELSIE (ເອລຊີ) ຂໍ້ຄວາມໜຶ່ງມີຊື່ກັນເຖິງສາມເທື່ອ, ເມື່ອສັງເກດເບິ່ງແທ້ ຂ້ອຍພົບວ່າມີການປະສົມອັກສອນຢູ່ຕອນທ້າຍຂອງຂໍ້ຄວາມ, ມັນເປັນຄຳຂໍ້ອອງເຖິງ ເອລຊີແທ້ໆ. ເຖິງຕອນນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ພະຍັນຊະນະຕົວໃດແທນໃຫ້ກັບຕົວ L, S ແລະ I.”

“ແຕ່ວ່າມັນຈະເປັນຄຳຂໍ້ອອງເລື່ອງຫຍັງກັນແທ້? ມີຕົວອັກສອນພຽງສີ່ຕົວຢູ່ໜ້າຄຳໆນັ້ນ ເຊິ່ງມັນກາຍກັບຄຳວ່າ ເອລຊີ ແຕ່ວ່າລົງທ້າຍດ້ວຍຕົວ E ແມ່ນອນວ່າມັນຈະຕ້ອງແມ່ນ COME (ມາ) ສະນັ້ນກໍ່ແປວ່າຂ້ອຍຖອດລະຫັດຕົວ C, O ແລະ M, ໄດ້ແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ລອງອ່ານເບິ່ງຂໍ້ຄວາມເບື້ອງຕົ້ນອີກເທື່ອໜຶ່ງ. ເທື່ອນີ້ຂ້ອຍໄດ້ແຍກອອກເປັນຄຳໆ ແລະ ວາງເຄື່ອງໝາຍຈຳແທນສັນຍາລັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນຮູ້ ບໍ່ດົນຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ແປບນີ້:

.M .ERE ..E SL.NE.

“ສະນັ້ນອັກສອນຕົວທຳອິດຈະຕ້ອງແມ່ນ A ເຊິ່ງເປັນການຄົ້ນພົບທີ່ມີປະໂຫຍດແທ້ໆເລີຍ ເພາະມັນປະກົດເຫັນຢູ່ໃນປະໂຫຍກສັ້ນໆນີ້ເຖິງສາມຄັ້ງ ແລະ ມັນຊັດເຈນເລີຍວ່າ ຄຳທີ່ສອງຈະຕ້ອງຂຶ້ນຕົ້ນດ້ວຍຕົວ H, ຕອນນີ້ມັນເລີຍເປັນ:

AM HERE A.E SLANE.

“ເພາະສະນັ້ນມັນຈຶ່ງງ່າຍທີ່ຈະຕື່ມຕົວອັກສອນສອງຕົວທີ່ຂາດໄປຈາກຊື່, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຄຳວ່າ:

AM HERE ABE SLANEY

(ຂ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ ເອບ ສະລານີ).

“ຕອນນີ້ຂ້ອຍມີຕົວອັກສອນອື່ນໆຫຼາຍ

letters between them might be the name ‘ELSIE.’ One message had been repeated three times. When I looked, I found this combination at the end of that message. It was certainly an appeal to ‘Elsie.’ Now I knew which characters stand for L, S, and I.

“But what appeal could it be? There were only four letters in the word which came before ‘Elsie,’ and it ended in E. Surely the word must be ‘COME.’ So now I had the letters C, O, and M, and I could try to read the first message once more. This time I broke it into words, and put periods for each symbol that was still unknown. Soon I had this:—

.M .ERE ..E SL.NE.

“Now the first letter must be A, which is a useful discovery, since it appears three times in this short sentence. It is also clear that the second word must begin with H. Now it becomes:—

AM HERE A.E SLANE.

“Then it was easy to fill in the two missing letters in the name:—

AM HERE ABE SLANEY.

“I had so many letters now that I could begin working on

ຕົວ ໃນຂໍ້ຄວາມອັນທີ່ສອງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ
ຕໍ່, ຕົວອັກສອນປະກອບມີ:

A. ELRIES

“ຕອນນີ້ຂ້ອຍສາມາດເຮັດໃຫ້ມັນອ່າມ
ອອກໄດ້ໂດຍການຕື່ມຕົວ T ແລະ G ໃສ່
ບ່ອນທີ່ຂາດໄປ, ຂ້ອຍສະຫຼຸບໄດ້ເລີຍວ່າ ຊື່
ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຊື່ຂອງເຮືອນພັກແຫ່ງໃດ
ແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ຜູ້ຂຽນໄດ້ພັກຢູ່.”

ທ່ານສາລະວັດມາຕິນ ແລະ ຂ້ອຍຕັ້ງ
ອີກຕັ້ງໃຈຟັງເລື່ອງທັງໝົດ ທີ່ເພື່ອນຂອງ
ຂ້ອຍເລົ່າມາຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ວິທີການທີ່
ລາວໄດ້ຂໍສະຫຼຸບມາ ດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ
ເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

“ຈາກນັ້ນເຈົ້າເຮັດແນວໃດຕໍ່?” ສາລະ
ວັດມາຕິນຖາມ.

“ຂ້ອຍມີເຫດຜົນພໍທີ່ຈະຄິດວ່າ ເອບ ສະ
ລານີ ຄົນນີ້ເປັນຄົນອາເມລິກາ ເພາະຄຳວ່າ
ເອບ ແມ່ນຊື່ແບບອາເມລິກາ ແລະ ກໍ່ເພາະ
ວ່າບັນຫາທຸກຢ່າງເລີ່ມຂຶ້ນຍ້ອນຈົດໝາຍ
ທີ່ສົ່ງມາຈາກອາເມລິກາ, ຂ້ອຍຍັງມີອີກ
ຫຼາຍໆເຫດຜົນທີ່ຈະຄິດວ່າ ມີຄາດຕະ
ກອນລຶກລັບ ບາງຄົນໃນເລື່ອງນີ້. ຄວາມ
ຈິງທີ່ວ່າທ່ານຜູ້ຍິງໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບບັນຫາ
ໃນອະດີດຂອງນາງ ແລະ ນາງປະຕິເສດທີ່
ຈະບອກບັນຫາໃດໆເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ສາມີ, ສອງ
ປະເດັດນີ້ເຊື່ອມໂຍງໄປໃນທິດທາງດຽວ
ກັນ.

“ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງສົ່ງຂ່າວນີ້ໄປຫາເພື່ອນ
ຂອງຂ້ອຍຊື່ ວິລສັນ ຮາກຣີຟ ທີ່ເປັນຕຳ
ຫຼວດປະຈຳຢູ່ນິວຢອກ, ຂ້ອຍເຄີຍຊ່ວຍ
ລາວຫຼາຍຄັ້ງ ເມື່ອລາວມີຄຳຖາມກ່ຽວກັບ
ການຄາດຕະກຳໃນລອນດອນ. ຂ້ອຍຖາມ

the second message. I had these
letters:—

A. ELRIES.

“Here I could only make sense
by putting T and G for the missing
letters. I decided that the name
was the name of some guesthouse
where the writer was staying.”

Inspector Martin and I had lis-
tened with great interest to the full
and clear story of how my friend
had produced his results.

“What did you do then, sir?”
asked the inspector.

“I had every reason to think that
this Abe Slaney was an American,
since Abe is an American name,
and since the trouble had all
started with a letter from America.
I had also every reason to think
that there was some criminal secret
in the matter. The fact that the
lady had talked about problems in
her past, and that she would not
tell her husband anything about
those problems, both pointed in
that direction.

“So I sent a message to my
friend, Wilson Hargrave, of the
New York Police. I have helped him
many times when he had questions
about London crime. I asked if he

ເພື່ອວ່າລາວອາດຈະຮູ້ຄົນທີ່ຊື່ ເອບ ສະ
ລານີ ແລະ ນີ້ກໍ່ຄືຄຳຕອບຈາກລາວ: ‘ມັນ
ເປັນຄາດຕະກອນທີ່ໂຫດຫ້ຽມທີ່ສຸດໃນ
ຊື່ກາໂກ.’ ຕອນແລງໃນມື້ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຮັບ
ຄຳຕອບນີ້ ທ່ານຮິວຕັນ ຄິວບິດ ກໍ່ໄດ້ສົ່ງ
ຂໍ້ຄວາມອັນສຸດທ້າຍຂອງ ສະລານີ ໄປ
ໃຫ້ຂ້ອຍເຊັ່ນກັນ. ພໍຂ້ອຍປະກອບຄຳທີ່ຮູ້
ເຂົ້າກັນ ກໍ່ໄດ້ມາແບບນີ້:

ELSIE .RE.ARE TO MEET THY GO.

“ຂ້ອຍເລີຍຕື່ມຕົວ P ແລະ D ໃຫ້ສົມ
ບູນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍດັ່ງນີ້:

ELSIE. PREPARE TO MEET THY
GOD. (ເອລຊີ ຈົ່ງຕຽມຕົວຕາຍໄດ້ແລ້ວ.)

“ເຖິງຕອນນີ້ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ໄດ້ເລີຍວ່າ ຜູ້
ຊາຍຄົນນັ້ນກຳລັງປ່ຽນຈາກການຂໍຮ້ອງ
ມາເປັນການຊໍ່ເຂັ້ນ, ຂ້ອຍຮູ້ດີກ່ຽວກັບ
ຄົນຮ້າຍໃນຊື່ກາໂກ ແລະ ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າ
ມັນອາດຈະລົງມືຢ່າງໄວວາ ເພື່ອຄຸກ
ຄາມໃນສິ່ງທີ່ມັນຢາກຈະເຮັດ. ຂ້ອຍຮີບ
ມາທີ່ເມືອງນໍຟອກ ກັບເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ
ດຣ. ວັດສັນ, ແຕ່ຈັ່ງແມ່ນໂຊກຮ້າຍແທ້ໆ
ເພາະພວກເຮົາມາຮອດພາຍຫຼັງທີ່ເຫດ
ການອັນໂຫດຮ້າຍນັ້ນເກີດຂຶ້ນແລ້ວ.”

“ຂ້ອຍພູມໃຈຫຼາຍທີ່ໄດ້ຮ່ວມມືກັບເຈົ້າ
ໃນຄະດີນີ້,” ທ່ານສາລະວັດເວົ້າດ້ວຍ
ຄວາມຊື່ນຊົມ. “ແນວໃດກໍ່ຕາມ ຂ້ອຍຄິດ
ວ່າຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ເວົ້າກົງໆກັບເຈົ້າເລີຍວ່າ
ເຈົ້າມີຄຳຕອບໄວ້ໃນຕົວເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່
ຂ້ອຍຈະຕ້ອງລາຍງານຕໍ່ຫົວໜ້າຂອງ
ຂ້ອຍ; ຖ້າ ເອບ ສະລານີ ເຊິ່ງພັກຢູ່ທີ່ ເອ
ລຣິຈ ຫາກເປັນຄາດຕະກອນແທ້ໆ ແລະ
ຖ້າມັນໜີໄປໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍພວມນັ່ງຢູ່

knew the name of Abe Slaney. Here
is his answer: ‘The worst criminal in
Chicago. A dangerous man.’ On the
same evening that I got that answer,
Hilton Cubitt sent me the last mes-
sage from Slaney. After I filled in the
known letters, it looked like this:–

ELSIE .RE.ARE TO MEET
THY GO.

“I could easily see that adding
the letters P and D completed the
message:–

ELSIE. PREPARE TO MEET
THY GOD.

“Now I knew that the man was
moving from appeals to threats. I
knew enough about the criminals of
Chicago to believe that he might very
quickly do what he threatened to do.
I came to Norfolk at once with my
friend, Dr. Watson, but, unhappily,
we arrived only in time to find that
the worst had already happened.”

“I am very proud to be working
with you on this case,” said the
inspector, warmly. “But I hope I may
speak honestly to you. You need to
answer only to yourself, but I have to
answer to my boss. If this Abe Slaney,
living at Elrige’s, is indeed the killer,
and if he has escaped while I am
seated here, I will certainly get into

ທີ່ນີ້ ຂ້ອຍຈະຕ້ອງມີບັນຫາແນ່ນອນ.”

“ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນເລື່ອງຫົວໜ້າຂອງ
ທ່ານ, ບັກນັ້ນຈະບໍ່ໜີໄປໃສດອກ.”

“ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?”

“ການໜີໄປນັ້ນຄືການຍອມຮັບວ່າ
ຕົນເອງແມ່ນຄາດຕະກອນ.”

“ຄັນຊັ້ນພວກເຮົາຮີບໄປຈັບມັນໄດ້
ເລີຍ.”

“ຂ້ອຍຄາດຄະເນວ່າ ມັນຈະມາທີ່ນີ້
ໃນໄວໆນີ້.”

“ແລ້ວເປັນຫຍັງມັນຈະຕ້ອງມາທີ່ນີ້?”

“ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປ
ເຊີນມັນມາ.”

“ມັນແປກເກີນໄປແລ້ວແຫຼະ ທ່ານ
ໂຮມສ, ເປັນຫຍັງມັນຈະຕ້ອງມາ ເພາະ
ເຈົ້າເຊີນມັນ? ການຂໍຮ້ອງແບບນັ້ນອາດ
ຈະເຮັດໃຫ້ມັນໜີໄປ ບໍ່ແມ່ນຫວ່າ?”

“ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍຮູ້ດີໃນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍ
ໄດ້ເວົ້າໄປໃນຈົດໝາຍ,” ເຊີລັອກ ໂຮມສ
ກ່າວຂຶ້ນ. “ຄວາມຈິງແລ້ວ ສຸພາບບູລຸດ
ຄົນນັ້ນພວມມາຮອດພໍດີ.”

ມີຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງກຳລັງຍ່າງເຂົ້າມາຊື່
ໜ້າປະຕູ; ລາວເປັນຄົນສູງ, ເຈົ້າຊູ້, ໃສ່
ຊຸດສີໝີ່ນ, ຖືໝວກ, ດັງໂມ ແລະ ກຳລັງ
ຍ່າງແກວ່ງໄມ້ຄ້ອນເທົ້າມາຕາມທາງ;
ລາວຍ່າງເຂົ້າມາເຊິ່ງໜ້າປະຕູດ້ວຍ
ຄວາມກ້າຫານຄ້າຍກັບວ່າລາວພວມ
ຍ່າງເຂົ້າບ້ານຕົນເອງ ແລ້ວກໍ່ກົດກະດິງ.

ໂຮມສເວົ້າຄ່ອຍໆວ່າ: “ທ່ານສຸພາບບູ
ລຸດທັງຫຼາຍເອີຍ, ຂ້ອຍຄິດວ່າພວກເຮົາ
ຄວນຈະໄປລີ້ຢູ່ທາງຫຼັງປະຕູ, ເຮົາຕ້ອງ
ລະວັງຕົວໃນການຈັດການກັບຄົນໂຫດ

serious trouble.”

“You need not worry about your
boss. He will not try to escape.”

“How do you know?”

“To escape would be the same as to
say that he was the killer.”

“Then let us go to get him.”

“I expect him here any instant.”

“But why should he come?”

“Because I have written and asked
him.”

“But this is very strange, Mr.
Holmes! Why should he come
because you have asked him? I think
such an appeal would just make him
try to escape, wouldn't it?”

“I think I knew what to say in the
letter,” said Sherlock Holmes. “In
fact, I believe this is the gentleman
himself coming to the house.”

A man was walking up the path
to the door. He was a tall, handsome
man, wearing a gray suit and a hat.
He had a large nose, and he waved
a walking stick as he came up the
path. He walked up to the door as if
he owned the place, and he rang the
bell.

“I think, gentlemen,” said Holmes,
quietly, “that we should take up our
position behind the door. We must
be careful when dealing with such a

ຮ້າຍແບບນີ້. ທ່ານສາລະວັດ, ທ່ານຈຳເປັນ ຕ້ອງໃຊ້ກັບມື ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ຂ້ອຍເວົ້າກັບ ມັນເອງ.”

ພວກເຮົາຖ້າຢູ່ງຽບງຽບປະມານໜຶ່ງນາທີ, ມັນເປັນໜຶ່ງໃນນາທີທີ່ເຮົາຕ້ອງຈິດຈຳ. ຈາກນັ້ນປະຕູກໍ່ເປີດອອກ ແລ້ວຜູ້ຊາຍຄົນ ນັ້ນກໍ່ເຂົ້າມາ, ທັນໃດນັ້ນໂຮມສກໍ່ຈີ້ບິນໃສ່ ຫົວຂອງມັນ ແລະ ສາລະວັດມາຕິນ ກໍ່ຫຼຸບ ເຂົ້າໃສ່ກັບມືກວມແຂນມັນທັນທີ. ທຸກຢ່າງ ສຳເລັດໄດ້ໂດຍໄວ ແລະລະອຽດດີ, ກວ່າ ຄົນໆນັ້ນຈະຮູ້ສຶກຕົວວ່າຕົນເອງຖືກຈັບ ກໍ່ ເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ແລ້ວ. ຕາຕຳໆທັງຄູ່ຂອງມັນ ຈ້ອງເບິ່ງພວກເຮົາ ແລ້ວມັນກໍ່ຫົວຂຶ້ນປົນ ກັບໃຈຮ້າຍວ່າ:

“ທ່ານສຸພາບບູລຸດທັງຫຼາຍ, ຄຶງນີ້ພວກ ເຈົ້າຈັບຂ້ອຍໄດ້ ແຕ່ຂ້ອຍມາທີ່ນີ້ກໍ່ເພື່ອຈະ ຕອບຄຳຖາມໃນຈິດໝາຍຈາກທ່ານຜູ້ຍິງ, ຢ່າບອກຂ້ອຍເດີ້ວ່ານາງກໍ່ຢູ່ໃນເຫດການ ນີ້? ແລະ ຢ່າບອກເດີ້ວ່ານາງເປັນຄົນສົມຮູ້ ຮ່ວມຄິດເພື່ອຈັບຂ້ອຍ?”

“ທ່ານຜູ້ຍິງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ, ບໍ່ມີ ສະຕີ ແລະ ພວມຕົກຢູ່ໃນຂີດອັນຕະ ລາຍ.”

ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມໂສກ ເສົ້າເສຍໃຈດັງໄປທົ່ວເຮືອນ.

“ມັນຕ້ອງບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ,” ມັນຮ້ອງຂຶ້ນ ຢ່າງແຮງ. “ຜົວຂອງນາງຕ່າງຫາກທີ່ໄດ້ຮັບ ບາດເຈັບ, ບໍ່ແມ່ນນາງ; ໃຜຈະມາທຳຮ້າຍ ເອລຊີ ຕົວມັນອຍໆໄດ້? ຂ້ອຍອາດໄດ້ຂົ່ມຂູ່ ນາງ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍແມ່ນແຕ່ຈະແຕະຕ້ອງ ເສັ້ນຜົມຢູ່ຫົວອັນງົດງາມຂອງນາງເລີຍ; ຖອນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄປເລີຍ! ນາງ

dangerous man. You will need your handcuffs, inspector. You can leave the talking to me.”

We waited quietly for a minute – one of those minutes that one can never forget. Then the door opened and the man stepped in. In an instant Holmes put a handgun to his head and Martin slipped the handcuffs over his arms. It was all done so quickly that the man was helpless before he knew that he was caught. He looked at us with a pair of black eyes. Then he laughed angrily.

“Well, gentlemen, you got me this time. But I came here in answer to a letter from Mrs. Hilton Cubitt. Don’t tell me that she is in on this? Don’t tell me that she helped you catch me?”

“Mrs. Hilton Cubitt was seriously hurt. She is unconscious, and is at death’s door.”

The man gave a cry of sadness which rang through the house.

“It can’t be!” he cried loudly. “It was he that was hurt, not she. Who would have hurt little Elsie? I may have threatened her, but I would not have touched a hair of her pretty head. Take it back – you! Say

ຈະຕ້ອງບໍ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ?”

“ມີຄົນພົບເຫັນນາງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາ ຫັດທີ່ໜ້າຜາກ ແລະ ນອນຢູ່ຂ້າງໆສາມີທີ່ ເສຍຊີວິດແລ້ວ.”

ມັນຊຸດຕົວລົງກັບຕັ້ງອີ້ ແລະ ໃຊ້ມືທັງ ສອງທີ່ໃສ່ກັບມືໄວ້ປົດໜ້າຂອງຕົນເອງ ພ້ອມທັງຮ້ອງໃຫ້ຄໍ່າຄວນ ແລ້ວກໍ່ນຶ່ງໄປປະ ມານຫ້ານາທີ, ຈາກນັ້ນກໍ່ເງິຍໜ້າຂຶ້ນອີກຄັ້ງ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍນ້ຳສຽງເຢັນໆວ່າ:

“ຂ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງປົດບັງພວກເຈົ້າແລ້ວ ທ່ານສຸພາບບູລຸດ,” ມັນເວົ້າ. “ທີ່ຂ້ອຍຍິງສາ ມີຂອງນາງກໍ່ເພາະລາວຍິງຂ້ອຍກ່ອນ, ສະ ນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນການຄາດຕະກຳ ທີ່ຂ້ອຍ ຕ້ອງຍິງໂຕ້ກັບ, ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້ອຍເປັນຄົນເຮັດໃຫ້ນາງໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ສະແດງວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຂ້ອຍ ແລະ ນາງ ດີພໍ; ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໃນໂລກນີ້ຈະຮັກນາງ ຫຼາຍກວ່າທີ່ຂ້ອຍຮັກນາງ, ຂ້ອຍມີສິດໃນ ຕົວນາງ; ນາງໄດ້ໃຫ້ສັນຍາກັບຂ້ອຍມາມານ ຫຼາຍປີແລ້ວ; ຜູ້ຊາຍອັງກິດຄົນນັ້ນເປັນໃຜ? ລາວມີສິດຫຍັງທີ່ມາພັດພາກພວກເຮົາໄປ ຈາກກັນ? ຂ້ອຍບອກພວກເຈົ້າເລີຍວ່າ ຂ້ອຍມີສິດໃນຕົວນາງກ່ອນ; ຂ້ອຍພຽງຢາກ ຈະມາທວງຄືນເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຂ້ອຍເທົ່າ ນັ້ນ.”

“ນາງໄດ້ໜີໄປຈາກເຈົ້າ ກໍ່ເພາະນາງຮູ້ດີ ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນແບບໃດ,” ໂຮມສເວົ້າ. “ນາງ ອອກຈາກອາເມລິກາມາກໍ່ເພື່ອໜີຈາກເຈົ້າ ແລ້ວນາງໄດ້ແຕ່ງງານກັບສຸພາບບູລຸດຊາວ ອັງກິດທີ່ດີຄົນນີ້; ເຈົ້າຕິດຕາມນາງມາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງນາງບໍ່ມີຄວາມສຸກ ເພາະ ເຈົ້າຢາກໃຫ້ນາງໜີຈາກສາມີຜູ້ເປັນທີ່ແສນ

that she is not hurt!”

“She was found badly wounded by the side of her dead husband.”

He sat slowly into a chair and put his face in his handcuffed hands. For five minutes he was silent. Then he raised his face once more, and spoke with a cold voice.

“I have nothing to hide from you, gentlemen,” he said. “If I shot the man, he first shot at me, and it’s no crime to shoot back. But if you think I could have hurt that woman, then you don’t know either me or her. There was never a man in this world who loved a woman more than I loved her. I had a right to her. She was promised to me years ago. Who was this Englishman? What right did he have to come between us? I tell you that I had the first right to her. I was only coming to take what was mine.”

“She broke away from you when she found what kind of man you are,” said Holmes. “She ran from America to escape from you, and she married a fine gentleman in England. You followed her and made her life unhappy because you wanted her to leave the husband

ຮັກ ແລະ ເຄົາລົບຂອງນາງ ແລ້ວໄປຢູ່ກັບ ເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງນາງທັງຢ້ານກົວ ແລະກຽດຊຶ່ງ; ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລື່ອງຈົບລົງດ້ວຍການນຳມາ ເຊິ່ງຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຄົນດີ ແລະ ພະຍາຍາມທຳໃຫ້ນາງຂ້າຕົວຕາຍ; ນັ້ນແຫຼະຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳລົງໄປ ເອບ ສະລານີ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດຕາມກົດ ໝາຍ.”

“ຖ້າຫາກ ເອລຊີ ຕາຍໄປແລ້ວ ຂ້ອຍບໍ່ ສົນໃຈວ່າຂ້ອຍຈະເປັນຫຍັງໄປ,” ຄົນອາເມ ລິກາຜູ້ນັ້ນເວົ້າ. ລາວແບມີເບື້ອງໜ້າອອກ ແລ້ວເບິ່ງເຈ້ຍຍໍ່ໆຮຳອ້ອມລ້ອມແຜ່ນໜຶ່ງໃນ ມື. “ເບິ່ງນີ້ແມ່ ທ່ານ,” ມັນຮ້ອງອອກມາດ້ວຍ ແວວຕາດຳໆອັນໜ້າສົງໄສ. “ຖ້າຫາກທ່ານ ຜູ້ຍິງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດຄືດັ່ງພວກເຈົ້າ ເວົ້າ ແລ້ວແມ່ນໃຜເປັນຄົນຂຽນຈົດໝາຍ

she loved and respected in order to live with you, whom she feared and hated. You have ended by bringing about the death of a good man and driving his wife to kill herself. That is what you have done, Mr. Abe Slaney, and you will answer for it to the law.”

“If Elsie dies, I don’t care what becomes of me,” said the American. He opened one of his hands and looked at a note balled up in his hand. “See here,” he cried, with a sparkle of doubt in his black eyes, “if the lady is hurt as bad as you say, who was it that wrote this

ສະບັບນີ້?” ລາວຖິ້ມເຈ້ຍລົງໜ້າໂຕະ.

“ຂ້ອຍຂຽນມັນເອງ ເພື່ອເຊີນເຈົ້າມາ
ທີ່ນີ້,” ໂຮມສຕອບ.

“ເຈົ້າເປັນຄົນຂຽນຂຶ້ນເບາະ? ບໍ່ມີໃຜ
ໃນໂລກນີ້ຮູ້ຄວາມລັບຂອງຮູບຄົນເຕັ້ນ
ລຳ ນອກຈາກກຸ່ມພວກຂ້ອຍ, ແລ້ວເຈົ້າ
ຈະຂຽນມັນໄດ້ຈັ່ງໃດ?”

“ເມື່ອມີຄຳຖາມກໍ່ຍອມມີຄຳຕອບ,”
ໂຮມສເວົ້າ. “ຕຳຫຼວດກຳລັງຈະມາເອົາ
ຕົວເຈົ້າໄປ, ທ່ານສະລານີ. ຕອນນີ້ເຈົ້າ
ຍັງພໍເວລາ ເພື່ອສາລະພາບຄວາມຜິດ
ທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳລົງໄປ, ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ຕຳຫຼວດ
ເຊື່ອວ່າ ທ່ານນາງຮີວຕັນ ຄິວບິດ ອາດ
ເປັນຄົນຂ້າສາມີຂອງຕົນເອງ? ຖ້າເຈົ້າ
ຮັກນາງ ເຈົ້າຕ້ອງປະກາດໃຫ້ຄົນທັງ
ໂລກຮູ້ວ່າ ນາງບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີ
ວັນທີ່ຈະຈົບສິ້ນຊີວິດຂອງສາມີໄປໄດ້.”

“ຂ້ອຍບໍ່ຂໍຫຍັງໄປຫຼາຍກວ່ານີ້,” ມັນ
ເວົ້າ. “ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍເຮັດໄດ້ດີທີ່ສຸດກໍ່ຄື
ບອກຄວາມຈິງ.”

“ຂ້ອຍຂໍບອກກັບເຈົ້າວ່າ ການສາລະ
ພາບຈະເປັນເຄື່ອງພິສູດຕໍ່ເຈົ້າ,” ທ່ານ
ສາລະວັດເວົ້າ.

“ຂ້ອຍຈະເຮັດຕາມນັ້ນ,” ສະລານີ
ຕອບ. “ຂ້ອຍຮູ້ຈັກກັບແມ່ຍິງຄົນນີ້ຕັ້ງ
ແຕ່ນາງຍັງນ້ອຍ, ພວກເຮົາມີເຈັດຄົນໃນ
ກຸ່ມຢູ່ຊິກາໂກ; ພໍ່ຂອງ ເອລຊີ ເປັນຫົວ
ໜ້າແກ້ງ ແລະ ທ່ານເປັນຄົນສະຫຼາດ;
ທ່ານເປັນຄົນສ້າງລະຫັດນັ້ນຂຶ້ນເອງ
ແລະ ມັນກໍ່ຈະເບິ່ງຄ້າຍຄືຮູບທີ່ເດັກ
ນ້ອຍແຕ້ມຫຼິ້ນ ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຄວາມ
ລັບຂອງມັນ.”

note?” He threw it on the table.

“I wrote it to bring you here.”

“You wrote it? There was no one
on earth outside the Gang who knew
the secret of the dancing men. How
could you write it?”

“What one man can create,
another can discover,” said Holmes.
“The police are coming to take you
away, Mr. Slaney. But, meanwhile,
you have time to make up, in a small
way, for what you have done. Do you
know that the police believe Mrs.
Hilton Cubitt may have killed her
husband? If you love her, you should
tell the whole world that she in no
way caused her husband’s sad end.”

“I ask nothing better,” said the
American. “I guess the very best
thing I can do for myself is to tell the
truth.”

“I must tell you that it will be used
against you,” cried the inspector.

“I’ll take that chance,” Slaney said.
“I have known this lady since she
was a child. There were seven of us
in a gang in Chicago. Elsie’s father
was the boss of the gang. He was
a smart man. He was the one who
made that code, which looked like a
child’s drawings if you didn’t know
the secret to it.”

“ແລ້ວ ເອລຊີ ກໍ່ໄດ້ຮຽນເອົາສິ່ງທີ່ພວກ ຂ້ອຍເຮັດຢູ່ ແຕ່ນາງບໍ່ມັກມັນ. ນາງມີເງິນ ໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ຫາມາໄດ້ດ້ວຍຄວາມຊອບ ທຳ ສະນັ້ນນາງຈຶ່ງໜີມາລອນດອນໃນ ຕອນກາງຄືນຂອງວັນໜຶ່ງ; ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າ ພວກເຮົາຈະໄດ້ແຕ່ງງານກັນ ຖ້າຂ້ອຍ ເຮັດວຽກທີ່ຊື່ສັດ ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ ລົງໄປກັບແກ້ງຄາດຕະກຳພວກຂ້ອຍ ເລີຍ. ຂ້ອຍຫາກໍ່ຄົ້ນພົບທີ່ຢູ່ຂອງນາງ ຫຼັງ ຈາກນາງໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄືນອັງກິດແລ້ວ; ຂ້ອຍຂຽນຈົດໝາຍຫນາງ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ ຮັບຄຳຕອບ; ຫຼັງຈາກຈົດໝາຍໃຊ້ການບໍ່ ໄດ້ ຂ້ອຍກໍ່ອອກຕາມຫນາງ ແລະ ຂຽນ ຂໍ້ຄວາມໃສ່ຕາມບ່ອນທີ່ນາງສາມາດອ່ານ ໄດ້.

“ຂ້ອຍມາຢູ່ທີ່ນີ້ໄດ້ໜຶ່ງເດືອນແລ້ວ ຂ້ອຍພັກຢູ່ທີ່ຟາມແຫ່ງນັ້ນ ແລະ ຫ້ອງ ພັກຂອງຂ້ອຍຢູ່ຊັ້ນລຸ່ມ, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງ ທຽວເຂົ້າ-ອອກໄດ້ທຸກຄືນໂດຍບໍ່ມີໃຜຮູ້; ຂ້ອຍເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ສາມາດເຮັດ ໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ ເອລຊີ ກັບຄືນມາຫາຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່ານາງໄດ້ອ່ານຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້ອຍ ຂຽນໄວ້ ເພາະວ່າມີຢູ່ຄັ້ງໜຶ່ງທີ່ນາງຂຽນ ຕອບໄວ້ດ້ານລຸ່ມຂອງຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນ. ຈາກນັ້ນຂ້ອຍກໍ່ເກີດໃຈຮ້າຍ ແລ້ວເລີ່ມຊູ່ ເຂັ້ມນາງ; ຕໍ່ມານາງໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຫາ ຂ້ອຍ ແລະ ບອກໃຫ້ຂ້ອຍໜີໄປ. ນາງເວົ້າ ວ່ານາງຈະຜິດຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຖ້ານາງ ຕ້ອງທຳລາຍຊື່ສຽງຂອງສາມິຕິນເອງ.

“ນາງໃຫ້ສັນຍາວ່າຈະລົງມາລົມກັບ ຂ້ອຍຢູ່ບ່ອນຢ້ຽມຕອນສາມໂມງເຊົ້າ ເມື່ອ ສາມິຂອງນາງພວມນອນຫຼັບຢູ່ ຖ້າຫາກ

“Well, Elsie learned about what we were doing, and she didn't like it. She had a bit of honest money of her own, so she ran out one night and went to London. She would have married me, I believe, if I had taken an honest job; but she would have nothing to do with a crime gang. It was only after her marriage to this Englishman that I was able to find out where she was. I wrote to her, but got no answer. After that I came over, and, as letters were no use, I put my messages where she could read them.

“Well, I have been here a month now. I lived on that farm. I had a room on the first floor, so I could get in and out every night, and no one knew it. I tried all I could to get Elsie to come back to me. I knew that she read the messages, because one time she wrote an answer under one of them. Then I got angry, and I began to threaten her. She sent me a letter then, asking me to go away. She said it would break her heart if anything should hurt the reputation of her husband.

“She promised to come down when her husband was sleeping at three in the morning, and to speak

ຂ້ອຍຈະໜີໄປ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ນາງຢູ່
ຢ່າງສະຫງົບ. ວັນນັ້ນນາງໄດ້ລົງມາ
ພ້ອມກັບເງິນຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອຈ້າງໃຫ້
ຂ້ອຍໜີໄປ, ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍໂກດ
ແຄ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງຈັບແຂນຂອງນາງ ແລ້ວ
ພະຍາຍາມດຶງນາງອອກຈາກປ່ອງ
ຢ້ຽມ ແລະ ຂະນະນັ້ນເອງ ສາມີຂອງ
ນາງກໍ່ຈັບປືນແລ່ນລົງມາ. ເອລຊີ ລີ້ມ
ລົງກັບພື້ນ ແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ປະທະກັນ
ໜ້າຕໍ່ໜ້າ, ຂ້ອຍລີ້ມລົງ ແລ້ວລາກປືນ
ອອກມາຈື່ໃສ່ລາວ ເພື່ອວ່າລາວຈະ
ປ່ອຍໃຫ້ຂ້ອຍໜີໄປ; ລາວຍິງປືນໃສ່
ຂ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ຖືກ ຂ້ອຍຍິງຕອບທັນທີ
ແລ້ວກໍ່ເຫັນລາວລີ້ມລົງກັບພື້ນ. ຂ້ອຍ
ແລ່ນໜີຜ່ານໄປທາງສວນ ແລະ ຂະນະ
ນັ້ນເອງກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງປ່ອງຢ້ຽມປັດຢູ່
ທາງຫຼັງ.

“ນີ້ແຫຼະຄືຄວາມຈິງທັງໝົດ ທ່ານສຸ
ພາບບູລຸດ, ຕໍ່ນັ້ນມາຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ
ຫຍັງ ຈົນກະທັ້ງມີເດັກຄົນໜຶ່ງຂໍ້ມ້າມາ
ພ້ອມກັບຈົດໝາຍສະບັບນັ້ນທີ່ພາໃຫ້
ຂ້ອຍມາທີ່ນີ້ ເຊິ່ງບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບນົກໄງ່
ແລ່ນເຂົ້າຫາກັບດັກ.”

ຕໍາຫຼວດພໍດີມາຮອດ ຂະນະທີ່ໝູ່ມ
ອາເມລິກາກຳລັງເວົ້າຢູ່. ຕໍາຫຼວດສອງ
ຄົນພວມລໍຖ້າຢູ່ທາງນອກ, ທ່ານສາລະ
ວັດມາຕິນ ຍິນຂຶ້ນ ແລະ ຈັບບ່າມັກ
ໂທດຄົນນັ້ນ.

“ເຖິງເວລາທີ່ເຮົາຕ້ອງໄປແລ້ວ.”

“ຂ້ອຍຂໍພົບນາງກ່ອນໄດ້ບໍ່?”

“ບໍ່ໄດ້ດອກ, ນາງຍັງບໍ່ທັນພັ້ນສະຕິ.”
ແລ້ວມັນກໍ່ຫັນໜ້າມາຫາເພື່ອນຂອງ

with me through the window, if I
would go away afterwards and leave
her in peace. She came down and
brought money with her, trying to
pay me to go. This made me angry,
so I took her arm and tried to pull
her through the window. At that
moment the husband ran in, holding
a handgun. Elsie had fallen down on
the floor, and we were face to face. I
had fallen, too, and I held up my gun
so he would let me get away. He fired
and missed me. I fired my gun almost
at the same instant, and he fell to the
floor. I ran across the garden, and as I
went I heard the window shut behind
me.

“That’s the truth, gentlemen, every
word of it, and I heard no more about
it until that boy came riding up with
the note that made me walk in here,
like a simple-minded bird, right into
your hands.”

The police had driven up while the
American was talking. Two policemen
were waiting outside. Inspector Martin
rose and touched his prisoner on the
shoulder.

“It is time for us to go.”

“Can I see her first?”

“No, she is not conscious.” Then
he turned to my friend and said, “Mr.

ເຮືອນທີ່ຖະໜົນ ເບເກີ ຕອນກິນເຂົ້າແລງ
ໄດ້.”

ຂໍເວົ້າຕື່ມອີກໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ອນວ່າ: ໜຸ່ມ
ອາເມລິກາຊີ ເອບ ສະລານີ ຄົນນັ້ນຖືກຕັດ
ສິນຈຳຄຸກຕະຫຼອດຊີວິດ. ສ່ວນທ່ານນາງ
ຮິວຕັນ ຄິວບິດ ຂ້ອຍຮູ້ພຽງວ່ານາງຫາຍ
ເຈັບແລ້ວ ແລະ ມີສຸຂະພາບດີ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງ
ງານອີກ ແລະ ນາງອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງ
ນາງ ໃຫ້ກັບການຊ່ວຍເຫຼືອຄົນທຸກຈົນ.

Street in time for dinner.”

Only one last word: The
American, Abe Slaney, was put
in prison for the rest of his days.
As for Mrs. Hilton Cubitt I only
know that she is now healthy
again, and that she has never
married again, and now spends all
of her time caring for the poor.

ຄຳສັບ

Vocabulary

aardvark: ໂຕກິນມົດ

able: ສາມາດ

absurd: ໜ້າຢາກຫົວ, ເຫຼືອ
ເຊື່ອ, ເລື່ອງບ້າໆ

address: ທີ່ຢູ່

adventure: ການປະຈິນໄພ

advertise: ໂຄສະນາ, ປະ
ກາດ

advertisement: ການໂຄສະ
ນາ, ການປະກາດ

advice: ຄຳແນະນຳ, ຂໍ້ແນະ
ນຳ

affair: ເຫດການ

afterwards: ຫຼັງຈາກນັ້ນ,
ພາຍຫຼັງ

ah: ອ້າ (ຄຳອຸທານ, ໃຊ້ເມື່ອ
ຄິດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຂຶ້ນມາໄດ້)

alarm: ສັນຍານ, ສິ່ງສັນຍານ

alphabet: ພະຍັນຊະນະ, ອັກ
ສອນ

annoy: ລົບກວນ, ເຮັດໃຫ້ໃຈ
ຮ້າຍ

apparent: ເຫັນແຈ້ງ, ເຫັນກັບ
ຕາ

appeal: ຂໍຮ້ອງ, ອ້ອນວອນ

appearance: ການປະກົດ
ຕົວ, ຮູບຮ່າງພາຍນອກ

apply: ສະໜອງ, ສະໝັກ

April: ເດືອນເມສາ

armor: ເສື້ອເກາະ

assistant: ຜູ້ຊ່ວຍ

awoken: ຮູ້ເມື່ອ, ຕື່ນຕົວ (ມາ
ຈາກ awake)

bake: ປິ້ນ, ອົບ

bedroom: ຫ້ອງນອນ

beer: ເບຍ

Bohemia: ໂບຮີເມຍ, ຊື່ປະ
ເທດໜຶ່ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນ
ອອກຂອງຢູຣົບ ເຊິ່ງຕອນນີ້
ບໍ່ມີແລ້ວ.

bold: ກ້າຫານ

bore: ໜ້າເປື້ອ

boss: ຫົວໜ້າ, ເຈົ້ານາຍ

boyish: ຄືເດັກນ້ອຍ

breathe: ຫາຍໃຈ

brick: ດິນຈີ່

bullet: ລູກປືນ

bus: ລົດເມ

bye: ລາກ່ອນ

cab: ລົດຮັບຈ້າງ, ຫ້ອງໃນລົດ,
ລົດມ້າ

candle: ທຽນ

cart: ກວຽນ, ລົດມ້າ

cellar: ຫ້ອງໃຕ້ດິນ

chalk: ສໍຂາວ

chase: ໄລ່, ໄລ່ລ່າ

cheap: ຍ່ອມເຢົາ, ຖືກ

chemical: ສານເຄມີ

Chicago: ຊິກາໂກ (ຊື່ເມືອງ
ໜຶ່ງໃນອາເມລິກາ)

China: ປະເທດຈີນ

Chinese: ຊາວຈີນ, ຄົນຈີນ

client: ລູກຄວາມ, ລູກຄ້າ

clock: ໂມງແຂວນຝາ

cloth: ຜ້າແພ

club: ສະມາຄົມ, ສະໂມສອນ

Coburg Square: ໂຄເບີກ ສ
ແຄ (ຊື່ເມືອງໜຶ່ງໃນລອນ
ດອນ)

code: ລະຫັດ

coin: ເງິນຫຼຽນ

combine: ປະສົມ, ບວກເຂົ້າ
ກັນ

complicate: ສັບສິນ, ຫຍຸ້ງ

concert: ຄອນເສີດ

conclude: ລົງຄວາມເຫັນ, ສະຫຼຸບ
conclusion: ການສະຫຼຸບ, ສະຫຼຸບ
connect: ເຊື່ອມຕໍ່
connection: ການເຊື່ອມຕໍ່
conscious: ມີສະຕິ
county: ເມືອງ, ຂົງເຂດການປົກຄອງ
criminal: ຄົນຮ້າຍ
curious: ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ
dangerous: ອັນຕະລາຍ
dare: ກ້າ
darkness: ຄວາມມົດມົນ
delicate: ລະອຽດອ່ອນ
detective: ນັກສືບ
dial: ໜ້າປັດ (ໜ້າປັດໂມງ)
director: ອະທິບໍດີ, ອຳນວຍການ, ຜູ້ອຳນວຍການ
dirt: ຂີ້ດິນ, ຂີ້ຕົມ
disappoint: ຜິດຫວັງ, ເຮັດໃຫ້ຜິດຫວັງ
Dr.: ດຣ., ທ່ານໝໍ, ດ້ອກເຕີ.
drawn: ແຕ້ມ (ມາຈາກ draw)
driven: ຂັບລົດ, ຂັບໄລ່, ບັງຄັບ (ມາຈາກ drive)
drove: ຂັບລົດ, ຂັບໄລ່, ບັງຄັບ (ມາຈາກ drive)
eager: ກະຕືລືລົ້ນ

earn: ຫາມາໄດ້
easy: ໆ່າຍ
Egypt: ອີຢິບ
Encyclopedia Britannica: ປະທານກິມ ບຣິທານນິກາ (ປຶ້ມທີ່ເປັນຊຸດ, ປະກອບດ້ວຍ 20-30 ໝື່ນ ເຊິ່ງບັນຈຸຂໍ້ມູນທຸກຮູບແບບ)
Englishman: ຄົນອັງກິດຜູ້ຊາຍ
evidence: ພະຍານຫຼັກຖານ, ຫຼັກຖານ, ຂອງກາງ
expensive: ແພງ
false: ຜິດ, ປອມ, ເຂົ້າໃຈຜິດ
farmboy: ຄົນຟາມ, ເດັກຟາມ, ຄົນລ້ຽງມ້າ
final: ສຸດທ້າຍ, ໃນທີ່ສຸດ
flag: ທຸງ
French: ພາສາຝຣັ່ງ
Frenchmen: ຄົນຝຣັ່ງ
gang: ກຸ່ມ, ແກ້ງ
gentleman: ສຸພາບບູລຸດ
German: ພາສາເຢຍລະມັນ, ຄົນເຢຍລະມັນ
Germany: ປະເທດເຢຍລະມັນ
glance: ເຫຼືອດຕາເບິ່ງ, ແນມເບິ່ງ, ຫຼຽວເບິ່ງ
grab: ຈັບ, ຄວ້າ
grandfather: ພໍ່ຕູ້, ພໍ່ເຖົ້າ

gray: ສີເທົາ
grown: ເຕີບໂຕ (ມາຈາກ grow)
guesthouse: ເຮືອນພັກ
gunpowder: ໝໍ້ບິນ
hall: ອາຄານ, ຕຶກ; ຫ້ອງໂຖງ; ທາງຢ່າງໃນເຮືອນ
handbag: ກະເປົານ້ອຍ, ກະເປົາຫ້ວ
handcuff: ກັບມື
handsome: ເຈົ້າຊູ້, ລໍ່
harden: ເຮັດໃຫ້ຍາກ, ເຮັດໃຫ້ແຂງ
helpless: ເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້
hidden: ລັ້, ຊ່ອນ (ມາຈາກ hide)
hmm: ຮິມ (ຄຳອຸທານ ໃຊ້ເມື່ອຕອນກຳລັງຄິດຫາສິ່ງໃດໜຶ່ງ)
honest: ຊື່ສັດ
honor: ກຽດ, ສັກສີ
hotel: ໂຮງແຮມ
inspector: ຜູ້ກວດການ
instant: ບິດໜຶ່ງ
intelligence: ຄວາມສະຫຼາດ, ສະຕິປັນຍາ
intelligent: ສະຫຼາດ
invest: ລົງທຶນ
investigate: ສືບສວນ
investigation: ການສືບສວນ

involve: ພົວພັນ, ກ່ຽວຂ້ອງ
Italy: ປະເທດອິຕາລີ
joke: ຕະຫຼົກ, ການຕະຫຼົກ
June: ເດືອນມິຖຸນາ
kingdom: ລາຊະອານາຈັກ
lantern: ຕະກຽງ, ໂຄມໄຟ
lean: ອີງ, ອຽງ
lever: ຄານງັດ
lit: ໄຕ້, ຮຸ່ງ (ມາຈາກ light)
loaf: ຂີ້ຄ້ານ, ຢູ່ລ້າງ
London: ລອນດອນ
luck: ໂຊກ
lucky: ໂຊກດີ
magnifying glass: ແກ້ວຂະ
ຫຍາຍ
Majesty: ຄຳສັບສຸພາບ, ໃຊ້ເວ
ລາເວົ້າກັບກະສັດ
manor: ເຮືອນຫຼັງໃຫຍ່, ອາ
ຄານ, ເຄຫາສະຖານ
marriage: ການແຕ່ງງານ
mask: ໜ້າກາກ
meaningless: ໄວ້ຄວາມໝາຍ
meanwhile: ໃນເວລາດຽວກັນ
ນັ້ນ
message: ຈິດໝາຍ, ຂໍ້ຄວາມ
minister: ຫົວໜ້າໂບດ, ບາດ
ຫຼວງ
Monday: ວັນຈັນ
mood: ອາລົມ

moonlight: ແສງຈັນ, ແສງ
ເດືອນ
Mr.: ທ່ານ
Mrs.: ທ່ານນາງ, ມາດາມ
mystery: ຄວາມເລິກລັບ,
ຄວາມປິດສະໜາ
neighbor: ຄົນໃກ້ຄຽງ, ເພື່ອນ
ບ້ານ
neighborhood: ບ້ານໃກ້
ເຮືອນຄຽງ
New York: ນິວຢອກ (ເມືອງທີ່
ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນອາເມລິກາ)
newspaper: ໜັງສືພິມ
nod: ຕອດຫົວ, ຈິກຫົວ
notebook: ປຶ້ມຂຽນ, ສະມຸດ
ບັນທຶກ
obvious: ແຈ່ມແຈ້ງ, ຊັດເຈນ
October: ເດືອນຕຸລາ
ordinary: ທຳມະດາສາມັນ
ourselves: ພວກເຮົາເອງ
paid: ຈ່າຍແລ້ວ (ມາຈາກ
pay)
pants: ສິ້ງຂາຍາວ
patient: ຄົນໄຂ້, ຄົນເຈັບ; ອິດ
ທິນ
pen: ບິກ, ບຳກາກ
period: ຈຳເມັດ
photograph: ຮູບຖ່າຍ, ພາບ
ຖ່າຍ

photography: ການຖ່າຍຮູບ,
ວິຊາຖ່າຍຮູບ
pink: ສີຊົມພູ, ສີປົວ
pipe: ກອກຍາ, ທໍ່
place: ສະຖານທີ່
plain: ທົ່ງ
pleasant: ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ,
ສະບາຍໃຈ
police: ຕຳຫຼວດ, ນາຍຍາມ
policemen: ຕຳຫຼວດ
prince: ເຈົ້າຊາຍ
progress: ກ້າວໜ້າ, ຈະເລີນ
ກ້າວໜ້າ
protect: ປົກປ້ອງ
proud: ພາກພູມໃຈ, ອວດອົ່ງ
puzzle: ວົງ, ມົນງົງ, ສັບສິນ
rang: ກົດກະດິງ (ມາຈາກ
ring)
realize: ສຳນຶກໄດ້, ນຶກອອກ
reappear: ປະກົດຂຶ້ນອີກ
remark: ຂໍ້ສັ່ງເກດ
remarkable: ໜ້າສັ່ງເກດ
repute: ມີຊື່ສຽງ, ເຮັດໃຫ້ມີຊື່
ສຽງ
risk: ສ່ຽງ
riverside: ແຄມແມ່ນ້ຳ
rob: ບັ້ນ, ລັກ
robbery: ການບັ້ນຈີ້
royal: ກ່ຽວກັບກະສັດ
rub: ຮຸກຖູ, ລູບ

Russell Square: ຮັດແຊລ ສແຄ (ຊື່ເມືອງໜຶ່ງໃນລອນດອນ)

Saturday: ວັນເສົາ

scandal: ເລື່ອງອັບອາຍຂາຍໜ້າ

Scandinavia: ກຸ່ມປະເທດ ສແກນດີເນເວຍ (ລວມມີ 3 ປະເທດເຊັ່ນ: ນໍເວ, ສວີເດັນ, ເດນມາກ; ບາງເທື່ອກໍມີທັງ ຟິນແລນ ແລະ ໄອສແລນ)

scare: ຂີ້ຍ້າມ

scene: ສາກ

Scotland: ສກັອດແລນ (ຊື່ປະເທດໜຶ່ງ ຢູ່ຕອນເໜືອຂອງສະຫະລາຊະອານາຈັກອັງກິດ)

Scotland Yard: ສກັອດແລນຢາດ (ສຳນັກງານໃຫຍ່ຂອງກົມຕຳຫຼວດໃນລອນດອນ)

sever: ຕັດ, ແຍກ, ຕັດອອກຈາກກັນ

sharpener: ເຄື່ອງຫັບ, ຄົນຫັບ ເຊັ່ນ: ຫັບມິດ ເປັນຕົ້ນ

shell: ສອບລູກປືນ

shine: ສ່ອງແສງ

shirt: ເສື້ອເຊັດ

shook: ສັ່ນ (ມາຈາກ shake)

shoot: ຍິງ

shopkeeper: ເຈົ້າຂອງຮ້ານ

sidewalk: ທາງຍ່າງ

sleepy: ຫິ້ວນອນ, ງ່ວງນອນ

sleeve: ແຂນເສື້ອ

smooth: ກ້ຽງ

snooker: ສະນຸກເກີ

solve: ແກ້ໄຂ

sorry: ເສຍໃຈ, ຂໍໂທດ

spoken: ເວົ້າ (ມາຈາກ speak)

stare: ຈ້ອງເບິ່ງ

steal: ລັກເອົາ

stupid: ຈ້າ, ໂງ່

successful: ສຳເລັດຜົນ

symbol: ສັນຍາລັກ

tattoo: ລາຍສັກ, ເມັກ

terrible: ໂຫດຮ້າຍ, ຮ້າຍແຮງ

terror: ຄວາມໂຫດຮ້າຍ

thoughtful: ມີຄວາມຄິດ

threat: ຂົ່ມຂູ່, ຄຸກຄາມ

threaten: ຂົ່ມຂູ່

thrown: ໂຍນ, ພາດໄວ້, ຍອງໄວ້ (ມາຈາກ throw)

thumb: ໄປ້ມື, ນິ້ວໄປ້

thy: ຄຳສັບບູຮານເປົ່າ: ເຈົ້າ, ຂອງເຈົ້າ (ໃຊ້ສະເພາະຄົນພາຍໃນຄອບຄົວດຽວກັນ ຫຼື ເພື່ອນສະໜິດ)

timetable: ຕາຕະລາງເວລາ

toolhouse: ເຄື່ອງໃຊ້ພາຍໃນເຮືອນ

tore: ຈິກ, ຂາດ (ມາຈາກ tear)

treat: ປະຕິບັດ, ໃຊ້

trick: ອຸບາຍ, ຫຼອກລວງ

Tuesday: ວັນອັງຄານ

tunnel: ອຸບມຸງ

unanswered: ຕອບບໍ່ໄດ້, ບໍ່ມີຄຳຕອບ

understood: ເຂົ້າໃຈ (ມາຈາກ understand)

unexplained: ອາທິບາຍບໍ່ໄດ້, ບໍ່ມີຄຳອະທິບາຍ

unless: ນອກຈາກວ່າ, ຖ້າບໍ່

unpleasantness: ຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ໜ້າປະທັບໃຈ

verb: ກິລິຍາ

Warsaw: ວໍຊໍ (ເມືອງຫຼວງຂອງປະເທດໂປແລນ)

wax: ຂີ້ເຜີ້ງ

whenever: ເມື່ອໃດກໍຕາມ

whoever: ໃຜກໍຢ່າ, ໃຜກໍຕາມ

witness: ພະຍານ, ສັກຂີພະຍານ

woke: ຕື່ນ (ມາຈາກ wake)

worn: ນຸ່ງ, ຖື (ມາຈາກ wear)

worry: ກັງວົນ, ເປັນຫ່ວງ

worse: ຊົ່ວ, ຮ້າຍ, ຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນ (ມາຈາກ bad)

worst: ຊົ່ວ, ຮ້າຍ (ມາຈາກ bad)

ຫວັງວ່າທ່ານຈະມ່ວນຊື່ນກັບການ ອ່ານປຶ້ມຟຣີ ຂອງອ້າຍໝູນ້ອຍ

ປຶ້ມຂອງອ້າຍໝູນ້ອຍທີ່ໄດ້ຜ່ານການຄັດເລືອກໃຫ້ມີໃນອິນເຕີເນັດ. ຂໍເຊີນຊວນພວກທ່ານປະຕິບັດດັ່ງນີ້:

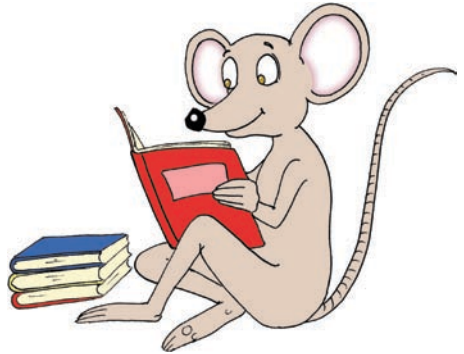
- ພິມປຶ້ມທຶນນີ້ໄວ້ອ່ານສ່ວນຕົວ;
- ພິມອອກເປັນຫຼາຍສຳເນົາເພື່ອປະກອບການຮຽນໃນໂຮງຮຽນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ໃນທ້ອງຖິ່ນ;
- ລິ້ງເປັນເອກະສານ ແບບ PDF ຕໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນໆ;
- ຕິ່ມຫົວຂໍ້ໃຫ້ຄົນຕິດຕາມກ່ຽວກັບປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ລົງໃນ ເວັບໄຊ້ ຂອງທ່ານ. ບໍ່ຕ້ອງເຊື່ອມເຂົ້າຫາປຶ້ມໂດຍກົງ ເພາະທີ່ຢູ່ ເວັບໄຊ້ ຂອງປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະປ່ຽນແປງ. ກະລຸນາເຊື່ອມຕໍ່ເຂົ້າຫາໜ້າຫຼັກເວັບໄຊ້ ຂອງພວກເຮົາ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ສາມາດເບິ່ງລາຍການປຶ້ມທີ່ຈະດາວໂຫຼດໄດ້.

ທ່ານຈະບໍ່:

- ຈັດພິມປຶ້ມນີ້ ແລ້ວຂາຍ ຫຼື ແຈກຈ່າຍຢ່າງກວ້າງຂວາງເກີນກວ່າທີ່ໄດ້ອະນຸຍາດໄວ້ຂ້າງເທິງ ຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອ້າຍໝູນ້ອຍ.
- ເອົາປຶ້ມຂຶ້ນໜ້າ ເວັບໄຊ້. ກະລຸນາເຮັດພຽງສ້າງການເຊື່ອມຕໍ່ເຂົ້າຫາ ເວັບໄຊ້ຂອງພວກເຮົາດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງນັ້ນ.

ຖ້າທ່ານເປັນຄົນມັກອ່ານ ລອງຄຳນຶງເຖິງຫຼາຍຄົນໃນປະເທດລາວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນປຶ້ມຈັກເທື່ອ. ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງທ່ານ ພວກເຮົາສາມາດເຮັດປຶ້ມອ່ານໃຫ້ເຖິງເຂົາເຈົ້າເລົ່ານັ້ນ. ຂໍຈົ່ງພິຈາລະນາສະໜັບສະໜູນການພິມປຶ້ມ ຫຼື ຊ່ວຍໃນທາງອື່ນ. ເວັບໄຊ້ຂອງພວກເຮົາມີຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມລະອຽດ. ຂໍຂອບໃຈ!

**We hope you
enjoyed this free
book from Big
Brother Mouse**

Selected Big Brother Mouse books are available online. We invite you to:

- * Print this book for personal use;
- * Print copies for educational use in one school or location;
- * Send the PDF file to others;
- * Put a notice about these books on your website. Do not link directly to a book, since these web addresses will change. Please provide a link to our main site, where people can find the updated list of books available for download.

You may not:

- * Publish this book and sell or distribute it more widely than what is permitted above, without permission from Big Brother Mouse.
- * Post the full book to a website. Please post only a link to our site, as described above.

If you like to read, please think about the many people in Laos who don't yet have access to any books at all. With your help, we can make books available in every village in Laos. Please consider sponsoring a book, or helping in other ways. Our website tells more. Thank you!

ສະໜາຄົນຜົນແດງ ແລະເລື່ອງອື່ນໆ

ການ
ປະຈົນໄພ
ຂອງ

ເຊີລັອກ ໂຮມສ

ຄົນເຝົ້າຮ້ານຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຢ່າງງາມ ແຕ່ຕ້ອງເສຍໄປແບບງ່າຍດາຍ ເພາະລາວມີຜົນສີແດງ. ພາບແຕ້ມທຳມະດາຂອງພວກຜູ້ຊາຍເຕັ້ນລຳຄ້າຍ ກັບເກມເດັກນ້ອຍ ແຕ່ສຸດທ້າຍພັດເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

ການປະຈົນໄພຂອງ ເຊີລັອກ ໂຮມສ ເປັນເລື່ອງນັກສືບທີ່ນິຍົມກັນທີ່ສຸດ ທີ່ເຄີຍມີມາ. ປັດຈຸບັນ ພວກເຮົາສາມາດຊອກຫາມາອ່ານໄດ້ໃນປະເທດລາວ. ມາ... ພວກເຮົາມາຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນນຳກັນ ວ່າເປັນຫຍັງ ເຊີລັອກ ໂຮມສ, ຜູ້ຊາຍ ທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ ມີແຕ່ຢູ່ໃນກະດາດເຈ້ຍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ລາວພັດກາຍມາເປັນນັກສືບຜູ້ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດໃນໂລກ.

